

“Mỗi phân hồn là 1 lời *nguyện cầu* và ước hẹn,
nơi tôi đến có nụ cười, có cả nước mắt...”

Hẹn ước

Twentine ~

Biên tập: MDH & Rabbitlyn

Truyện được đăng miễn phí tại: maccichoi.wordpress.com

Hẹn Ước

Lisa Kleypas

www.dtv-ebook.com (2019)

Từ khóa: Lãng mạn, Tiểu Thuyết, 18+, Adult

Promises

Mục lục

[Tóm Tắt](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương Kết](#)

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Tóm Tắt

Một lời hứa không thực tâm cũng có thể hủy hoại cả một cuộc đời?

Không phải là một câu chuyện dài hơi đầy kịch tính, truyện ngắn Hẹn ước đúng như tựa đề chỉ đơn giản là xoay quanh những lời hứa hẹn...

Theo như lời hứa của mình, nàng - Lidian Acland đã quyết tâm chờ đợi người mà nàng yêu trở về, dẫu cho mẹ nàng can ngăn, dẫu cho cuộc sống của gia đình ngày một khó khăn khi nàng không thể lấy một người chồng làm người bảo trợ.

Nàng đã chờ cho đến khi niềm tin chết dần trong nàng, nàng đã chờ cho đến khi lời hẹn ước năm xưa trở thành cái cớ để nàng tránh xa mọi đàn ông trên thế gian, không còn đủ sức để chịu đựng thêm một lời hứa hẹn mà con người ta thực sự không hề muốn giữ.

Cho đến khi nàng gặp anh.

Như bất cứ một nam chính trong những câu chuyện khác, anh - Eric De Gray sở hữu mọi thứ mà bất kì ai cũng phải ghen tị. Anh đẹp trai, là người thừa kế tước vị, lại vô cùng giàu có, "Ngài Eric De Gray của chúng ta có thừa tiền để đốt. Nhưng thứ ngài ấy muốn, ngài ấy lại chẳng thể mua được bằng tiền."

"Thứ" đó ở đây không cần phải nói chắc các bạn cũng có thể hiểu là gì...

Anh không hứa với nàng những điều đao to búa lớn, lời hứa duy nhất của anh là bất cứ khi nào nàng thổi chiếc còi trên cổ nàng, anh sẽ ngay lập tức

có mặt bên cạnh nàng. Lời hứa tưởng chừng giản đơn và có vẻ chẳng có mấy trọng lượng đó cuối cùng lại kéo được hai người xích lại gần nhau.

Là như vậy đó, không cần biết lời hứa được thốt lên lớn lao hay nhỏ nòi, chỉ cần biết lời hứa đó xuất phát từ chính trái tim thì cuối cùng chắc chắn nó sẽ đem lại hạnh phúc cho cả người hứa lẫn người được hứa. Bởi hạnh phúc được sinh ra từ lòng tin và niềm hy vọng - những điều duy trì một lời hẹn ước.

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương 1

Anh Quốc

Tháng 1, 1820

"Con lại nghĩ về Chane nữa rồi," vang lên từ giọng bực mình của Elizabeth. "Con đang để kí ức về cái gã vô lại đó phá hỏng mọi cơ hội có một cuộc hôn nhân tốt lành! Đã đến lúc quên gã ta và quan tâm đến tương lai của con rồi đây."

Lidian Acland quay lại với một nụ cười và nhìn vào gương mặt quá đổi giống nàng. Mẹ nàng, phu nhân Elizabeth Acland, vẫn rất xinh đẹp vào tuổi bốn mươi lăm, mặc dù việc phải rời xa người chồng vài năm trước đã để lại một dải đau buồn không thể gột sạch vương lại trong đôi mắt nâu dịu dàng của bà.

"Con suy nghĩ rất cẩn trọng về tương lai của con," Lidian bình tĩnh trả lời. "Con định chờ Chance quay trở về với con, dù cho có mất bao lâu đi chăng nữa."

Elizabeth thở dài. "Kể từ khi Chance rời khỏi đây một năm trước, mẹ đã trông thấy con đứng một mình ở tất cả các buổi vũ hội như thế này, cư xử như một cô gái lữ thì trong khi đáng nhẽ con nên khiêu vũ và mỉm cười với những chàng trai trẻ khác."

"Con không muốn bất kì ai trong số họ." Lidian khẽ chạm nhẹ đầu an ủi vào cánh tay của mẹ nàng.

"Mẹ không tài nào hiểu nổi tính bướng bỉnh của con," Elizabeth dịu dàng nói. "Mẹ biết con mà, Lidian, như thế này không giống con." Họ lúc nào cũng gần gũi, đặc biệt là trong bốn năm từ khi cha của Lidian, John, qua đời vì bệnh tim. Họ trông giống hệt nhau, cả hai đều nhỏ bé và có mái tóc đen mượt, với đôi mắt màu nâu sậm. Tính tình của họ tương tự nhau, đều thực tế và đầy lý trí. Nhưng con không giống y như mẹ, Mama, Lidian nghĩ trong thâm lặng. Ngay cả Elizabeth cũng không hiểu được cốt lõi của sự lãng mạn đã khoan sâu hy vọng, nỗi đau và những giấc mơ vỡ vụn còn rơi rớt lại bởi Chance Spencer.

Hai người phụ nữ đứng cạnh nhau và theo dõi những cảnh quen thuộc diễn ra trước mắt họ: những cặp đôi nhảy trong vũ điệu bốn cặp thôn dã vui nhộn, những người đàn ông trẻ lịch thiệp lại gần những cô gái thẹn thùng, những phụ nữ lớn tuổi và những bà cô đi kèm tiếp tục giữ con mắt cảnh giác trước nhiệm vụ được giao của họ. Trước kia Lidian đã từng là một phần của những buổi hội hè, dõi theo những kẻ chơi bời điển trai, đùa cợt và nhảy những điệu van... nàng đã thích khiêu vũ đến mức nhảy cho đến khi nào tà váy quay cuồng quanh mắt cá chân nàng. Và rồi nàng đã gặp Chance, và trái tim nàng lạc mất phương hướng. Anh là người đàn ông duy nhất mà nàng hằng mong muốn.

"Mama," nàng lầm bầm, "mẹ phải chấp nhận điều gì con biết là tốt nhất cho con."

"Nhưng con đã chôn vùi phần lớn cuộc đời ở miền quê rồi. Làm sao con có thể biết điều gì là tốt nhất? Giờ con đang quyết định những điều sẽ ảnh hưởng đến phần đời còn lại của con. Tất cả những người đàn ông trẻ mà con từ chối có thể sẽ là người mang lại hạnh phúc thực sự cho con đấy."

"Con sẽ không bao giờ hạnh phúc khi cưới một người mà con không yêu."

"Còn có những thứ khác quan trọng chẳng thua gì tình yêu. Sự ân cần, lòng yêu mến, và cảm giác an toàn... tất cả những điều mà mẹ đã có với cha con. Đam mê và lãng mạn có thể nhạt phai, nhưng tình bạn sẽ còn lưu lại mãi đến hết cuộc đời."

"Con sẽ có tất cả những điều đó khi Chance quay lại."

"Mẹ mong cậu ta quay lại," Elizabeth giận dữ trả lời, "để mẹ có thể nói với cậu ta mẹ nghĩ về cậu ta thế nào." Bà mỉm cười khi bà nói, bởi đó là biểu lộ cho những vị khách khác ở vũ hội nhà Torrington thấy rằng họ đang có một cuộc chuyện trò khá là dễ chịu. "Bỏ mặc con chơi với với mỗi xúc cảm về tình yêu sâu sắc trong hàng năm trời trong khi cậu ta du ngoạn quanh đại lục..."

"Mama, làm ơn... chúng ta đã nói về chuyện này hàng trăm lần trước đây rồi."

Elizabeth chạm vào tay nàng và siết nhẹ. "Con biết mẹ nói thế vì lo cho con, con yêu. Mẹ không nghĩ con thực sự tin rằng Chance sẽ quay trở lại. Nhưng con quá bướng bỉnh để thừa nhận nó, kể cả với bản thân con. Con sợ rằng sẽ bị tổn thương thêm lần nữa, và con quyết định sẽ không tin bất cứ người đàn ông nào nữa bởi Chance Spencer đã lừa dối con. Và tất cả là lỗi của mẹ khi để con trao trái tim cho một tên vô lại như hắn ta."

"Lỗi của mẹ ư?" Lidian ngạc nhiên lặp lại.

"Phải. Kể từ khi John chết, mẹ đã ỷ vào con để giúp mẹ quản lý trang viên và những tá điền. Khi những cô gái khác đang khiêu vũ và vui chơi, con phải hy sinh những năm đẹp nhất cuộc đời, ngồi sau những chồng sổ sách, cố gắng chặt bóp từng đồng cho ngân sách của chúng ta để có thể kết thúc những cuộc gặp với các chủ..."

"Con muốn giúp mẹ," Lidian trượt một cánh tay vòng ôm lấy eo của mẹ nàng. "Nếu mẹ và con mất trang viên, con sẽ không bao giờ tha thứ cho bản

thân con. Và chúng ta đã xoay sở rất tốt, con nghĩ vậy."

"Có lẽ," Elizabeth nói, trông cực kì lo lắng. "Không may là con ngây thơ hơn đa số những cô gái cùng tuổi con rất nhiều, Lidian. Thứ lỗi cho mẹ vì đã nói thế, nhưng đó là sự thật. Con có một tinh thần cao thượng... con được che chở khỏi những kinh nghiệm có thể sẽ khiến con trở nên khôn ngoan hơn. Chance đã nhìn ra điều đó, và hẳn đã lợi dụng con. Điều mà mẹ không hiểu là tại sao con vẫn khăng khăng giữ lại lòng tin nơi hẳn."

Thật không có câu trả lời đơn giản cho điều đó, Lidian thở dài và nhìn quanh căn phòng. Buổi khiêu vũ được chủ trì bởi gia đình Torrington để kỉ niệm lễ sinh nhật lần thứ mười bảy của con gái họ. Mọi người đã truyền nhau rằng sẽ có một lượng dồi dào những chàng trai chưa vợ tham dự, và thế là những bậc phụ huynh kích động từ tận Berkshire và các hạt lân cận đã mang các cô con gái của họ đến đây. Dù sao đi nữa, Honorable Chauncey Spencer cũng không ở đây, và cho đến tận khi nào Lidian vẫn còn quan tâm, anh là người đàn ông duy nhất mà nàng hằng mong muốn.

Có phải mới chỉ một năm trước Chance đã theo đuổi nàng quá nồng nàn, quá dịu dàng như thế không? Anh đã chiến thắng được trái tim nàng, và rồi anh rời xa nàng. Anh muốn có thêm trải nghiệm cho cuộc sống, anh đã nói thế. Trước khi anh cam kết bản thân cho những trách nhiệm của một cuộc hôn nhân, của một người vợ và những đứa trẻ, anh muốn được du ngoạn quanh lục địa – nhưng rồi anh sẽ quay trở lại với nàng. Anh đã thỉnh cầu nàng hiểu anh, và Lidian đã giả như là nàng đã. Anh đã thỉnh cầu nàng đợi anh, và nàng đồng ý. Nàng cảm thấy quá bấp bênh với bản thân nàng, quá lóa mắt bởi anh, để mà phản đối.

Có thể mẹ nàng đã đúng. Lidian không thể để bản thân mình tin rằng Chance sẽ chẳng bao giờ quay lại với nàng. Vấn đề ở chỗ, nàng dường như không thể quên anh, hoặc tiếp tục với cuộc sống của nàng. Không một người đàn ông nào có được vẻ quyến rũ tinh nghịch của anh... không một người nào khác lưu lại được chút hứng thú của nàng.

"Nhìn kìa, Lidian," giọng của mẹ nàng vang lên. "Con có trông thấy quý ông to cao đứng cạnh cánh cửa không?"

Lidian tập trung vào người lạ mặt, một người đàn ông ở độ tuổi hai mươi. Chỉ có những người đàn ông yêu thích thể thao một cách điên cuồng mới có được tầm vóc vạm vỡ và làn da nâu rám nắng như thế. Mái tóc vàng sậm của anh ta được chải gọn gàng, nhưng nó vẫn lòa xòa trước trán, trên một cặp lông mi dày màu sáng. Quả thực là vô cùng đẹp trai... nhưng anh ta thiếu nét quyến rũ đen tối của của Chance Spencer. Anh ta đứng với bàn tay đặt sau eo của một cô gái trẻ tóc vàng, dẫn đường cho cô một cách đầy bảo vệ để vượt qua đám đông.

"Anh ta là ai vậy?" Lidian lơ đãng hỏi.

"Mẹ chắc cậu ta là quý ngài Eric De Gray. Mẹ chưa trông thấy cậu ta nhiều năm rồi – nhưng cậu ta là hình ảnh chính xác của cha cậu ta, Edgar! Và cô gái đi cùng hẳn là em gái Dorothy của cậu ta." Để ý thấy ánh mắt của con gái mình vẫn lưu lại trên người lạ mặt, Elizabeth làm ấm thêm chủ đề. "Mẹ khá là thân thiết với gia đình De Gray khi cha con còn sống. Chúng ta đã không liên lạc từ sau khi ấy, nhưng mẹ vẫn rất yêu mến họ. Đứa con lớn nhất của họ Edward đã chết không lâu trong một tai nạn cưỡi ngựa... mất mát quá lớn. Nhưng trời ạ, xem Eric đã trưởng thành thế nào kìa! Mẹ phải tìm cách giới thiệu con..."

"Mama, không," Lidian nói chắc chắn. "Con không thích gặp gỡ ai cả. Con đồng ý tham dự buổi tiệc chỉ vì mẹ cứ nài con mà thôi."

"Nhưng con yêu này..."

Lắc đầu, Lidian trượt ra xa khỏi dãy bàn ghế, tiếp tục đi theo con đường kín đáo dọc theo phần mặt bên của căn phòng.

Quý ngài Eric De Gray giữ tay mình quanh em gái Dollie của anh khi anh dẫn cô đi qua đám đông, khéo léo đối đáp những lời chào mừng và

những câu hỏi háo hức. Họ đi thẳng hướng về phía dãy bàn ghế, vượt qua cả một biển những gương mặt tươi cười. Anh lờ đi tất cả bọn họ, thờ ơ trước những ánh mắt liếc thẳng về phía gương mặt anh.

"Lạy Chúa, anh Eric," em gái anh hỗn hển la lên, "Em không biết anh lại được săn đón quá mức đến vậy. Em vừa mới nghe một người phụ nữ nói rằng anh là mục tiêu vây bắt của cả mùa vũ hội đấy!"

"Anh tự hỏi tại sao," anh bất cần trả lời, mặc dù cả hai đều biết lý do. Gia đình anh vừa mới được phục hồi tước vị đã từng thuộc về họ hàng thập niên trước. Tước vị - và một lượng lớn tài sản - đã bị tước đi khi một vị tổ tiên của dòng họ De Gray bị cáo buộc tội danh mưu phản trong cuộc nội chiến ở Anh. Giờ thì gần đây đã được một sử gia đáng kính chứng minh rằng người đàn ông bị cáo buộc đó hoàn toàn vô tội, Nghị viện đã hoàn trả lại toàn bộ những gì họ đã lấy đi từ gia đình anh.

Trong những năm qua gia đình anh đã đi lên từ địa chủ nghèo thành một gia đình vô cùng giàu có, và phản ứng từ tất cả mọi người đều giống hệt nhau. Khao khát được kết hôn với một người mang họ De Gray đã tăng vọt lên thành một cơn sốt. Nếu anh trai Edward của anh vẫn còn sống, Eric sẽ được giải thoát để tiếp tục một cuộc sống tương đối bình thường. Nhưng Edward đã chết hai năm trước, nên giờ Eric là người con lớn nhất còn sống sót, người đầu tiên trong dòng tộc được thừa kế tước vị từ cha anh. Nó chẳng có nghĩa lý gì với anh. Anh sẽ không tiếc thứ gì để anh trai anh trở lại. Tất cả địa vị lẫn sự chú ý này lẽ ra đều thuộc về Edward... và anh ấy sẽ xử lý nó với sự vững vàng thường có nơi anh. Thay vì vậy, Eric bị bỏ lại để khoác lên mình một vị trí đầy quyền lực mà anh chưa bao giờ trông chờ hay mong muốn.

Các bà mẹ đã từng kinh hãi khi thấy Eric có thể để ý đến con gái của họ giờ lại điên cuồng cố gắng hấp dẫn lấy từng chút để tâm của anh. Các vị tiểu thư trẻ đã từng dứt khoát từ chối anh giờ đây tất cả đều quá sẵn sàng để ve vãn và chớp hàng mi của bọn họ trước anh và đồng ý bất cứ điều gì anh

muốn. Trước kia anh hẳn anh đã cảm thấy hãnh diện trước sự chú ý của bọn họ, chứ giờ anh chỉ nhận thấy một niềm hứng thú cay đắng trước sự truy đuổi hăng hái của bọn họ mà thôi. Anh đã xác định sẽ không tán tỉnh bất cứ một ai trong số bọn họ. Anh muốn một ai đó sẽ bỏ qua sự giàu sang mới được khôi phục của gia đình De Gray và chỉ nhìn thấy một mình bản thân anh thôi, và anh muốn một người phụ nữ giống như Dollie. Để bảo vệ em gái anh khỏi những tên đào mỏ, Eric đã hộ tống cô đến các buổi khiêu vũ, các buổi dạ hội và những sự kiện của giới thượng lưu. Anh giữ trên mình con mắt cảnh giác cho cô, kèm theo sự bảo vệ cũng như lời khuyên bất cứ khi nào cô cần đến chúng.

"Giờ thì anh có thể cưới bất cứ người phụ nữ nào mà anh muốn," Dollie nhận xét.

"Anh không có hứng thú kết hôn," Eric nói. "Không trong một khoảng thời gian dài."

Ba người đàn ông trẻ vây quanh Dollie, khiến cô đỏ từng từ chân cho đến những ngọn tóc màu vàng nhạt. Hăm hở tranh giành lấy sự chú ý của cô, mang đến những tách rượu pân và những món ngon cho cô thưởng thức. Khi Eric kéo ra phần viền của chiếc cravat, thứ dường như đang cửa vào cổ họng của anh, anh thoáng nhìn thấy một cô gái đang hướng về phía dãy bàn nghị. Anh nhìn chăm chăm vào nàng, sự chú ý của anh bất chợt trở nên say mê.

Mái tóc đen của nàng buông ra sau thành một dải mượt mà, làm tôn thêm làn da dường như tinh khiết đến không tưởng và quá đổi thanh nhã. Dáng nàng mảnh dẻ, với bờ vai một nửa để trần hắt ra một chút ánh sáng rợp xuống từ những ngọn chúc đài. Thật đáng tiếc khi nàng lại khoác lên một ánh nhìn trống rỗng, gương mặt nàng không chút sức sống như một chiếc mặt nạ. Nàng xinh xắn, nhưng sẽ chẳng một người đàn ông nào lại gần một người trông hoàn toàn thờ ơ với quang cảnh diễn ra quanh nàng như thế. Anh đã gặp những người phụ nữ giống nàng trước đây, với lớp vỏ đẹp đẽ

bên ngoài và rộng tuếch bên trong. Nhưng người thiếu nữ này sao lại quá thu hút đến thế, với làn da như sứ mong manh và mái tóc đen óng ả, khiến anh không muốn tin nàng cũng giống như những người đàn bà khác.

"De Gray!" đến từ giọng nói của người bạn cũ George Seaforth. Một người đàn ông hơi lùn với những lọn tóc đỏ cắt ngắn và vô số tàn nhang, George học chung trường với anh từ khi họ còn là những cậu bé. Nhìn theo tia nhìn từ ánh mắt Eric, George trông thấy thiếu nữ tóc đen và khẽ lắc đầu. "Đó là tiểu thư Lidian Acland," anh ta nói. "Con gái của ngài John Acland. Đừng phí thời gian của anh với nàng, De Gray."

"Tại sao không?"

"Nàng đang mòn mỏi chờ đợi ai đó. Hình như đã vậy từ rất lâu rồi. Theo lời đồn, nàng yêu một kẻ chẳng-ra-gì tên là Chane Spencer, và nàng không có hứng thú với ai khác. Bên cạnh đó, nàng chẳng có chút hồi môn nào. Từ khi người cha chết, két bạc của gia đình đã trở nên cạn kiệt."

Eric không tỏ ra chút phản ứng nào với lời nhận xét, trừ một nụ cười châm biếm. Hai năm trước, điều tương tự cũng được nói về anh. Anh là con trai thứ hai, với chỉ một tiền đồ khiêm tốn. Anh chắc chắn sẽ là kẻ cuối cùng loại bỏ một người phụ nữ dựa trên kích cỡ của món hồi môn của cô ấy. Ánh mắt anh quay trở lại với tiểu thư Lidian Acland, và anh tự hỏi điều gì ẩn sau gương mặt tuyệt đẹp, bí ẩn của nàng.

Vừa khi Lidian đến được dãy bàn nghỉ, nàng bắt đầu nhận ra một sự náo động không xa. Một thiếu nữ mảnh khảnh tóc vàng – quý cô De Gray, nếu như nàng không nhầm – đã bị chen lấn khi đang cầm cốc rượu pân của cô ấy. Thứ chất lỏng màu trái dâu bắn tung tóe lên làn vải lụa trắng tinh. Gần bật khóc, cô gái bất lực nhìn vào vết ố, trong khi ba người đàn ông xung quanh cô nở ra cả tràng xin lỗi hối hận.

Ngay lập tức Lidian vượt qua những người đàn ông đang mất bình tĩnh và kéo cô gái vào một góc, xa khỏi tầm mắt của mọi người. Nàng chùi vết nhơ với một chiếc khăn tay sạch. "Nó chỉ là một vết bẩn nhỏ thôi," nàng phấn khởi nói, mỉm cười với cô gái với gương mặt đầy phiền muộn. "Đừng lo, chúng ta sẽ che nó đi với thứ gì đó. Không ai phát hiện được đâu."

Cô gái đỏ rục vì xấu hổ. "Họ ép lại quá gần – khuỷu tay của mình bị chạm..."

"Nó xảy ra với tất cả mọi người," Lidian an ủi trả lời. "Mình chứng kiến cả tá lần ấy chứ. Một lần mình để vương một ít bánh kem lên mặt mình và dính ngay ở... ờ, bạn có thể tưởng tượng ra rồi đấy." Nàng với tay rút bông hoa phong lan màu hồng dính trên vạt áo của nàng, thứ đồ trang trí duy nhất nàng có đủ sức để tạo cho bản thân nàng. Cẩn thận nàng ghim nó lên phần thắt lưng của cô gái, che đi vết biến màu từ rượu pân. "Đây này, bông hoa trông hoàn hảo."

"Nhưng váy của bạn trông quá giản dị khi thiếu nó," cô gái la lên, và rồi đỏ mặt hơn nữa. "Ôi, mình không định..."

"Không sao mà," Lidian nói, nhe răng lại một tiếng cười. "Thật đấy. Tên mình là Lidian, dù sao đi nữa. Lidian Acland."

Cô gái làm điệu bộ đáp lại nàng. "Dorothy De Gray. Nhưng bạn phải mọi mình là Dollie đấy nhé, như gia đình và bạn bè mình vẫn thường gọi thế." Cố gắng lấy lại nét bình thường từ khuôn mặt đỏ gay của mình, Dollie mỉm cười với nàng. "Bạn thật tốt quá."

"Không đ..." Lidian bắt đầu, nhưng lời nói của nàng mắc lại trong họng khi một người đàn ông lại gần họ. Eric De Gray, từ khoảng cách xa trông chỉ thu hút vậy thôi, chứ khi lại gần thì đẹp trai một cách kinh hoàng. Ngoại trừ chiếc sẹo nhỏ ở một bên cằm, đường nét trên khuôn mặt của anh ta thật hoàn hảo. Lidian như bị hút hồn bởi đôi mắt ấy, màu xanh xám mát lạnh

của một chiếc hồ Scot. Con người được viền thêm màu than đá, phần gờ đen sẫm ngược lại hằn với phần xanh lá mờ khói sáng lay động lòng người. Ánh mắt của anh ta khiến nàng không cảm thấy thoải mái. Nàng cố gắng quay đi, cảm thấy sắc nóng lan dần từ cổ họng.

Eric chăm chú nhìn vào người con gái trẻ cẩn trọng trước anh. Chiếc mặt nạ xa xăm đã được khoác trở lại lên gương mặt nàng... nhưng đã quá muộn rồi. Anh đã trông thấy cái cách nàng cười với Dollie, một ánh nhìn ấm áp và long lanh đến không ngờ. Nàng đã trao đi thứ đồ trang trí duy nhất của nàng để giữ cho em gái anh khỏi xấu hổ - và nàng có thể bị xấu đi khi cho đi mất thứ đó. Không có đóa hoa lan, chẳng mấy khó khăn mà nhận ra sự thật rằng chiếc váy của nàng được làm từ chất vải rẻ tiền và hơi ố vàng theo thời gian. Nàng hấp dẫn anh trong khi không một người đàn bà nào khác có thể làm được từ rất lâu rồi. Anh muốn nàng lại mỉm cười... anh muốn ôm nàng trong vòng tay và rũ mái tóc đen óng của nàng ra khỏi những chiếc kẹp ghim trên nó.

Dollie giới thiệu hai người với sự thoải mái do được rèn luyện chu đáo, và Eric lịch thiệp cúi chào. "Hình như tiểu thư đã đến cứu nguy cho em gái tôi, tiểu thư Acland."

Nàng bắt đầu dịch ra xa, thể hiện rõ ràng là nàng không muốn nói chuyện với anh. "Không có vấn đề gì đâu, thưa ngài. Nếu ngài thứ lỗi cho tôi..."

Anh chỉ về phía sàn khiêu vũ đông đúc. "Điệu này đã bị ai dành mất chưa, tiểu thư Acland?"

Nàng ngập ngừng và dò dẫm rút ra chiếc thiệp nhảy của mình, tách đôi phần bìa dát bạc mỏng để xem xét những trang giấy màu ngà trong mờ. Tất cả chúng đều để trống. "Thực sự là không, nhưng tôi không..."

"Làm ơn cho tôi vinh dự ấy." Anh duỗi cánh tay trong điệu bộ quá nài nỉ để mà từ chối.

Mỉm cười vui vẻ, Dollie cầm lấy chiếc khăn tay đã nhuộm màu khỏi Lidian. "Đi đi," cô thúc giục. "Bạn sẽ thích nhảy với anh trai mình cho xem – anh ấy khiêu vũ rất giỏi." Cô nháy mắt với De Gray. "Em sẽ ra nói chuyện với các vị phu nhân ở trong góc kia nhé."

Trước vẻ mặt trêu chọc hòa nhã của bọn họ, Lidian chẳng còn cách nào để rút lui. Một cách miễn cưỡng, nàng nắm những ngón tay đeo găng của nàng lên cánh tay cứng cáp, chắc nịch của De Gray và để anh ta dẫn nàng vào trong vòng quay của các cặp đang khiêu vũ. Có một uy lực nào đó trong đôi bàn tay của anh ta, một bàn tay đặt chắc chắn sau lưng của nàng, bàn tay còn lại siết nhẹ quanh những ngón tay nàng. Anh ta kéo nàng vào trong điệu van quá nhanh chóng và nhịp nhàng đến nỗi nàng cảm thấy như thể những ngón chân của nàng hầu như chẳng chạm lên sàn.

Giọng nói của De Gray trầm sâu và tĩnh tại, chứa đựng một chút gì đó là dấu vết của sự vui thích đã nhạt phai. "Không cần phải lo lắng đâu."

Chợt nhận ra nàng cứng đờ như một tấm ván, Lidian ép các cơ bắp của nàng thả lỏng. Khi họ khiêu vũ, rất nhiều người trong đám đông quan sát họ tỉ mỉ. Phụ nữ phe phái những chiếc quạt lụa của bọn họ rồi thì thầm đằng sau chúng. Nhận thức được một cách sâu sắc sự chú ý mà hai người đang nhận được, Lidian nhú mày khó chịu.

"Cô không thích nhảy sao, tiểu thư Acland?" De Gray hỏi.

"Ngài sẽ hoàn thành tốt hơn nếu ngài hỏi một người khác," nàng nói thẳng.

Anh ta trông hơi giễu cợt khi nhìn đắm đắm vào nàng, một chân mày của anh ta nhấc lên. "Thế là sao?"

"Bởi vì tôi có hẹn ước với một người khác rồi."

"Cô đã đính hôn rồi sao?"

"Không chính thức. Nhưng tôi đã trao cả trái tim mình cho anh ấy." Nàng nhìn thẳng vào mắt anh ta và thêm vào một cách ý nghĩa. "Anh ấy là tình yêu đích thực của đời tôi."

Thay vì trông có vẻ chán nản, De Gray lại tỏ ra thích thú. "Thế tình yêu đích thực của cô đâu rồi, tiểu thư Acland?"

"Lúc này anh ấy đang du ngoạn vòng quanh đại lục. Nhưng anh ấy sẽ đến với tôi sớm thôi."

"Đương nhiên," anh ta nói với cái giọng chiếu cố. "Trong thời gian đó..."

"Trong thời gian đó tôi sẽ đợi anh ấy."

"Trong khoảng bao lâu?"

"Mãi mãi, nếu cần."

"Anh ta hẳn phải rất đàn ông mới xứng đáng với lòng tận tâm như thế."

"Phải, anh ấy..." Lidian quên mất nàng định nói gì, khi nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xanh xám của anh ta. Anh ta có một ảnh hưởng dị biệt đến nàng, khiến nàng cảm thấy hơi chao đảo. Nàng chưa bao giờ từng nghĩ bản thân sẽ bị rung động bởi một ai đó quá khác biệt so với Chance. De Gray không có sức mê hoặc nghịch ngợm như con trẻ của Chance, không có sự tinh tế quý quýet của anh. Thay vào đó anh ta là một người tự chủ và đáng sợ. Nàng cố gắng hình dung De Gray sẽ thế nào khi anh ta yêu. Anh ta sẽ trở thành người lấn át. Anh ta có thứ sức mạnh để đẩy một phụ nữ qua cả địa ngục nếu như anh ta lựa chọn. Một cơn rùng mình len dọc xuống

xương sống của nàng trước ý nghĩ đó. Tạ ơn trời là anh ta không có thứ sức mạnh đó đối với nàng!

"Kể về anh ta đi," De Gray nói.

Lidian nhăn trán khi nàng cố gắng tìm những từ ngữ phù hợp để miêu tả Chance. "Anh ấy đẹp trai... tràn sức sống... khó nắm bắt. Anh ấy không thích ở quá lâu một chỗ. Anh ấy khao khát một cuộc sống sôi nổi và những cuộc phiêu lưu, và anh ấy lôi cuốn mọi người về phía anh ấy."

Eric như mê đi bởi sự e thẹn của nàng đã thành linh vuột ra xa trong chốc lát, để anh thoáng trông thấy một tâm hồn lãng mạn bên dưới. Nàng không hề có chút kinh nghiệm nào với đàn ông – và rõ ràng sự tận tụy hết lòng lầm lạc của nàng với người tình phiêu bạt sẽ khiến nàng phải trả giá. "Lần cuối cô ở bên anh ta là khi nào?" anh hỏi. Khi nàng hướng ánh nhìn ra chỗ khác và từ chối trả lời, anh khẳng khẳng thúc ép nàng. "Một năm? Hay nhiều hơn?"

"Một năm," nàng quả quyết.

"Anh ta có viết thư cho cô không?"

Nàng tránh biểu hiện bất kì một dấu hiệu giận dữ nào. Gương mặt nàng khép kín và trống rỗng trở lại như trước. "Tôi không muốn nói về anh ấy."

"Chắc chắn rồi, tiểu thư Acland."

Mặc dù giọng của anh ta rất lịch sự, Lidian biết thừa điều gì anh ta đang nghĩ – rằng nàng là một con ngốc, và Chance sẽ không bao giờ quay về với nàng. Nàng nóng lòng mong muốn điệu van mau kết thúc. Đúng là một gã đàn ông ngạo mạn! Anh ta không hề biết chút gì về Chance. Anh ta không hiểu được thứ phép thuật từ Chance đã tác động lên nàng, và ngược lại. Những gì hai người chia sẻ vượt xa những thứ tầm thường: những nụ hôn ngọt ngào, choáng váng, cái cách Chance trêu chọc nàng, cái cách nàng

không bao giờ có thể ngừng nở nụ cười khi anh kề bên. Chance dường như đã bước ra từ những trang giấy của những tiểu thuyết lãng mạn mà nàng đọc say sưa, hoặc những bài thơ về tình yêu và khát khao nồng cháy. Nàng không muốn điều gì nhỏ bé hơn như thế. Âm nhạc kết thúc với đoạn dạo bay bướm, và ngài De Gray hộ tống nàng về phía bên của căn phòng, nơi mẹ nàng đang đợi. Elizabeth điềm tĩnh trao đổi vài câu với De Gray, nhưng bên dưới vẻ ngoài đó Lidian có thể trông thấy mẹ nàng lấp đầy phấn khích.

"Thưa ngài," Elizabeth nói với một nụ cười, "Tôi chắc ngài không nhận ra tôi. Lần cuối tôi trông thấy ngài thì ngài vẫn còn là một cậu bé..."

"Tôi có nhớ một chút, phu nhân Acland," De Gray nói. "Bà đã từng đến thăm và vẽ màu nước với mẹ tôi."

"Phải, chính xác là thế! Làm ơn gửi lời chào yêu mến nhất của tôi đến nữ công tước."

"Tôi hy vọng bà sẽ cho chúng tôi vinh dự khi ghé thăm gia đình tôi sớm, phu nhân Acland. Tôi sẽ chuyển những lời chúc tốt đẹp của bà đến mẹ tôi." Anh ta nâng bàn tay của Elizabeth lên và kính cẩn hôn lên nó, rồi quay sang Lidian. Có một ánh nhìn trêu tức trong đôi mắt xanh lục của anh ta. "Cảm ơn cô về điệu nhảy, tiểu thư Acland."

Lidian trao cho anh ta một cái nhún gối chiếu lệ, vẫn còn nhức nhối bởi những câu hỏi tọc mạch và thái độ chiếu cố của anh ta. Nàng quay lưng lại với De Gray khi anh ta rời đi, và thở dài nhẹ nhõm khi đã hạ hồi.

Khiến nàng thêm mất tinh thần, nàng trông thấy đôi mắt mẹ nàng được lấp đầy với ánh sáng háo hức và lên tinh thần để làm mối. "Cậu ta là người quyến rũ cũng như rất đẹp trai," Elizabeth la lên. "Và khi con và cậu ta khiêu vũ, trông hai đứa mới đẹp đôi..."

"Không có gì đâu Mama," Lidian thẳng thắn. "Anh ta bị vây quanh bởi những người phụ nữ tràn trề hy vọng. Và con đã nói với anh ta là con

không có hứng thú với hôn nhân."

"Con nói với cậu ta cái gì?" sự háo hức của Elizabeth bắt đầu héo đi nhanh chóng. "Lidian, nói rằng con chỉ đang đùa..."

"Thật đấy ạ. Con đã làm cho anh ta hiểu rõ rằng con đang đợi một người đàn ông khác."

"Ôi." Trán của Elizabeth cuộn lại vì thất vọng. "Tất cả những gì mẹ có thể nói là, mẹ hy vọng con nhận thức được con đang làm gì, Lidian. Quay lưng lại với một người đàn ông như De Gray, trong khi con kìm chặt những hy vọng vào cái tên Chance Spencer đê tiện đó..." Bà khẽ lắc đầu và mím chặt quai hàm lại. "Mẹ sẽ nói cho con biết về quyết định mới đây của mẹ."

Lidian bắn cho mẹ nàng một cái nhìn thận trọng, rồi chờ đợi bà tiếp tục.

"Hôm nọ mẹ đã trông thấy một mục quảng cáo cho một căn nhà nhỏ mà chúng ta có thể dùng trong mùa lễ hội – nó nằm trong một khu vực tốt, không xa phía nam của khu St. James. Nó sẽ rất phù hợp với chúng ta."

"Chắc chắn không cần thiết để chúng ta phải thuê một căn nhà ở Luân Đôn," Lidian nói trong hoang mang. "Chúng ta rõ ràng chỉ có thể đủ sức giữ cho mái nhà ở trên đầu chúng ta như hiện giờ thôi mẹ ơi. Mẹ không thể đưa ra đề nghị lãng phí tiền để ở Luân Đôn nhằm kiếm một người chồng cho con được!"

"Điều đó không lãng phí," Elizabeth phản đối một cách ương ngạnh. "Đó là một khoản đầu tư cho tương lai của con. Con chỉ nghĩ con yêu Chance bởi vì con chưa bao giờ thực sự kết giao với bất kì một người đàn ông nào khác. Sau một vài kinh nghiệm sống trong thành phố, con sẽ thấy cuộc sống này dâng tặng nhiều thứ đến mức nào."

"Mama, đây là quan niệm lỗ bịch nhất mà con từng được..."

"Mẹ đã quyết rồi."

"Chúng ta sẽ bị phá sản mất thôi!"

"Có thể. Nhưng ít nhất con sẽ có một cơ hội tử tế để kiếm một người chồng. Và nếu John còn sống, mẹ biết ông ấy cũng sẽ hoàn toàn đồng ý với mẹ." Bà hướng bước chân về phía một chiếc ghế trống trong khi Lidian quắc mắt theo sau bà.

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương 2

Lidian ngồi trong thư viện nhỏ trong Acland Hall, trên chiếc ghế cha nàng đã từng sử dụng. Căn thận nàng cộng tất cả các mục gần đây trong cuốn sổ kế toán của nàng. Trong khi đó Elizabeth đang giám sát số người làm ít ỏi của họ - hai người hầu gái và một bà nấu bếp – khi họ làm những nhiệm vụ thường nhật như quét dọn và sửa sang mọi thứ. Từ ngày họ không còn chút khả năng nào để giúp đỡ thêm được nữa, Elizabeth đã phải bận rộn với những công việc mà những người phụ nữ khác ở cùng địa vị với bà hiếm khi phải động đến. John Acland đã để lại cho gia đình ông một khoản thừa kế chẳng đáng kể, và một khoản thu nhập hàng năm đến từ trang viên chỉ vừa đủ chi trả cho những khoản chi tiêu tằn tiện của họ.

Lidian rất cần cù trong vai trò là người quản lý trang viên, chăm lo đến những nhu cầu của những tá điền cũng như gia đình Acland và những người phục vụ. Đó là một trách nhiệm nặng nề, luôn luôn phải chặt bóp và tiết kiệm, và không bao giờ thoát khỏi những khoản nợ. Ngôi nhà đã dần bộc lộ hoàn cảnh khó khăn của họ, nhưng vẫn chưa mất đi sức quyến rũ của nó. Acland Hall và tất cả những đồ đạc kèm theo nó đều cũ kỹ và hư hao nhưng vẫn được giữ gìn chu đáo. Những tấm ván gỗ vẫn còn bóng láng, những tấm thảm hơi úa màu và những chiếc ghế nệm vẫn không lưu chút gì vết.

Giá như họ có thể khôi phục lại vẻ đẹp xưa cũ của ngôi nhà vào một ngày nào đó! Lidian cảm thấy tội lỗi khi không cưới một ai đó có thể biến điều đó thành sự thực. Mẹ nàng xứng đáng với một cuộc sống dễ dàng và thoải mái. Lidian biết nàng thật ích kỉ, chỉ biết nghĩ đến những mong ước của cá nhân nàng thay vì những gì tốt đẹp nhất cho gia đình nàng và những

người sống phụ thuộc vào nó. Nhưng nàng không thể ngừng yêu Chance và mơ về cuộc sống với anh. Và nàng không thể chịu nổi ý nghĩ về một cuộc hôn nhân được sắp đặt thực dụng và lạnh lẽo.

Khi nàng nhìn đắm đắm vào cả một cột dày những con số, được viết bởi bàn tay nhỏ bé của nàng, Lidian nghe thấy một tiếng gõ nghẹn lại vang lên từ cửa trước. Một trong những người hầu đã trả lời, và ngay sau đó là một tiếng kêu đầy vui thích của Elizabeth. Tò mò Lidian đặt cây bút của nàng xuống và rời khỏi thư viện. Nàng bước vào sảnh lớn rồi dừng lại vì sững sốt. Mẹ nàng và một người hầu gái đang khệ nệ kéo theo một giỏ hoa khổng lồ để đặt lên chiếc bàn gỗ sẫm màu ở chính giữa căn phòng.

"Đẹp quá," Lidian nói, mắt nàng mở rộng với sự kinh ngạc.

Elizabeth xông đến bên nàng với một tấm thiệp nhỏ trong những ngón tay bà. "Nó vừa mới được chuyển đến đây cho con. Đây này, con phải đọc ngay lập tức mới được!"

Mim cười trước sự hăng hái của mẹ nàng, Lidian mở tấm thiệp.

Với lời cảm ơn cho món quà đáng yêu cô tặng Dollie-

Ngài De Gray

Giỏ hoa toàn hoa lan hồng, chính xác loại hoa nàng đã gắn vào chiếc váy của Dollie tối hôm qua. Lidian nhìn chăm chăm vì sốc vào số bông hoa đắt tiền không đếm xuể. Không một ai từng bày tỏ một hành động với thiện ý lớn đến chừng này với nàng trước đây. Chầm chậm nàng đưa tấm thiệp cho Elizabeth và chạm vào một trong những đóa hoa, rút nó ra khỏi chiếc giỏ và vuốt ve những chiếc cánh cong cong thanh nhã của nó.

"Cậu ta sẽ đến thăm chúng ta sớm thôi," Elizabeth hân hoan lên tiếng. "Mẹ dùng cả cuộc đời của mẹ để đánh cuộc đấy."

Lidian hầu như không biết nên nghĩ thế nào. "Con cho rằng con chẳng có lý do để phản đối điều đó, mặc dù con không hiểu tại sao..."

"Ngài De Gray để mắt đến con đấy, Lidian!" Ý định trong chớp mắt của Elizabeth liền quay trở thành những lưu tâm rất thực tế. "Chúng ta phải sắp xếp lại đồ đạc trong phòng khách và thay đổi những tấm bọc ghế bằng lụa thô đã mòn với những thứ đẹp hơn ở trên tầng – ôi, và bà bếp sẽ phải làm sẵn những chiếc bánh ngọt và bánh quy để chuẩn bị cho bất cứ khi nào cậu ta đến..." Bà hấp tấp đi vào trong bếp trong khi Lidian bối rối mắt không rời khỏi những bông hoa.

Trái ngược với những kì vọng sục sôi của Elizabeth, ngài De Gray không hề ghé thăm. Mặc dù Lidian cảm thấy khuây khỏa cho chính bản thân nàng, nàng vẫn dần trở nên khó chịu và khó chịu hơn nữa với ngài De Gray khi nàng trông thấy niềm hy vọng của mẹ nàng tắt dần theo từng ngày. Không may làm sao, cái kết đó dường như đã khiến Elizabeth dồn hết quyết tâm để thuê một căn nhà ở Luân Đôn cho phần còn lại của mùa vũ hội. Cho đến lúc đó Lidian đã phải cố gắng khuyên can mẹ nàng rất nhiều, nhưng nàng biết mẹ nàng vẫn chưa từ bỏ hy vọng của bà.

Elizabeth bận bịu phân loại sắp thiệp mời họ nhận được cho những sự kiện trong tháng tới và khăng khăng bắt Lidian đi cùng với bà đến một buổi dạ tiệc khiêm tốn tổ chức bởi những người bạn của bà ở Luân Đôn. "Chúng ta chưa bao giờ để lỡ buổi khiêu vũ hàng năm của nhà Willoughbys," Elizabeth nhấn mạnh, "và năm nay đặc biệt quan trọng để chúng ta tham gia."

"Tại sao lại là năm nay?" Lidian lãnh đạm hỏi.

"Bởi vì phu nhân Willoughby đề cập trong lá thư của bà ấy với mẹ rằng có vài quý ông trẻ tuổi xuất chúng chưa lập gia đình cũng được mời – bao gồm cả ngài De Gray."

"Con không quan tâm đến ngài De Gray hay bất cứ một người đàn ông nào khác ngoại trừ..."

"Đừng nhắc đến tên hắn ta," Elizabeth cầu xin, úp mạnh hai tay lên tai bà. "Hứa với mẹ con sẽ tham gia đi mà, Lidian. Vì mẹ. Làm ơn đi mà."

Ngôi nhà trong thành phố Luân Đôn của gia đình Willoughbys được trang trí với những đồ đạc kiểu Pháp tao nhã, với những chiếc ghế thanh mảnh và những chiếc bàn tựa dưới những bức tranh vẽ rực rỡ sắc màu và những bức tường phủ lụa. Sàn khiêu vũ được đánh bóng loáng đến mức phản chiếu lại ánh sáng chói lọi phủ từ những ngọn đèn, trong khi không khí thấm đẫm hương hoa và mùi sáp ong.

Cảnh tượng xa xỉ trước mặt khiến Lidian vui mừng vì nàng đã mặc chiếc váy mới duy nhất của nàng cho mùa lễ hội, làn vải lụa làm từ mơ mịn màu trắng được phủ thêm một lớp sa màu lá bạc hà. Thân áo được cắt theo kiểu thịnh hành, với phần eo được chiết sâu thêm ít nhất là năm cm so với kiểu của năm ngoái. Nó làm nêu bật khuôn ngực tròn đầy của nàng và rũ xuống quanh hông trong những nếp lụa nhẹ nhàng. Nàng đã uốn quăn mái tóc đen của nàng với những chiếc kẹp được hơi nóng và búi lại phía trên đầu. Một lượng lớn cặp tóc đã tiêu tốn cho kiểu tóc này của nàng để đảm bảo giữ chặt những lọn tóc đen suông mềm của nàng, hầu hết những dải tóc đó đều quá mượt và quá mảnh để có thể ở yên một chỗ quá lâu.

Một cách trách nhiệm, Lidian trao đổi vài lời chào với gia đình Willoughbys và theo mẹ nàng đến phòng nghỉ. Họ nói chuyện với những người bạn và thưởng thức cao lương từ những chiếc đĩa sứ nhỏ nhắn trong khi âm nhạc từ phòng khiêu vũ bên cạnh trôi bồng bềnh quanh họ.

Như bị mê hoặc bởi âm nhạc say đắm lòng người, Lidian dịch dần về phía khung cửa và hé mắt trông vào phòng khiêu vũ. Các cặp đôi đang quay tròn theo điệu nhạc, mỉm cười với nhau khi họ di chuyển trong những đường cung duyên dáng qua sàn nhảy. Nàng nhớ lần đầu tiên nàng nhảy với

Chance, ở một buổi vũ hội như thế này. Anh đã kéo lấy tay nàng vào trong vòng tay anh mà không hề tự giới thiệu, và lờ đi tiếng cười giật mình của nàng. "Ngài... ngài là ai?" nàng lắp bắp, tự động đi theo anh. Anh là một người đàn ông tóc đen, bảnh bao, và tinh nghịch không giống như những người đàn ông trẻ tuổi lịch thiệp khác đã lại gần nàng trong buổi tối hôm đó.

"Tên của tôi không quan trọng," anh trả lời, mỉm cười nhìn xuống nàng. "Và tên của em cũng vậy."

"Gì cơ ạ?" nàng đã bị kinh ngạc bởi sự táo bạo của anh ta.

"Tất cả vấn đề là chúng ta đều có ý nghĩa với người kia."

"Ngài còn chẳng biết tôi là ai!" nàng la lên.

"Tôi biết rằng em là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng được gặp. Em có thể nói cho tôi biết phần còn lại sau."

Chance đã lướt qua cuộc đời nàng và trộm mất trái tim nàng với sự quyến rũ đắm say mà không người nào có thể sánh bằng. Anh đã khiến nàng cảm thấy bản thân mình xinh đẹp, đáng khát khao và đặc biệt. Tiệc nhảy, Lidian nhìn vào những cặp khiêu vũ, tâm trí nàng héo hon dần theo quá khứ. "Hãy trở lại với em, Chance," nàng thì thầm. "Hãy quay..."

"Tiểu thư Acland." Một giọng trầm tĩnh lôi nàng trở lại từ sâu trong những suy tư. Nàng bắt đầu ngược lên và nhìn thấy ngài Eric De Gray đang đứng trước mặt nàng. Anh ta vẫn đẹp trai như nàng ghi nhớ, với những đường nét rắn rỏi như chim ưng và ánh nhìn dường như xuyên suốt được suy nghĩ của nàng. Mái tóc vàng sậm của anh ta được chải gọn ra phía sau, nhưng một vài lọn tóc vẫn chực xòa xuống trán. Anh ta nổi bật và tao nhã trong chiếc áo khoác dạ phục vào xanh thẫm, một chiếc cravat trắng cứng nhắc, và một chiếc quần ống túm màu be. Ngay cả trong nơi lỏng lẻo tại,

vẫn có thể cảm giác được về quyền lực và sức mạnh tỏa ra từ anh ta khiến nàng muốn lùi lại phía sau.

"Vẫn còn mòn mỏi ngóng trông người tình vắng mặt của cô sao?" anh ta hỏi.

"Tôi không mòn mỏi," nàng nói với phẩm giá đáng tự hào. "Tôi đang chờ đợi."

"Cô có thể cực kì chắc chắn là anh ta sẽ không đi với người khác chứ, tiểu thư Acland? Giờ này có thể có một người phụ nữ khác trong vòng tay của anh ta không chừng."

Nàng đáp lại lời chế nhạo của anh ta với một cái nhìn thờ ơ. "Tôi bắt đầu thấy cuộc chuyện trò của ngài khó chịu rồi đấy, ngài De Gray." Nàng ngừng lại và thêm vào một cách miễn cưỡng, "nhưng cảm ơn ngài vì những bông hoa."

Anh ta mỉm cười, duỗi tay ra cho nàng. "Cho phép tôi một điệu nhảy chứ, tiểu thư Acland."

"Tôi không thể. Rất tiếc." Nàng quay cái nhìn khỏi anh ta, chộp lấy chiếc thiệp nhảy nhỏ bé dát bạc của nàng trong nắm tay.

Thay vì tranh cãi, anh ta chỉ nhún vai. "Thôi được. Lời chúc chân thành đến cô và mẹ cô."

"Cảm ơn ngài," nàng lầm rầm, và nhìn anh ta bước đi. Nàng trải qua một khoảnh khắc tiếc nuối, biết rằng một điệu nhảy sẽ chẳng có nghĩa lý gì. Đáng lẽ nàng nên tận hưởng nó. Nhưng nàng không muốn khuyến khích De Gray hoặc cho mẹ nàng thêm hy vọng hão huyền.

"Lidian?" Mẹ nàng xuất hiện bên cạnh nàng. "Mẹ đã trông thấy con nói chuyện với ngài De Gray! Cậu ta nói gì vậy?"

"Không có gì đâu Mama. Anh ta chỉ đơn thuần muốn chuyển những lời chúc của anh ta thôi."

Những tiếng rì rào đầy kích động của những người phụ nữ bắt đầu nổi lên khắp căn phòng khi De Gray tiến về một nhóm những cô gái trẻ và những người đi kèm của họ. Em gái Dollie của anh ta cũng ở đó, khoác cánh tay anh ta và kéo anh ta vào cuộc chuyện trò với những người bạn của cô. Sau vài phút, anh ta hộ tống một cô gái tóc vàng quyến rũ vào chính giữa căn phòng, cúi đầu lấy lệ rồi dẫn cô ta vào một điệu van. De Gray là một người khiêu vũ giỏi khác thường, giúp người bạn nhảy với anh ta được phô diễn rất nhiều.

Lidian giật ánh mắt ra khỏi cảnh tượng đó rồi nhún vai với chút nghi ngờ và cơn đau nhói vì ghen tuông thật vô lý. Vì vài lý do nào đó nàng đột nhiên trở nên giận dữ với Chance, ngài De Gray và tất cả tổng thể đàn ông nói chung. Nàng không muốn nhìn cái cảnh tất cả những cô gái nhiệt huyết đó quyết tâm cho được những giải thưởng hôn nhân – nàng muốn ở nơi nào đó yên bình và kín đáo, tránh xa khỏi âm nhạc và những cuộc nói chuyện nhỏ to.

Nàng đợi cho đến khi sự chú ý của mẹ nàng dồn hẳn vào cuộc thảo luận với vài người bạn cũ, và nàng rời khỏi căn phòng. Đã quá quen thuộc với ngôi nhà của gia đình Willoughbys trong nhiều năm trời, nàng có ý tưởng về nơi nàng muốn đi. Qua phòng khiêu vũ là phòng chơi bài, nơi dành cho những người lớn tuổi thích tụ tập, và là nơi những người đàn ông hút thuốc, nàng hướng thẳng đến dãy phòng khách ở phần bên kia của ngôi nhà.

Tìm thấy một phòng khách vắng không, Lidian đóng cánh cửa phía sau nàng với một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Căn phòng tĩnh mịch và tối mờ, ngoại trừ ánh lửa từ khúc gỗ cháy lách tách trong lò sưởi bị mờ lại bởi tấm chắn lò. Nàng kéo đôi găng tay trắng dài của nàng ra rồi cầu thả ném chúng xuống sàn, rồi hơ hai bàn tay trần về phía ngọn lửa. Ít nhất cho đến vài phút sau, nàng sẽ cảm thấy chút yên bình.

Cánh cửa được mở ra quá nhẹ nhàng đến nỗi nàng không hề chú ý. Không hề báo trước âm thanh từ giọng của một người đàn ông khiến nàng giật bắn, và nàng quay ngoắt lại với đôi mắt mở to.

"Không đúng mực chút nào khi ở đây một mình đâu, tiểu thư Acland."

Ngài De Gray tiến vào trong căn phòng và đóng cửa lại. Những đốm lửa đỏ vàng lẫn lộn chập chờn trên đường nét của anh ta khi anh ta lại gần nàng, khiến bóng tối và góc cạnh trên gương mặt anh ta càng thêm rõ ràng. Ánh mắt anh ta trượt qua dáng hình nàng, thu lấy làn lụa trắng với lớp sa màu xanh nhạt phủ lên phía trên.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh từ sự kinh ngạc của nàng, Lidian trả lời với chút mỉa mai. "Cũng là không đúng mực với ngài khi ngài ở đây với tôi đâu, thưa ngài. Tôi sẽ đánh giá cao nếu ngài rời đi. Tôi không mong muốn bầu bạn với ngài."

"Chỉ có hai lý do duy nhất cho trường hợp này. Một là cô thấy tôi không lôi cuốn – và tôi không tin như vậy."

Lidian vừa buồn cười lại vừa thấy mất thể diện. "Ngài có vẻ đánh giá mình rất cao đấy nhỉ?"

"Lý do còn lại đó là cô nghĩ rằng cô yêu người đàn ông khác."

"Tôi đang yêu người đàn ông khác."

"Và không ai có thể khiến cô quên anh ta sao?"

"Không một giây phút nào."

"Không nghi ngờ anh ta là người đàn ông duy nhất cô đã từng hôn."

"Tôi hôn cả tá đàn ông rồi," nàng bình tĩnh nói dối.

Nét cười bất chợt ánh lên trong đôi mắt anh ta. "Tôi ước gì tôi được là một trong số họ."

Nàng ôm hai tay quanh người và cau có nhìn lên anh ta. "Làm ơn đi đi, thưa ngài."

De Gray đưa tay ra để chỉnh lại một nếp nhỏ của lớp sa trên thân áo nàng. Cái đụng chạm đó khê khàng nhưng lại thật thân mật, khiến trái tim nàng rộn lên không thể kiểm soát nổi. "Tôi hy vọng em không sợ tôi."

"Chắc chắn là không rồi," nàng cố gắng nói, khao khát được tránh ra xa khỏi anh ta nhưng vẫn cứ nhất quyết bám lấy mặt đất nơi nàng đứng. "Tôi giận dữ với ngài."

Cảm giác về nét cười khôi hài ấy vẫn còn vương lại trong đôi mắt anh ta. "Thế thì lúc này em sẽ còn giận dữ hơn đấy."

"Tại sa..." Nàng ngạc nhiên thốt khi nàng bất chợt nằm trong vòng tay cứng rắn của anh ta, đôi bàn tay nàng kẹp giữa hai cơ thể. Hít vào một cách khó khăn, nàng bắt đầu kêu lên, nhưng miệng anh ta đã ở phía trên nàng trong một sức ép nóng bỏng đến nao động. Nàng vịn người và vùng vẫy, nhưng vòng ôm của anh ta không hề di chuyển. Đầu nàng ngửa ra sau, và một dải tóc mềm trượt khỏi cuộn tóc được búi cao, rơi xuống khuôn mặt nàng. Một hoặc hai chiếc ghim cài tóc rơi xuống tấm thảm trên sàn. De Gray ngừng lại, nới lỏng lực ép từ vòng tay anh ta, và rồi anh ta vén lọn tóc lại phía sau tai nàng. Lidian trân trối nhìn anh ta trong cơn sốc. "Hãy để tôi đi," nàng thì thào.

Gương mặt anh ta đột nhiên cứng lại, đôi mắt xanh giờ đây bị che phủ bởi hàng lông mi sẫm vàng. Bàn tay anh ta trượt ra sau cổ nàng và giữ chặt lấy nó trong khi môi anh ta trở lại. Một âm thanh cự tuyệt đâm xuyên qua nàng – không, nàng thuộc về Chance, nàng sẽ không cảm thấy gì từ bất cứ ai – nhưng chẳng có thêm nhiều ý nghĩ nữa khi nàng bắt đầu tự nguyện trở

thành tù nhân trong khi anh ta chiếm hữu làn môi nàng với những nụ hôn ngẫu nhiên dịu dàng. Khi cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu lên, nàng hầu như không thể đứng vững trên đôi chân nàng.

Người đàn ông cuối cùng hôn nàng là Chance, và giờ kẻ lạ mặt này đã xóa sạch những kí ức ngọt ngào đó mất rồi. Nàng đắm đắm nhìn vào anh ta khi hơi thở dồn dập tràn vào hai lá phổi của nàng và đôi chân nàng run rẩy. Mặc dù nàng trông đợi nhìn thấy niềm vui chiến thắng xác xược trên gương mặt anh ta, thì trên đó lại chẳng có gì ngoại trừ tia nhìn bối rối vụt qua như đang phản chiếu từ gương mặt của chính nàng.

"Tiểu thư Acland..."

Lidian vung tay và cảm thấy lòng bàn tay của nàng chạm phải má anh ta. Nàng đánh mạnh làm sao, nàng đáng lẽ phải tát anh ta mạnh hơn. Cú đánh khiến tay nàng đau nhói. Nàng quay khỏi đó trong cố gắng trốn chạy, nhưng De Gray đã với tay tóm lấy cổ tay của nàng. Từ từ anh ta đưa bàn tay cứng ngắt của nàng lên mặt anh ta, rồi anh ta ấn môi lên gam bàn tay đỏ rực của nàng. Đôi môi anh ta bóng rât trên làn da nàng.

Choáng váng trước cử chỉ đó, Lidian chỉ đứng đó với bàn tay được nắm chặt bởi anh ta. Giờ là lúc bí mật gắn kết họ với nhau, nụ hôn này... một kí ức phải được quăng ra xa và phớt lờ nó đi. Cảm xúc được khuấy động ấy sẽ bị nàng phủ nhận trong suốt quãng đời còn lại của nàng. Nàng đã phản bội Chance, đáp lại theo cách ấy với một người lạ. Nàng vừa kinh ngạc lại vừa hổ thẹn vì chính hành động của mình.

Đôi mắt trong của anh ta giữ lấy nàng khi anh ta ôn tồn nói. "Em sẽ quên anh ta, tiểu thư Acland. Tôi chắn chắn về điều đó."

Lidian giật mạnh người thoát khỏi anh ta và suýt chút nữa xây chân ngã trên con đường vội vã đi khỏi căn phòng. Nhanh chóng dò ra tay nắm cửa, và rồi ô cửa bật mở, cho phép nàng trốn chạy.

Một vài ngày sau, kí ức về nụ hôn ở buổi dạ tiệc nhà Willoughbys vẫn còn giày vò Lidian. Nàng không thể ngừng nghĩ về ngài De Gray, miệng anh ta cuốn lấy nàng, cái cách anh ta ép nàng tựa vào người anh ta. Nàng cứ mơ thấy anh ta hôn nàng, lần nữa, rồi nữa trong khi nàng đấu tranh chống lại anh ta trong đam mê và xấu hổ. Và còn tệ hơn nữa, những giấc mơ về Chance của nàng nhạt phai dần cho đến khi nàng chỉ vừa đủ nhớ lại anh trông như thế nào. Hình ảnh đôi mắt đen của Chance đã bị thay bằng đôi mắt xanh xám của một người khác, và những lời châm biếm thú vị của anh đã bị thế chỗ bởi kí ức De Gray đã hôn dịu dàng lên bàn tay của nàng thế nào sau khi nàng tát anh ta.

Đương nhiên là nàng không kể với mẹ nàng chuyện gì đã xảy ra – nàng quá ngượng vì chính bản thân nàng. Những người phụ nữ trẻ thích đáng sẽ không cư xử theo lối đó, cho phép một người đàn ông hầu như không quen biết được tự tiện với cô ta. Bên cạnh đó, nó chỉ càng kích động cho quyết định tìm một mối hôn nhân cho nàng của Elizabeth mà thôi. Elizabeth quá bận rộn để thu xếp cho họ sống ở Luân Đôn cho đến cuối mùa lễ hội, mặc cho sự phản đối của con gái bà.

Chance, anh đã đi xa quá lâu rồi, Lidian đau khổ nghĩ, gục đầu nàng trên chiếc bàn bừa bộn. Tại sao anh lại yêu cầu em đợi anh, và rồi biến mất? Anh phải sớm quay về bên em. Nàng không biết liệu nàng có còn đủ sức mạnh trước gương mặt nài nỉ của mẹ nàng và sự yếu đuối của chính bản thân nàng không nữa. Nàng cô đơn và tất cả đều quá dễ tổn thương để mà bị cám dỗ.

"Lidian!" Elizabeth chạy vào trong thư viện, gương mặt bà đỏ bừng và hơi thở bà dồn dập ngắt quãng. Bà nâng một lá thư giữ chặt trong tay và vẫy vẫy. "Con sẽ không tin được đâu... con tự mình đọc đi..."

"Nó là gì vậy ạ?" Lidian lo lắng hỏi, vội vàng đến bên bà. "Tin xấu sao?"

"Không, không, hoàn toàn ngược lại!" kích động đến mức không kiểm soát nổi, Elizabeth đẩy lá thư vào trong tay nàng. Lidian nhìn tờ giấy rồi nâng nó lên, đọc một cách nhanh chóng. Sau khổ đầu tiên, nàng ngừng lại và sững sờ nhìn mẹ nàng. "Nó là từ Nữ bá tước De Gray."

"Phải, đó là thư trả lời cho lá mẹ gửi tuần trước. Tiếp tục đọc đi con!"

Lizzie thân mến,

Mình muốn cậu thoát khỏi những muộn phiền trong việc thuê một ngôi nhà ở Luân Đôn. Và không cần thiết chút nào khi lại còn quá nhiều phòng trống ở nhà De Gray. Mình hy vọng cậu và con gái cậu sẽ cho mình vinh dự to lớn để đến đây sống với gia đình mình. Mình tin chắc Dollie sẽ rất vui mừng với Lidian làm người bầu bạn, và hy vọng rằng việc thay đổi chỗ ở này sẽ sớm thành hiện thực!

Gia đình mình ở đây bao gồm Edgar, mình, Dollie và em trai của Edgar là Garrett, cậu ấy đã ở với chúng mình từ hai năm trước, kể từ lúc vợ cậu ấy qua đời. Mình tin điều này sẽ giúp ích cho cậu ấy, giống như phần còn lại của gia đình mình, khi có hai gương mặt mới làm phần chấn nôi ở của chúng mình. Mình xin thú tội, là mình đã đề nghị vì những lý do cá nhân ích kỉ của riêng mình. Mình thiết tha muốn được an ủi cho người bạn thương yêu của mình, người có thể cùng mình hồi tưởng lại những tháng ngày hạnh phúc xưa cũ, khi chồng của cậu và con trai yêu dấu Edward của mình vẫn còn sống. Hai người ấy vẫn còn trẻ trung và mạnh mẽ trong kí ức của chúng ta, có phải vậy không? Làm ơn nói rằng cậu sẽ đến Lizzie..."

Lidian ngừng đọc và đặt lá thư sang một bên. Nàng nói với giọng quả quyết. "Con không thể, Mama. Mẹ phải làm những gì mẹ nghĩ là tốt nhất, nhưng con sẽ không đi đâu."

"Có, con sẽ đi," Elizabeth nói, trở nên cứng rắn. "Mẹ sẽ không để con chôn vùi ở đây khi có cơ hội để cho con được đi đến tất cả những vũ hội và

những buổi tiệc tuyệt vời nhất trong mùa lễ hội, và gặp gỡ mọi người đàn ông thích hợp ở Luân Đôn..."

"Và có cách nào tốt hơn để trở nên thân thiết với ngài De Gray hơn việc đến sống cùng với cha mẹ và em gái anh ta chứ?" Lidian chầm biếm hỏi. "Con không hứng thú với anh ta, Mama!"

"Vậy thì cứ chọn người khác – chọn Chance Spencer khi hắn quay trở về. Nhưng trong lúc ấy, con sẽ đi với mẹ đến nhà De Gray và ở đấy cho đến khi mùa lễ hội kết thúc."

"Ai sẽ coi sóc các công việc ở điền trang trong khi chúng ta đi vắng được?"

"Con có thể làm điều đó từ Luân Đôn. Chúng ta sẽ tìm ra cách thôi."

"Mama, chuyện này không thực tế, phiền phức..."

"Mẹ muốn con tươi trẻ và thiếu trách nhiệm chỉ một lần này thôi," Elizabeth cương quyết nói. "Con đã bị đánh cắp quá nhiều năm quý giá rồi! Trong vài tháng mẹ muốn con làm những việc con nên làm, nếu như cha con không..."

"Làm ơn đừng nhắc đến Papa," Lidian nói, sự bướng bỉnh của nàng mất dần. Chán nản, nàng ngồi xuống chiếc ghế phía trước chiếc bàn và nghiên cứu những chồng giấy tờ ở đây. "Mẹ đừng tranh cãi về chuyện này có được không Mama. Chẳng nhẽ mẹ sẽ không chấp nhận được rằng con không muốn một ai nếu con không thể có được Chance sao ạ?"

"Chấp nhận rằng con gái duy nhất của mẹ sẽ không có một người chồng, không có những đứa con, không có nhà cho chính bản thân nó, tất cả chỉ bởi vì một thằng đểu cáng thất hứa với nó sao? Không bao giờ!" Bà lại gần Lidian và ngồi bên nàng, nhìn đau đáu vào nàng với tình yêu và sự quả quyết. "Hãy đi cùng mẹ đến nhà De Gray đi con. Mẹ chưa bao giờ yêu cầu

một điều gì khác từ con, con yêu. Hãy làm vì mẹ, để làm dịu đi những lo lắng của mẹ cho con. Làm ơn đừng khước từ mẹ, Lidian."

Ngôi nhà của gia đình De Gray tọa lạc trên phố Upper Grosvenor, sát cạnh công viên Hype Park trong một hàng cây um tùm thẳng tắp. Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu cổ điển với mặt trước dựng lên những cây cột Doric* cao lừng lững và những hàng cửa sổ kiểu Palladian** khiến tất cả các căn phòng đều thoáng đãng và sáng sủa. Bên trong, sảnh chính được ngăn lại bởi một một dải cầu thang đôi dẫn đến tầng hai và tầng ba của tòa nhà. Những bức tường sơn trắng và xanh nhạt được điểm thêm những bộ khung rèm ánh vàng nung chảy, và những bức tranh lộng lẫy treo trong những khung ảnh tinh xảo. Trước khi Lidian có thể hấp thụ được hết vẻ kì vĩ của nơi này, nữ bá tước De Gray đã lại gần để chào đón họ.

Vị nữ bá tước ôm chầm lấy Elizabeth trước trong khi Lidian nhút nhát đứng lùi về phía sau để nhìn họ. Julia, như Elizabeth gọi bà, là một người phụ nữ mảnh khảnh và xinh đẹp với những lọn tóc vàng óng như phủ bạc giống Dollie. "Ôi lạ Chúa, Lizzie," bà kêu lên, "cậu chẳng thay đổi chút nào trong suốt mười năm qua!"

"Ồ, mình thay đổi chứ," Elizabeth trả lời nhăn nhó, tự quan sát vẻ ngoài khiêu gợi của bà. "Nhưng xem cậu này, Julia yêu quý... cậu vẫn thướt tha như mọi khi. Làm sao mình có thể tha thứ cho cậu được đây hả?"

Julia bật cười và quay sang nhìn Lidian. "Lizzie, con gái cậu đẹp quá! Cô bé giống hệt cậu, nhưng mình cũng có thể trông thấy một chút nét của John trong vẻ ngoài của cô bé." Bà tiến về phía trước và vòng tay quanh người Lidian, ôm nàng lấy nàng trong một lớp lụa là phấp phới và hương nước hoa thật nhã. "Ta rất mừng vì cháu đến đây ở với chúng ta, cháu yêu," bà thì thầm. "Bọn trẻ nhà ta dường như rất là thích cháu."

Lidian đỏ mặt, không biết nên đáp lại thế nào.

"Lidian!" Thành linh Dollie xuất hiện trong mái tóc vàng óng tung bay, gương mặt nhỏ nhắn của cô sáng bừng lên. "Cuối cùng thì cậu cũng tới! Lại đây, mình sẽ dẫn cậu vòng quanh căn nhà trong lúc người hầu đỡ đỡ cho cậu."

Vừa lúc đó thì một người khác xuất hiện, một người đàn ông cao to với mái tóc đen, hình như khoảng giữa tứ tuần. Ông ta đến từ hành lang của tầng trệt, rồi dừng lại khi đến cầu thang lớn lúc trông thấy họ. Có vài sợi bạc xõa tự do trên thái dương và một cái quắc mắt trên gương mặt xương xương của ông ta. Ông ta sẽ là một người đàn ông điển trai, nếu không có những đường hằn quanh khóe miệng để lộ sự nhạt nhẽo cay độc và bất mãn với cuộc đời. "Mấy người chết tiệt này là ai thế?" ông ta càu nhàu khi nhìn lên những người mới đến.

Đỏ bừng mặt vì lúng túng, Julia vội vã dàn xếp một khoảng khắc gây bối rối. "Garrett," bà nói nhẹ, "đây là những vị khách tôi đã đề cập với chú trước đây – bạn thân của tôi phu nhân Acland và con gái của cô ấy Lidian."

Ánh mắt ông ta quét qua họ với chẳng có thêm chút quan tâm nào, nấn ná thêm một chút ở Elizabeth. Rồi ông ta lẩm bẩm một lời chào gắt gỏng và tiếp tục bước đi.

Julia hơi rúm người lại. "Cậu phải thứ lỗi cho em chồng Garrett của mình đây," bà lưu ý khi ông ta đã ra khỏi tầm nghe. "Cậu ấy vẫn thường lịch sự hơn thế."

"Mình nên hy vọng vậy," Elizabeth cương nghị nói, khẽ lắc đầu chê trách.

Dollie cười khúc khích và dẫn Lidian lên tầng trong khi Julia đưa Elizabeth vào phòng khách. "Mình phải xin lỗi thay cho Garrett," Julia giải bày, khi họ ngồi xuống trên những chiếc ghế kiểu Pháp với những chiếc chân uốn cong thanh mảnh. "Cậu ấy luôn luôn quyến rũ và dễ chịu cho đến

hai năm trước, khi vợ cậu ấy là Audrey qua đời vì cơn sốt bất ngờ. Cậu ấy yêu vợ đến liều mạng. Mất cô ấy là một cú đòn phá hủy. Sau khi chôn cất, Edgar và mình đã mời cậu ấy đến ở với chúng mình bao lâu tùy thích. Cậu ấy tìm được vài nguồn an ủi phần nào khi sống cùng những người thân thuộc, nhưng cậu ấy là một người vô cùng kín đáo. Hầu hết thời gian chúng mình khó có thể nhận ra là cậu ấy đang ở đây." Bà nhún vai duyên dáng, miệng bà hơi mím lại vì buồn rầu. "Mình ngờ rằng Garrett sẽ tái hôn. Bởi sau Audrey cậu ấy chẳng còn quan tâm đến phụ nữ nữa – những người đáng trọng ấy, là vậy đó."

"Không có đứa trẻ nào sao?"

Julia lắc đầu. "Mình sợ rằng họ chưa bao giờ được ban phúc lành với những đứa trẻ. Nhưng Garrett chưa bao giờ tỏ vẻ quan tâm đến điều đó miễn là cậu ấy có Audrey. Giờ thì cậu ấy chẳng còn ai cả."

Elizabeth cảm thấy hơi cảm thông hơn một chút đối với người đàn ông, mặc cho thái độ khiếm nhã của ông ta. "Thật khó khăn khi trở nên già cỗi mà không có người bầu bạn," bà bình luận. "Ít nhất thì mình cũng được an ủi từ con gái mình."

"Cậu không định tái hôn à Lizzie?"

"Lạy trời, không đâu!" Elizabeth cười trước ý kiến của bạn. "John gần như không thể thay thế được. Mình ước mình có thể trông thấy Lidian có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, rồi mình sẽ nguyện dành cả phần đời còn lại với những đứa cháu ngoại quanh quẩn bên mình."

"Nhưng cậu vẫn còn tươi trẻ và hấp dẫn!" Julia la lên. "Cậu có thể dễ dàng tìm một người chồng khác. Mình biết một vài người đàn ông ưu tú với độ tuổi thích hợp và vị thế..."

"Không, không," Elizabeth nói với một tiếng cười. "Tất cả mình muốn là tìm một người chồng cho Lidian. Mình không có ý định tìm bất cứ một anh

chàng cầu hôn nào cho mình đâu."

"Cậu nói nghe bướng bỉnh hệt Garrett! Có vẻ như mình phải dồn toàn bộ cố gắng mai mối của mình cho Lidian đây."

Khi Lidian và Dollie đi lên cầu thang, Lidian liếc nhìn xung quanh họ với vẻ mặt căng thẳng, nửa lo sợ rằng Eric De Gray có thể bất chợt xuất hiện. "Dollie," nàng thận trọng hỏi, "anh trai cậu có sống ở đây với mọi người không?"

"Eric á? Không, anh ấy ở một ngôi nhà gần phố Pall Mall." Dollie mỉm cười tinh nghịch khi cô thêm vào. "Giờ thì cậu sẽ ở với chúng mình, mình nghĩ anh ấy sẽ ghé thường xuyên hơn cho mà xem."

Một cái cau mày vắt ngang gương mặt Lidian. "Ồ."

Dollie quay về phía nàng một ánh nhìn bối rối. "Cậu trông có vẻ mất tinh thần thế. Ở, mình nghĩ tất cả những người phụ nữ trên thế giới này đều khao khát tóm được anh trai mình chứ!"

"Anh trai cậu rất thu hút," Lidian thừa nhận, trong giọng nói khách quan nhất có thể. "Dù sao đi nữa, mình đã yêu người khác rồi."

"Thật à?" Dollie nhăn mặt. "Tệ quá. Mình thích một ngày nào đó Eric sẽ cưới một cô gái như cậu. Ai đó tốt bụng, tự nhiên và không hay hờn dỗi. Hầu hết phụ nữ đều vây quanh anh ấy như không khí vậy đó." Dollie ngừng lại và thêm vào một cách tự hào. "Anh ấy là mục tiêu của mùa lễ hội, cậu biết rồi mà."

Sau một cuộc nói chuyện thật dài, thật thích thú với Julia, Elizabeth đi thay quần áo đi đường của bà bằng một chiếc váy xanh mặc ban ngày. Thật là khuây khỏa đi được sống trong ngôi nhà của một người bạn cũ, tạm được thoát khỏi những lo lắng thường nhật mà nàng và Lidian thường xuyên phải đối mặt. Và cuộc viếng thăm này sẽ tốt cho Lidian, mong rằng nó sẽ mở

rộng kinh nghiệm cho con gái bà và cho con bé thấy cuộc sống có khả năng mang lại những gì.

Elizabeth hướng về phía chiếc cầu thang đồ sộ dẫn xuống tầng dưới, nhưng dừng lại trước một tấm gương lớn có khung bằng vàng được trang trí ở cuối sảnh. Trông thấy vài lọn tóc của bà đã tuột khỏi chiếc kẹp, bà với tay lên để vuốt lại chúng. Bà thích tất cả mọi thứ về sự xuất hiện của bà trông gọn gàng và trong tầm kiểm soát, chưa bao giờ tóc bà bị xổ ra hoặc xuất hiện một vết nhỏ trên quần áo của bà. Âm thanh từ những bước chân bị nuốt nghẹn bởi tấm thảm Aubusson, và bà không hề nghe thấy tiếng một người đàn ông đang lại gần cho đến khi ông ta gần như chạm vào bà.

Thẹn thùng vì bị bắt gặp đang làm dáng, Elizabeth quay lại nhìn ông ta với một nụ cười tội lỗi. Dù sao đi nữa, nụ cười của bà nhạt đi nhanh chóng khi bà trông thấy cái người không dừng tự nhiên xuất hiện ấy chính là Garrett De Gray. Đôi mắt đen của ông ta liu riu với ngọn lửa bất mãn, và chiếc miệng trông có vẻ sưng sía và khó chịu. Ông ta nhìn lơ đãng, như thể ông ta mới dậy khỏi giường và mặc quần áo quá ư là vội vã. Bà có thể nhận thấy mùi rượu brandy từ phía ông ta – và giờ mới chỉ có giữa ngày!

"Ngài De Gray," bà nói rõ ràng, vươn người thẳng dậy toàn bộ chiều cao hơn một mét sáu của bà.

"Phu nhân Acland," ông ta nặng nề đáp. "Nếu người khác chịu đựng được, tôi nghĩ bà cũng sẽ chịu được."

"Phiền ngài nhắc lại?" Elizabeth ngạc nhiên nói. Bà sẽ cảm thấy cảm thông cho bất cứ một người đàn ông nào khác ở vào vị trí của ông ta, nhưng cái kẻ láo xược này khó mà xứng đáng với sự quan tâm ân cần như vậy.

Ông ta đáp lại bằng cái nhìn trơ trẽn lên xuống cơ thể bà. "Đầy đặn và gọn ghẽ như một cô gà mái bé nhỏ. Góa chồng ở độ tuổi đẹp nhất... thực sự

là lãng phí. Bà có thể ghé thăm dãy phòng của tôi ở mạn phía đông nếu bà có nhu cầu cần người tâm tình."

"Gì thế này, đồ đàn ông thô lỗ!" Elizabeth kêu lên, đỏ mặt phừng phừng vì bất ngờ tột độ. "Không một ai nói chuyện với tôi theo cái kiểu sỗ sàng như thế - và lại đến từ em trai của Edgar nữa chứ hả trời..."

"Edgar và tôi không có gì giống nhau, tạ ơn Chúa. Anh ấy bị đè nặng với khuôn phép và chuẩn mực mà tôi sẽ chẳng bao giờ thềm bản khoản mà sống với nó."

"Ngài nên học theo gương ngài ấy," bà lạnh nhạt nói, và tiếp tục vượt qua ông ta để hướng về phía cầu thang.

"Vậy sao?" Garrett hỏi, và bật cười một cách đáng ghê tởm trong khi bà nhanh chóng tránh xa khỏi ông ta. "Mạn phía đông, thưa phu nhân. Đừng quên nhé."

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương 3

Eric bồn chồn gõ liên hồi vào bức tường phía trong xe ngựa. Bất chợt những đầu ngón tay của anh bất động trên lớp da bọc, và bàn tay anh nghiến chặt lại. Anh tức điên với bản thân vì không thể ngừng nghĩ về Lidian Acland. Có lẽ là bởi nàng đã kiên quyết hờ hững với anh – mà anh lại chưa bao giờ có thể cưỡng lại bất kì một thách thức nào. Kí ức về nụ hôn ở buổi khiêu vũ nhà Willoughbys cứ mãi ám ảnh anh. Miệng nàng đã quá mềm mại dưới làn môi anh, ngọt ngào dẫn ra trước sức ép gấp gáp của anh. Anh muốn nhiều hơn nữa, muốn đến từng giây phút từ cái đêm cách đây ba tuần trước.

Sau khi cân nhắc các kế hoạch khác nhau để có thể gặp lại Lidian, anh đã thỉnh cầu mẹ anh mời gia đình Acland đến nhà anh cho một chuyến thăm dài ngày. Bà đã đồng ý mà không lưỡng lự và đã viết thư cho anh rằng gia đình Acland giờ đã được thu xếp ổn thỏa trong nhà De Gray. Quả là một cô gái đáng yêu, mẹ anh đã viết vậy dưới nét chữ thanh tao của bà. Lidian là cô gái bên lên nhưng vô cùng ngọt ngào. Mẹ đã muốn ghé gớm được gợi ý cô bé dùng một vài bộ váy của mẹ, hoặc của Dollie, bởi hình như cô bé và Elizabeth chỉ mang theo vài bộ trang phục khiêm tốn và những phụ trang ít ỏi kèm theo chúng. Nhưng dù sao đi nữa, cả hai đều quá tự trọng, nên mẹ không dám mạo hiểm khiến họ bị tổn thương. Hãy đến thăm chúng ta sớm nha, con trai yêu của mẹ...

Eric cũng định thế. Anh muốn tìm cho ra xem lực hút giữa anh và Lidian có phải là vẫn mạnh mẽ như anh còn ghi nhớ không. Và nếu như thế... sẽ có rắc rối trong việc cắt đi những ảo tưởng khiến nàng cứ mãi bướng bỉnh níu vào tình yêu đã qua của nàng. Không một người đàn ông xứng đáng với

nàng lại có thể rời bỏ nàng, dù cho có bất cứ lựa chọn nào đi chăng nữa. Để biết thêm về Spencer, Eric đã quyết định sẽ ghé thăm câu lạc bộ của Craven, sòng bạc nằm trên phố St. James.

Là một thành viên của câu lạc bộ, Eric thỉnh thoảng cũng thử một tay vào bàn đánh bạc và hòa đồng với các bạn của anh... nhưng đó không phải là chủ đích của anh đêm nay. Sòng bạc của Craven là nơi tốt nhất để anh có thể thu được những thông tin cần thiết. Chủ nhân của nó, Derek Craven, quen biết với tất cả những người có máu mặt ở Anh quốc và Châu Âu, dù cho thành công đó chẳng có ý nghĩa gì đối với con người được sinh ra trong cồng nước ở khu đông Luân Đôn. Craven đã cho xây dựng sòng bài lớn nhất trên toàn thế giới, và anh ta biết chính xác làm thế nào để cung cấp được những thứ mà các khách hàng của anh ta cần. Có tin đồn nói rằng anh ta có trong tay thông tin về của cải của tất cả những người đàn ông ở Luân Đôn, bởi vậy anh ta biết tất cả những khoản thừa kế, tài khoản ngân hàng và số cổ phần mà họ nắm giữ.

Xe ngựa của Eric dừng lại mặt tiền của tòa nhà, mặt tiền được dựng lên từ đá cẩm thạch với những hàng cột và trán tường đồ sộ. Phần này giống như một ngôi đền Hy Lạp, phần còn lại của ngôi nhà thuộc về những điều xấu xa đáng trách. Có một vài loại hình giải trí được cung cấp ở sòng bài Craven, bao gồm những món ăn Pháp tinh tế, các loại rượu hảo hạng, những phòng chơi bia và hút xì gà, nhạc sống và những cô gái bán hoa xinh đẹp. Tất cả đều được chăm chút cẩn thận để khuyến khích sự háo hức của các thượng đế với một điều duy nhất: đánh bạc. Những khoản tiền lớn không tài nào tưởng tượng nổi được tiêu tốn hàng đêm ở đây trên các bàn may rủi và trong các phòng bài.

Bước lên những bậc thang rộng và gật đầu với người giữ cửa, Eric bước vào câu lạc bộ. Những nhà ngoại giao nước ngoài, những vị quý tộc, chính khách và những thương gia tất cả đều đứng lẫn lộn với nhau trong sảnh chơi bạc chính lòng danh, xếp hàng giữa những hàng cột mạ vàng và những

vạt hung màu xanh thẫm. Căn phòng có hình bát giác và trần được xây theo kiểu hình vòm. Nhìn thấy khổ người rắn chắc, sẫm màu của Derek Craven ở ngay trung tâm của bàn đánh bạc, Eric liền bước tới nhập vào cùng với anh ta. Craven chào anh với sự thân tình dành cho một khách hàng giàu có của anh ta và phác một cử chỉ cho người làm mang rượu lại cho Eric.

"Buổi tối tốt lành, thưa ngài," Craven nói với giọng đậm chất khu đông. Anh ta là một người đàn ông tóc đen với gương mặt góc cạnh và đôi mắt xanh lá lạnh lẽo. Hàm răng trắng của anh ta hơi lộ ra trong nụ cười nhả lại đặc biệt. "Chơi một chút đêm nay chứ?"

"Có lẽ," Eric đáp, dõi theo con xúc xắc quay tròn trên lớp nỉ xanh bọc trên bàn đánh bạc. Anh chấp thuận một ngụm nhỏ brandy mà người hầu bàn mang lại cho anh, và nắm chiếc cốc nóng dần trong tay anh. "Craven," anh đột ngột nói, "có vài điều tôi muốn hỏi anh."

Hàng chân mày đen nhánh của Craven hơi nhíu lại.

Eric nói trầm nhỏ, không muốn những người đàn ông khác đang đứng xung quanh nghe được. "Tôi rất lấy làm quan tâm đến những điều anh biết đích xác về ngài Chauncey Spencer. Anh ta đang du lịch quanh Châu Âu ngay bây giờ, nhưng tôi nghĩ anh ta sẽ sớm quay trở lại."

Craven trao cho anh một cái nhìn đánh giá. "Tôi có thể hỏi mối quan tâm của ngài là gì không, thưa ngài? Anh ta nợ ngài tiền ư?"

Eric lắc đầu và uống thêm một ngụm brandy. "Liên quan đến một người phụ nữ."

"À." Nụ cười của Craven lại xuất hiện. "Cô ta hẳn phải là một lớp tơ mịn, thì mới có thể làm vừa lòng một quý ngài đặc biệt như ngài. Cô ta thuộc về Tử tước Spencer phải không?"

"Kiểu thế."

"Tôi biết một chút ít về anh ta," Craven thừa nhận. "Trong gần một tháng nay, hầu như đêm nào anh ta cũng đến câu lạc bộ."

"Anh ta quay lại Anh rồi sao?" Eric kinh ngạc hỏi.

Craven gật đầu, gương mặt anh ta trở nên răn lại. "Spencer chơi mê mải và không thanh toán những hóa đơn. Cứ theo đà này, tôi sẽ phải từ chối ghi nợ cho anh ta sớm thôi. Anh ta không hơn gì những quý tộc nhỏ thích phô trương, mặc dù giờ anh ta có tước vị để trang trí. Gia đình có gia sản nhưng không giàu. Họ không để lại nhiều cho anh ta thừa kế."

"Spencer có ở đây đêm nay không?" Eric hỏi.

"Anh ta ở một trong những phòng chơi bài. Ngài có muốn tôi chỉ cho ngài không, thưa ngài?"

Eric gật đầu, Craven tự nhiên tách mình khỏi bàn và chỉ anh đi theo anh ta. Eric uống nốt phần brandy còn lại rồi đưa chiếc cốc cho người hầu bàn đang đợi. Anh và Craven cùng nhau bước qua căn phòng bát giác, vượt qua khu vực ăn tối, và tiến lại gần một hàng dài những phòng đánh bạc. "Vị phu nhân mà ngài muốn..." Craven vu vơ bình luận, "có phải là nhân tình của Spencer không?"

"Không. Nàng tin rằng nàng yêu hẳn ta."

"Chắc hẳn phải là một thiếu nữ xinh xắn?" Craven hỏi, dường như không chủ đích rất lấy làm thích thú. Eric trao cho anh ta một ánh nhìn biết nói. "Tuyệt đẹp. Với mái tóc đen và làn da màu kem sữa."

Craven bật ra một âm thanh ngưỡng mộ. "Rượu mạnh đây, nghe có vẻ thế. Tôi chúc ngài may mắn nhé, ngài De Gray, nhưng tôi lại chẳng tin vào

vận may. Chỉ người đàn ông tốt mới có thể tự tạo ra may mắn cho mình mà thôi."

"Một lời tuyên bố thú vị, đến từ vị chủ sở hữu của một sòng bài."

Craven mỉm cười và hướng về phía quang cảnh giàu có xung quanh họ. "Nào phải vận đỏ đã mang lại cho tôi tất cả những thứ này, thưa ngài."

Họ dừng lại ở một trong những phòng đánh bạc, nơi những tấm rèm nhung màu xanh được vén lên để lộ một nhóm nhỏ những người đàn ông ngồi quanh một chiếc bàn tròn chông những cọc thẻ đặt tiền, những lá bài và những món ăn. Một trong những tay chơi khoe khoang âm ỉ khi anh ta thu về một ôm đầy thẻ đặt tiền. Eric không nghi ngờ gã đàn ông đó chính là Chance Spencer.

"Đây chẳng là gì nếu đem ra so sánh với những vận may tôi có được trên chuyến du ngoạn quanh Châu Âu," Spencer đang nói, đôi má anh ta đỏ bừng vì kích động và rượu mạnh. Anh ta là một gã đẹp trai với mái tóc đen dày và gương mặt sẫm màu như được đẽo tạc. "Tất cả mọi thứ tôi chạm vào đều biến thành vàng. Chúng vô số kể như phụ nữ vây quanh tôi, theo dõi từng lượt chơi... họ thấy điều gì đó rất gợi tình, các ngài biết không, việc xem một người đàn ông chơi bạc..." Anh ta ngừng lại khi trông thấy Craven đứng ở khung cửa, và một vẻ tự mãn giăng trên gương mặt anh ta. "Craven," anh ta nồng nhiệt gọi. "Tôi thấy là anh đến để chứng kiến thành công của tôi."

"Buổi tối tốt lành, các quý ông," Craven lầm bầm, ánh mắt anh ta quét khắp căn phòng. "Tôi có nên thay bộ bài mới không? Hay là thêm rượu nữa nhé?"

Năm người đàn ông ở bàn quả quyết với anh ta về sự thoải mái của bọn họ. Eric trao đổi vài câu chào với họ, nhận ra họ ở câu lạc bộ hoặc ở các hoạt động của giới thượng lưu gần đây. Một trong số họ đứng dậy kính cẩn

bắt tay với anh. "Ngài De Gray," anh ta lầm bầm với một nụ cười, "làm ơn gửi giúp tôi lòng mến mộ đến em gái đáng yêu của ngài."

"Tôi sẽ chuyển," Eric đáp.

Để ý thấy Eric, Spencer chăm chú nhìn thẳng vào anh. "Chúng ta chưa hề gặp nhau trước đây."

Craven giới thiệu họ với nhau, và Spencer liền ban cho Eric một nụ cười lôi cuốn. "Ngài có muốn tham gia với chúng tôi không, De Gray? Tôi đã làm cạn hầu bao của mọi người quanh đây rồi."

Eric lắc đầu. "Tôi đang trên đường đến phòng ăn."

"Sợ mất tiền của ngài sao?" Spencer chế nhạo.

Derek Craven cười nhảu nhờ trước câu hỏi và phác tay về hướng Eric. "Ngài Eric De Gray của chúng ta có thừa tiền để đốt. Nhưng thứ ngài ấy muốn, ngài ấy lại chẳng thể mua được bằng tiền."

"Tất cả mọi thứ đều có thể định giá bằng tiền," Spencer phản bác. "Kể cả con người."

"Ngoại trừ một vài," Eric đáp lại, thấy thật khó mà tin được đây chính là gã đàn ông Lidian Acland đã trao trọn trái tim nàng. Loại người như Spencer tồn tại ở khắp mọi nơi – những kẻ ăn bám đáng khinh tự cho mình là quan trọng. Với một cái gậy đầu lịch sự, Eric rời khỏi căn phòng, thầm hỏi tại sao anh lại bị thu hút mạnh mẽ bởi người phụ nữ đem lòng yêu một kẻ như Spencer.

Derek Craven theo sau Eric một cách ngẫu nhiên. "Hừm, giờ thì ngài đã gặp ngài Spencer rồi. Không người phụ nữ nào tỉnh táo lại đi chọn một con gà trống choai như Spencer hơn một quý ông như ngài được."

"Đàn bà," Eric giận dữ nói. "Ai mà hiểu được họ nghĩ cái gì cơ chứ?"

Craven gật đầu thích thú. "Đúng vậy, thưa ngài. Nhưng tạ ơn Chúa phù hộ, tất cả bọn họ đều như nhau."

Sống ở gia đình De Gray hứa hẹn mang đến nhiều điều thú vị hơn Lidian mong đợi. Nàng chưa bao giờ ngủ trong một khung cảnh xinh đẹp đến vậy: một phòng ngủ được trang trí với lớp lụa Đa mát màu hồng phấn và những tấm ván ghép tường với những nét uốn lượn thanh tú, với những đồ đạc bằng gỗ sơn tiêu bóng loáng. Phần còn lại của ngôi nhà là những căn phòng tao nhã, đáng yêu lúc nào cũng được lau chùi sạch sẽ và sáng sủa.

Mặc dù Lidian không bao giờ quên đi những trách nhiệm của nàng đối với các vấn đề ở trang viên Acland, nàng nhận thấy bản thân nàng đang đặt nó lui về sau tâm trí khi nàng và mẹ nàng có được những khoảng thời gian tuyệt vời với Julia và Dollie. Họ cùng nhau đi mua sắm ở Luân Đôn và đi xe ngựa vãn cảnh trong công viên, trong khi đó lúc ở nhà lại lập kế hoạch và nghiên cứu những lời mời cho các sự kiện sắp tới.

Trong những năm trước đây chưa bao giờ Lidian có thời gian để vun đắp tình bạn với một người bạn cùng tuổi khác, và nàng thấy rằng nàng yêu quý Dollie rất nhiều. Người con gái ấy thông minh và tốt bụng, lại sở hữu thứ năng lực làm tiêu tan bức dọc của bản thân để cười trước những sai lầm của mình. "Mình quá lãng mạn và bốc đồng," Dollie cười lạnh lạnh thừa nhận với Lidian. "Mình dường như đều ngã vào tình yêu với một quý ông mới gặp vào tất cả các tuần."

"Và điều gì đã xảy đến sau tất cả những mê đắm ấy?" Lidian mỉm cười hỏi.

"Chúng đều nhạt đi nhanh chóng. Mình chưa từng gặp một người đàn ông nào duyên tiền định dành sẵn cho mình."

"Làm sao cậu biết được khi nào cậu tìm thấy người ấy?"

Dollie nhảy môi nghĩ ngợi. "Mình sẽ biết khi mình nhìn vào mắt anh ấy hoặc khi anh ấy hôn mình. Đó sẽ là một phép màu thuần khiết! Cậu có cảm giác giống như vậy với người cậu yêu không, Lidian?"

Lidian ngập ngừng một lúc lâu. Bất cứ phép màu nào nàng cảm nhận với Chance đều đã phai nhạt từ rất lâu rồi. Một năm chờ đợi và luôn tự hỏi không ngừng đã lấy đi đam mê từ những cảm xúc của nàng. Vẫn còn quá nhiều những vấn đề chưa được sáng tỏ giữa nàng và Chance. "Mình nghĩ là có," nàng trầm lặng nói. "Nhưng cảm giác khi yêu không phải tất cả đều giống như phép nhiệm màu đâu, Dollie. Và đó không phải là thứ mình muốn trải qua một lần nữa."

Dollie nhìn có vẻ ngạc nhiên và đồng cảm. "Chú Garrett cũng nói điều tương tự. Giờ đây khi vợ chú ấy đã qua đời, trái tim chú ấy chẳng còn lại đủ nhiều để trao cho một ai khác nữa."

"Chú cậu thật đáng thương," Lidian thì thầm thương cảm. Mặc dù đôi khi ông có thể gắt gỏng và cáu kỉnh, nàng vẫn cảm thấy quý người đàn ông này. Có chút gì đó dịu dàng bên dưới vẻ ngoài thô lỗ của ông mà nàng đã phát hiện ra vài ngày trước, khi ông tình cờ bước vào khi nàng đọc sách trong thư viện. Xấu hổ vì bị bắt gặp với một cuốn tiểu thuyết có tựa đề "Mãi mãi vuột mất tình yêu", nàng hơi nhảy dựng lên và đặt cuốn sách sang bên cạnh.

Bình thường Garrett vẫn thờ ơ với nàng, nhưng có ánh nhìn vui vui lấp lánh trong đôi mắt đen huyền của ông, và những đường hằn trên gương mặt ông nơi nhẹ đi ít nhiều. "Cháu đang đọc gì thế, cô bé?"

Lidian đỏ mặt với vẻ hối lỗi. "Một cuốn tiểu thuyết lãng mạn ạ," nàng thú nhận. Đó là một trong những cuốn ưa thích nhất của nàng – nàng đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần và đã nang nó theo với nàng từ Acland Hall. "Ngài hẳn phải nghĩ cháu ngờ nghệch, thưa ngài, khi lại đi ấp ủ những mơ mộng viển vông như vậy."

"Không đâu," ông điềm tĩnh ngắt lời. "Những mơ mộng như thế có thể khiến cuộc đời trở nên dễ chịu." Ông rót cho mình một ly rượu. "Tiếp tục đọc đi, cô bé. Ta sẽ đi trong lát nữa thôi."

"Ngài De Gray... ngài sẽ không kể với ai chứ ạ?" Nàng không thể chịu đựng nổi nếu có ai đó phát hiện ra nàng đang đọc những câu chuyện tình ướt át và trêu chọc nàng vì chuyện đó. Nàng chỉ có thể tượng tưởng ra Eric De Gray sẽ giễu cợt thế nào mà thôi.

"Chắc chắn là không rồi." Ông thực sự nở nụ cười. "Nếu cháu muốn, cháu có thể gọi ta là chú Garrett giống như Dollie."

Bởi nàng đều đã gọi cả bá bước và nữ bá tước là chú Edgar và cô Julia, Lidia gật đầu đồng ý. "Cảm ơn chú. Dù sao đi nữa... cháu không chắc là mẹ cháu sẽ tán thành." Rõ ràng với tất cả mọi người là Elizabeth không để tâm đến Garrett ở cùng một mức độ như bà yêu quý những thành viên còn lại trong gia đình De Gray. Elizabeth thường xuyên chĩa thẳng những chiếc gai nhọn về phía ông, phê phán thói quen rượu chè, hút thuốc, cờ bạc và thói quen đi đi về về chẳng màng đến thời gian của ông.

"Phải," Garrett khô khan nói, "mẹ cháu và ta dường như không có mối giao hảo tốt lắm."

"Cháu nghĩ thế thật đáng tiếc."

"Ồ?"

Lidian lựa chọn từ ngữ của nàng một cách cẩn thận, biết rằng Garrett chưa bao giờ trông thấy mặt đáng yêu, quyến rũ và dễ bị tổn thương của mẹ nàng. Tất cả những gì ông từng trông thấy là vẻ bề ngoài kín đáo và phản đối mà Elizabeth trưng ra bất cứ khi nào ông ở gần. "Cháu hiểu mẹ cháu có vẻ nghiêm nghị và cầu toàn, và còn hay chỉ trích... nhưng bên dưới là một con người ấm áp và dễ chịu. Bà nhớ cha cháu khủng khiếp, và bà đã phải gánh quá nhiều trách nhiệm khi ông ra đi. Nếu như chú..." Lidian ngừng

lại, nàng đã nói nhiều hơn nàng định nói. Vẻ mặt của Garrett trở nên khó đoán, nhưng trong một khắc có nét gì đó hiểu kì trong đôi mắt ông. "Nếu như làm sao?" ông nhắc lại.

"Nếu như chú thử thi thoảng nói chuyện với mẹ cháu," Lidian nghiêm túc nói, "Cháu nghĩ chú sẽ thấy quý mến bà rất nhiều."

Ông đáp lại bằng một tiếng khịt mũi châm biếm, gật đầu với nàng khi ông đi ra với ly rượu trên tay. Lidian tự hỏi liệu ông có nghe theo lời gợi ý của nàng không. Nhưng nàng sớm đã kết luận rằng ông sẽ không làm.

Vào một tối nọ Garrett đã mang một vị khách đến dùng bữa tối với gia đình De Gray, một người phụ nữ với mái tóc vàng trắng, đôi môi đỏ gợi cảm, và một giọng nói uể oải, tan chảy như đường. Mặc dù vị phu nhân đó mặc một chiếc áo dài cao cổ, người Garrett giới thiệu là phu nhân Hewet, dường như vẫn không phải là người lấy làm đứng đắn. Trong bữa tối bà ta liếc những cái liếc mắt thật dài về phía Garrett qua hàng lông mi đen được cắt tỉa công phu và thích thú kể - phải nói là sốc - những câu chuyện về những vụ bê bối mới nhất ở Luân Đôn.

"Mọi người có nghe nói phu nhân Montbain mới đây đã sinh đứa con thứ năm của mình chưa?" Phu nhân Hawet hỏi với nụ cười ranh mãnh như mèo. "Một cậu bé đáng yêu với những lọn tóc quăn đen."

"Thật tuyệt làm sao," Julia thành thực đáp. "Ngài Montbain hẳn phải tự hào ghê gớm."

"Ngài ấy sẽ," phu nhân Hewet đáp trong tiếng cười khúc khích khàn khàn. "Nếu đứa bé giống với anh ta. Không may là đứa trẻ lại mang những nét nổi bật với người bạn thân của anh ta, ngài Lambert!"

Garrett cười nhẹ. Dollie và Edgar nhìn xuống đĩa của mình với sự tập trung sâu sắc trong khi Lidian cảm thấy gương mặt mình đỏ bừng. Nàng

liếc nhanh về phía mẹ nàng, người có đôi môi đang mím chặt như thể chúng mới được khâu khít lại.

Mama, làm ơn đừng nói gì cả, Lidian nghĩ, nhưng Elizabeth đã bình luận bằng một giọng kiềm chế mạnh mẽ.

"Phu nhân Hewet, tôi sợ rằng những cuộc chuyện trò thế này không thích hợp với đôi tai của những cô gái dễ xúc động đâu."

Đôi môi đỏ chót của phu nhân Hewet cuộn lại thành một nụ cười khô hòi. "Các cô gái ấy đến lúc nào đó đều phải học về cuộc sống thôi, cưng ạ."

"Có lẽ thế," Elizabeth đáp. "Nhưng không phải lúc này... và cũng không phải từ bà."

Nụ cười của phu nhân Hewet biến mất với một cái giật nảy, và bà ta quay về phía Garrett, thò thẻ điều gì đó vào tai ông, trong khi Julia vội vã tìm một chủ đề mới cho cuộc trò chuyện.

Tối muộn hôm đó, Elizabeth bộc lộ cảm tưởng của bà với Lidian khi bà gỡ mái tóc trước bàn trang điểm. "Garrett De Gray đúng là gớm guốc không sao tả nổi," Elizabeth kêu lên, thả cả đồng kẹp ghim mà không thèm để ý. Bà nhắc chiếc lược khám bạc rồi nhẹ nhàng chải mái tóc đen dày của bà. "Mẹ không thể hiểu sao Edgar với Julia lại cho phép ông ta ở đây với tất cả những việc làm thiếu suy nghĩ của ông ta, mang những người đàn bà mà người ta nghi ngờ về phẩm hạnh đến ăn tối... làm sao một gia đình nề nếp thế này lại có thể lại sản sinh ra cái sinh vật xấu xược đến không tin nổi mà ôm ấp kia chứ! Con có thấy cái cách ông ta để người đàn bà đó kì cợt tất cả các phần trên người bà ta lên ông ta không? Và trước mặt tất cả mọi người!"

Lidian nén lại một nụ cười, ngờ rằng Elizabeth sẽ thà chết còn hơn thừa nhận là bà đang ghen bởi Garrett De Gray. "Chú ấy không hoàn toàn đáng

trách đâu mẹ," nàng khẽ nói. "Mẹ phải thừa nhận là chú ấy còn hơn cả hấp dẫn ở độ tuổi gần năm mươi còn gì."

"Thật á? Mẹ chả bao giờ có thể trông thấy ông ta rõ ràng qua cái màn khói thuốc phì phèo lúc nào cũng trôi cuộn quanh đầu ông ta."

Lidian bật người. "Người đàn ông tội nghiệp. Chú ấy cần phải được sửa đổi chết đi được, phải không mẹ?"

"Chẳng có người phụ nữ nào còn sống với đủ sức mạnh và kiên nhẫn để làm nổi việc đó đâu," Elizabeth đay nghiến nói, và đặt chiếc lược lên bàn. "Chắc chắn không phải phu nhân Hawet!"

"Có lẽ chú Garrett cần một người phụ nữ đầy uy lực như mẹ chẳng hạn, Mama nhỉ," Lidian trêu chọc nói, quan sát gương mặt mẹ nàng qua hình bóng phản chiếu trên chiếc gương.

Elizabeth dường như bị sững sờ bởi lời nhận xét của nàng. "Mẹ ư?... Mẹ chỉ muốn tránh gã đàn ông xấu xa đó càng xa càng tốt thôi."

"Con nghĩ lối cư xử tệ hại của chú ấy có lẽ là do nguyên nhân của nỗi cô đơn," Lidian bình luận. "Thật khó khăn để yêu ai đó quá lâu rồi sau đó đột ngột mất đi người ấy. Mẹ là người có thể hiểu được điều đó mà, Mama."

"Mẹ không thích bàn luận về ông ta thêm nữa," Elizabeth dứt khoát nói, và Lidian nhất trí một cách nghiêm túc.

Ngồi trong một trong những chiếc bàn gỗ đỏ sậm trong thư viện De Gray, Lidian cộng thêm một lượng lớn những con số từ cuốn sổ kế toán được đưa đến cho nàng từ người quản lý tạm thời ở Acland Hall. Nàng quá mải mê tập trung đến mức không nhận ra có ai đó vừa bước vào căn phòng cho đến khi nàng nghe thấy một giọng nói thân thuộc.

"Tiểu thư Acland. Quả là bất ngờ thú vị."

Lidian vội vàng bật dậy khỏi chiếc ghế nàng ngồi khiến nàng sém chút nữa hất đổ lọ mực trên bàn. Nàng nhìn chăm chăm vào Eric De Gray, rần rần và đầy sức mạnh trong bộ đồ cưới ngựa. Mặc dù nàng đã cố gắng chuẩn bị tinh thần cho giây phút họ chạm mặt lần nữa, nàng vẫn thấy không tài nào kiểm soát nổi hơi thở của nàng. Sự tự tin ở anh ta quả là ghê gớm khi anh ta đứng ở đây với nụ cười vợ vẫn trên môi. Tất cả cùng lúc nhắc nàng nhớ lại cái cách anh ta hôn nàng, hơi ấm từ miệng anh ta, cái siết nhẹ nhàng của anh ta lên gáy nàng. Nét ửng hồng phủ dần lên gương mặt, nàng cố gắng lấy lại tỉnh táo nơi nào.

"Tôi chắc rằng không bất ngờ tí nào với ngài," nàng cuối cùng cũng nói. "Ngài hẳn phải biết mẹ tôi và tôi đang ở với gia đình ngài."

" Mọi tiện nghi có hợp ý em không, tiểu thư Acland?" Anh ta hỏi với sự lịch thiệp quá đáng khiến gần giống như đang chế giễu nàng.

Lidian cẩn thận gật đầu. "Ngôi nhà nguy nga, và mọi người đều rất tốt bụng thưa ngài."

"Đúng là trùng hợp đáng giá, khi mẹ của chúng ta nối lại mối dây thân tình."

"Đáng giá với ai cơ ạ?" nàng đánh trống lảng, lùi lại phía sau khi De Gray tiến xa hơn vào căn phòng. Ánh mắt anh ta vây lấy nàng từ đầu đến chân, thu vào tầm mắt mọi chi tiết của chiếc váy nâu có dây buộc bằng lụa của nàng. Phải chăng là do nàng tưởng tượng, hay là ánh mắt anh ta thực sự cứ nấn ná ở ngực nàng? Chiếc váy cổ cao của nàng đã từng vừa hoàn hảo vào ba năm trước, nhưng khi nàng trưởng thành, phần thân áo bắt đầu trở nên hơi chật. Đáng tiếc là nàng không có đủ tiền để có thể may thêm một hoặc hai chiếc váy mới cho mỗi mùa lễ hội. Lidian nhìn trừng trừng đầy phòng thủ vào De Gray, cố gắng chống lại thôi thúc vòng tay bao lấy ngực mình.

"Em càng đẹp hơn mỗi lần tôi gặp em," anh ta lẩm bẩm.

"Ngài De Gray... tôi muốn một vài thứ rõ ràng," Lidian bực bội nói, lời đi lời khen ngợi của anh ta. "Tôi đến đây trái ngược với quyết định của bản thân tôi bởi vì mẹ tôi kiên quyết. Tôi chắc chắn hy vọng rằng ngài sẽ không nghĩ tôi có bất cứ toan tính nào với ngài chỉ đơn giản bởi tôi đang sống ở nhà cha mẹ ngài."

De Gray nhìn chăm chú nhìn nàng rồi thò tay vào trong túi. "Tôi tình cờ nhặt được thứ này ở buổi khiêu vũ của nhà Willoughbys sau khi em rời đi. Chúng thuộc về em có phải không?"

Lidian đỏ ửng cả mặt khi nàng nhìn trân trối vào đôi găng tay trắng trong tay anh ta. Chúng là thứ nàng đã bỏ lại trên sàn khi nàng chạy khỏi đó sau khi anh ta hôn nàng. Nàng phải lấy lại chúng, hoặc anh ta có thể dùng chúng để bôi nhọ thanh danh của nàng. "Thưa ngài... ngài không hề kể với ai chuyện đêm đó chứ ạ? Ngài phải giữ im lặng vì..."

"Đương nhiên rồi."

"Cảm ơn ngài," nàng thở pào nhẹ nhõm rồi chìa tay ra để lấy đôi găng.

De Gray tiến lại gần hơn và chạm đầu ngón tay vào má nàng, vuốt dọc lên trên cho đến khi nàng nhìn thẳng vào mắt anh ta. "Dù sao đi nữa, có một cái giá phải trả cho sự yên lặng của tôi." Anh là đồ đểu, De Gray

"Một cái giá á?" nàng bối rối lặp lại, rút phắt tay nàng ra.

"Một nụ hôn khác... và lần này thì không có cái tát nào theo sau nữa đâu đấy."

Lidian giật mạnh người lại vì bị xúc phạm. "Ngài là cái đồ trơ trên, nhỏ mọn, bất lương nhất mà..."

"Thế em có muốn lấy lại chúng không?" anh ta ngắt lời, lúng lẳng đôi găng tay mời chào trước mặt nàng. "Hoặc là tôi sẽ trả lại chúng cho em vào bữa ăn tối nào đó và để em giải thích với mọi người nhé?"

Lidian chớp lấy chúng, nhưng anh ta đã nâng cao quá đầu nàng và mỉm cười nhản nhở.

"Sẽ thế nào đây, tiểu thư Acland?" ôi quân đều cáng

Tâm trí nàng xoắn lại. Ý nghĩ để anh ta hôn nàng, sau tất cả bao đêm ghi nhớ... khiến nàng phát sốt vì lo lắng. Nhưng có lẽ sẽ không giống nhau. Nàng sẽ chẳng cảm thấy cái gì hết vào lần này.Ồ, nàng mới yêu cái cảm giác trưng ra cho anh ta thấy anh ta chẳng mấy may ảnh hưởng đến nàng làm sao! Nàng trả lời với cả tràng thất vọng. "Ôi, thì hôn đi! Hôn nhanh vào, rồi để tôi yên!" Nàng nhắm tịt mắt lại và chờ đợi, đôi môi nàng bặm chặt, cánh mũi nàng phập phồng với hơi thở gấp gáp.

Eric kéo dài thêm một chút, thường thức gương mặt hướng lên của nàng, hàng lông mày đen mượt nhúu như keo vào với nhau. Anh nâng niu đôi má nàng trong đôi tay anh, hai ngón cái vuốt khẽ làn da mịn như tơ của nàng, đầu ngón tay của anh chạm vào chân tóc mai mượt mà. Thật vui lòng hết sức khi lại được ôm nàng trong tay. Nàng hơi chùn lại trước đụng chạm của anh, như thể hơi nóng từ bàn tay anh đã làm nàng thảng thốt, và anh như cảm nhận được mạch đập của nàng dưới đôi bàn tay anh.

Hạ dần khuôn miệng xuống với nàng, anh hôn nàng dịu dàng, làm ấm làn môi nàng cho đến khi chúng ngáp ngừng tách ra chào đón. Anh thông thả khám phá miệng nàng, trêu chọc, nếm nấp, cho đến khi trái tim anh đập dồn và cơ thể anh quặn đau vì ham muốn. Anh nhận thấy nàng với lấy ve áo anh, những ngón tay nàng níu chặt để chống lại sự mất thăng bằng chuyển choáng. Dứt khỏi nụ hôn, anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt nàng, cảm tưởng như anh có thể đắm chìm trong cả chiều sâu đen huyền êm dịu đó.

Bằng cách nào đó Lidian đã tìm lại sức mạnh để đẩy anh ta ra. "Tôi hy vọng ngài thích nó," nàng cố gắng nói bằng chất giọng lạnh lùng, như thể nụ hôn ấy chẳng có nghĩa lý với nàng chút nào... như thể nàng không hề cảm thấy hoang mang và vụn vỡ bởi sự xúc động khi hơi thở, đôi môi và hơi nóng của họ quyện lẫn vào với nhau.

De Gray mỉm cười và đưa cho nàng đôi găng tay. "Chauncey Spencer là một người đàn ông may mắn."

"Làm sao ngài biết được tên anh ấy?" nàng run run hỏi.

De Gray đáp lại bằng một giọng điềm tĩnh và ra chiều thích thú. "Tiểu thư Acland, ngọn đuốc mà em đang mang cho Spencer đâu còn là một bí mật. Một người bạn đã kể với tôi ở cái đêm diễn ra vũ hội của nhà Torringtons."

Trong giây lát tâm trí Lidian trống rỗng vì kinh ngạc. Rồi cơn giận tràn qua nàng. Làm sao anh ta dám ngụ ý nàng là đối tượng để tiêu khiển hay của lòng thương hại! Nàng xoắn mạnh đôi găng tay cho đến khi chúng giãn dài trong tay nàng. Cũng chẳng vấn đề gì với những điều De Gray và những người bạn sang trọng của anh ta bàn tán. Cứ để họ chế giễu nàng vì yêu Chane – nàng không quan tâm người khác nghĩ gì về nàng. Nàng quay lưng lại về phía những cuốn sổ kế toán trên bàn. "Tôi có việc phải làm," nàng cộc lốc nói.

Nhưng De Gray chưa hề sẵn sàng để rời đi. "Còn đây nữa, tiểu thư Acland, tôi đã gặp Spencer tối qua."

Phải mất một lúc nàng mới có thể lĩnh hội được anh ta vừa nói gì. Nàng quay ngoắt lại nhìn anh ta, miệng há ra vì kinh ngạc. "Cái gì cơ?"

"Có vẻ như chàng Honorable Chauncey Spencer đã trở lại từ chuyến đi của mình. Tôi tình cờ gặp anh ta ở câu lạc bộ Craven tối qua. Anh ta lúc đó

đang chơi bài và thuật lại những kinh nghiệm từ 'cuộc du ngoạn' của anh ta..."

"Ngài nói dối!"

Ánh mắt anh ta khóa lại trên gương mặt nàng, đón lấy tất cả những biểu hiện trên ấy. Có ánh gì đó đột ngột cứng lại trong đôi mắt anh ta, có thể là giận dữ. "Không," anh ta êm ái nói. "Tình yêu đích thực của em đang ở Luân Đôn, và dường như anh ta vẫn chưa dành chút thời gian để tìm em thì phải."

Lidian cảm thấy như nàng vừa bị đánh vào bụng. "Tôi không tin ngài."

"Anh ta đã dành hầu hết các buổi tối để chơi bạc ở Craven's..."

"Tôi cấm ngài nói một từ chống lại anh ấy," Lidian rít lên, "nếu không tôi sẽ căm thù ngài mãi mãi!"

Anh ta nhìn không dứt vào nàng trong sự câm lặng nặng nề, ánh mắt anh ta sắc nhọn.

"Eric?" một giọng nói nhẹ nhàng nữ tính cất lên, và thành linh Dollie xuất hiện ngay trong khung cửa. "Em nghĩ em nghe thấy tiếng nói trong đây. Vậy là anh cuối cùng đã ghé! Hừm, em tất nhiên là hy vọng anh sẽ ở lại dùng bữa tối..." Nụ cười của cô héo đi khi trông thấy dáng bộ phòng thủ của Lidian cho đến khuôn mặt răn lại của Eric.

Ngay lập tức vẻ mặt của De Gray giãn ra nhanh chóng, và anh ta trao cho em gái một nụ cười thoải mái. Anh ta bước về phía em gái mình rồi đặt một nụ hôn lên má cô. "Em gái bé bỏng," anh ta lầm rầm, "Anh có mơ cũng không bỏ lỡ bữa tối đâu. Anh muốn nghe về những cuộc chinh phạt mới nhất của em."

Dollie cười khanh khách và đánh vào tay anh ta. "Giữ lại vé quyền rũ của anh cho mama và phu nhân Elizabeth ấy. Mọi người đang uống trà trong phòng khách." Cô đẩy một ánh nhìn hy vọng về phía Lidian. "Cậu sẽ tới nữa chứ?"

Lidian lắc đầu và mù quáng bước trở lại chiếc bàn. "Mình phải xem sổ sách."

Gương mặt Dollie lộ vẻ thất vọng. "Ôi, trời ạ. Mình hy vọng cậu sẽ xong sớm, Lidian." Trượt cánh tay qua khuỷu tay anh trai, cô rời phòng với Eric, con người không thèm liếc nhìn lại Lidian một cái. "Bạn ấy có đầu óc kinh dị về những con số," tiếng Dollie trôi lại. "Bạn ấy thông minh y như vẻ đẹp của bạn ấy vậy, anh Eric..."

"Quả vậy." De Gray khô khan đáp.

Sau khi họ đi khỏi, Lidian ngồi thụp xuống chiếc bàn và nhìn mơ hồ xung quanh. Tâm trí nàng đang bơi với những câu hỏi. Chance ở đây, ở Luân Đôn. Nàng nhớ cách anh đã nói với nàng lời từ biệt, lời hứa hẹn rằng anh sẽ sớm trở về, rằng anh sẽ nhớ nàng và nhớ đến nàng từng ngày trôi qua... Làm sao anh có thể tỏ vẻ chân thành như thế rồi tảng lờ nàng đi khi anh đã quay trở lại? Chắc hẳn phải có điều gì nhầm lẫn, cả về phía anh hoặc về phía nàng. Nàng phải gặp anh và tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Câu lạc bộ Craven... De Gray đã nói Chance chơi bài ở đó hàng đêm. Có lẽ đêm nay anh cũng ở đó. Một vài mối lo âu của nàng nhòa đi, thay bằng quyết tâm rành rọt. Nếu Chance ở sòng bài Caven tối nay, nàng sẽ đi tìm anh, và nàng sẽ không ngừng nghỉ cho tới khi nào nàng có một lời giải thích từ anh.

Trong suốt bữa tối, Lidian ngồi im lìm trước chiếc bàn ăn dài trải vải lanh của gia đình De Gray và cố tình tránh nhìn về phía Eric. Nàng không nói gì với anh ta trừ những lúc cần lịch sự đáp lời. Anh ta phản ứng với sự

lãnh đạm tương tự, tập trung chú ý vào gia đình anh ta. Lidian có thể trông thấy mẹ nàng ngạc nhiên thế nào trước sự trầm mặc ít thấy ở nàng, không kể đến gia đình De Gray, những người rõ ràng rất yêu mến Eric. Nhóm người nói cười nhộn nhịp khi họ bàn luận đến những sự kiện chính trị và xã hội mới nhất diễn ra ở Luân Đôn. Lidian cảm thấy cách ly khỏi tất cả mọi người, không tài nào nghĩ nổi đến chuyện gì ngoại trừ sự thật rằng Chance đang ở nơi nào đó trong thành phố vào ngay lúc này... và nàng sẽ gặp anh sớm thôi.

Sau bữa ăn nàng tỏ vẻ mong muốn được đi nghỉ sớm, lấy cớ đau đầu để tránh khỏi phải gia nhập với mọi người trong gia đình De Gray. Dollie theo sau nàng, mang theo một cái nhăn nhó vì lo lắng trên trán. Cả hai ngừng lại trước hành lang chính. "Lidian... cậu ổn chứ?"

"Mình sẽ khỏe lại sau một đêm nghỉ dài."

"Cậu không ưa anh trai mình lắm phải không?" Dollie buồn bã hỏi.

Lidian ngậm miệng. "Mình thực sự không có cảm xúc gì với anh ấy theo cách này hay cách khác." Nàng mỉm cười ấm áp với Dollie. "Dù sao đi nữa thì mình yêu mến cậu và cha mẹ cậu."

"Chúng mình cũng cảm thấy y như vậy với cậu. Có lẽ để tâm đến Eric theo một hướng khác nếu cậu dành nhiều thời gian hơn bên anh ấy."

"Có lẽ thế," nàng nghi ngại đáp, rồi khẽ ôm lấy bạn nàng. "Chúc ngủ ngon, Dollie."

Cô gái mỉm cười với nàng rồi quay trở lại gia nhập với những người khác khi Lidian trèo lên những bậc thang cong đồ sộ.

Khuya hôm đó, khi xe ngựa của De Gray đã rời đi và cả ngôi nhà chìm vào giấc ngủ, Lidian mặc vào một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu làm từ vải len xám nặng nề rồi lén ra khỏi phòng nàng. Trái tim nàng đập mạnh

khi nàng rón rén hết sức đi qua cầu thang dành cho người làm rồi bước xuống tầng một. Băng qua nhà bếp và lối đi của người giúp việc, nàng bước ra khỏi cổng sau của ngôi nhà.

Tiết trời tháng hai lạnh giá và nhức buốt, nhưng bầu trời trong một cách khác thường với chỉ vài áng mây trôi lững lờ qua bầu trời đầy sao. Lidian rùng mình rồi kéo chiếc mũ trùm qua mặt nàng khi nàng nhanh chóng vượt qua sân trong của nhà De Gray và hướng về phía con đường. Sau vài phút đi bộ, nàng trông thấy đường nét mờ mờ của một chiếc xe ngựa thuê chạy lọc cọc hướng về phía nàng. Nàng vội vàng tiến lại gần, vẫy vẫy cánh tay. "Ở đây," nàng gọi, "ở ngay đây!"

Cỗ xe ngừng lại, và nàng thoáng nhìn về người đánh xe, một ông già nhỏ thó nhăn nheo đội một chiếc mũ len màu đen. "Đưa tôi đến phố St. James," nàng nói. "Đến câu lạc bộ Craven."

"Vâng, thưa cô." Ông ta đợi cho đến khi nàng trèo vào trong xe rồi thúc ngựa đi.

Khi cỗ xe chạy về phía nam của Luân Đôn, Lidian vuốt nhẹ tay lên chiếc túi xách tay bằng lụa của nàng, cảm nhận được hình thù của những đồng tiền và tiếng lạo xạo của giấy bạc. Nàng đã dành dụm từng đồng một để dùng cho những lúc khẩn cấp như thế này. Liếc về cảnh vật mà họ đi qua, nàng nhìn vào những dáng hình vội vã vào ra trong bóng tối, những kẻ móc túi và những cô gái bán hoa hòa lẫn vào những quý ông dâng hết mình cho một tối ăn chơi.

"Không an toàn chút nào cho một cô gái trẻ đẹp ra ngoài một mình vào ban đêm đâu," người đánh xe lưu ý, quay xe về đường St. James và vượt lên cả hàng xe vô tận để đỗ trước cửa một sòng bài. Chiếc xe ngừng hẳn lại.

"Tôi sẽ ổn thôi," Lidian nói, đưa cho ông ta vài đồng và bước xuống. "Buổi tối tốt lành, thưa ngài."

"Ngài," ông lặp lại với tròng cười đứt đoạn, như thể chưa có ai từng gọi ông ta như vậy, và ông ta đợi cho đến khi nàng băng qua đường rồi mới đánh cho xe ngựa chạy đi.

Nàng cảm thấy bị đe dọa bởi tòa nhà trắng nguy nga, ánh sáng tỏa xuống từ những ô cửa sổ, cùng bầu không khí đậm chất đàn ông. Những vị khách bước vào câu lạc bộ với những bước dài đều đặn, dưới con mắt quan sát của người gác cửa. Năm chặt lấy chiếc xách tay của nàng, Lidian bước thẳng lên những bậc thang. Rất nhiều con mắt chăm chăm đổ dồn về cảnh tượng của một người người phụ nữ đi một mình lại gần khung cửa.

"Thưa tiểu thư?" Người gác cửa nhìn nàng với vẻ điềm tĩnh.

Lidian gượng một nụ cười, rồi tỏ vẻ tự tin. "Tôi tin ngài Spencer là một trong những thành viên của câu lạc bộ các ông. Ông có thể xem hộ tôi xem ngài ấy có ở đây đêm nay được không ạ? Tôi rất cần được nói chuyện với ngài ấy."

Người gác cửa khẽ lắc đầu. "Thưa tiểu thư, quy định của câu lạc bộ không..."

"Làm ơn, hãy bảo anh ấy ra đây và gặp tôi. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ thấy phiền lòng đâu."

Người gác cửa hồ nghi nhìn nàng, thoáng thấy khuôn mặt đầy hy vọng, vẻ ngoài đáng trọng nhưng chiếc áo choàng sờn rách của nàng. Lidian gần như có thể trông thấy nội tâm đang tranh luận của anh ta. Anh ta muốn từ chối nàng, nhưng có thứ gì đó lại khiến anh ta do dự. Nàng nín thở, liều lĩnh hy vọng rằng anh ta sẽ không đuổi nàng đi.

Ngay lúc đó tất cả tình trạng khó xử đều được giải quyết bởi sự xuất hiện của một người đàn ông thứ hai. Ông ta nhỏ bé, đeo kính và bầu không khí bao quanh ông ta biểu lộ ông ta là một người làm với trọng trách cao. Ông

ta dường như hơi lấy làm ngạc nhiên khi trông thấy nàng trước ô cửa và rẽ đến phía người gác cửa. "Có chuyện gì thế?" ông ta hỏi.

Người gác cửa hạ thấp đầu và lầm bầm với ông ta, trong khi người đàn ông nhỏ hơn nhìn chăm chú vào Lidian qua đôi kính mắt. Cuối cùng người đàn ông nhỏ bé tự nhận mình là người quản gia trong câu lạc bộ và quả quyết nói với nàng. "Không người phụ nữ nào được cho phép vào sòng bài, thưa tiểu thư. Đây là điều luật của ông Craven mà không ai có thể làm trái được."

"Tôi không muốn vào bên trong. Tất cả những gì tôi muốn là có ai đó vào báo với ngài Spencer rằng tôi muốn nói chuyện với ngài ấy." Ý nghĩ bị từ chối khiến đôi mắt nàng cay xè và căng mọng. "Làm ơn, thưa các ngài."

Cả hai người đàn ông trông còn hơn cả báo động trước nét mặt của nàng. "Đừng khóc, tiểu thư," vị quản gia hấp tấp nói. "Tôi đảm bảo là không việc gì phải khóc cả. Tôi sẽ hỏi xem ngài Spencer có đến câu lạc bộ tối nay không. Tên của cô là gì, nếu cô vui lòng?"

Lidian gập gáp trả lời ông với gánh nặng giảm nhẹ nhanh chóng. "Tôi không muốn nói. Chỉ cần báo với anh ấy là có một người bạn cũ đang hỏi thăm anh ấy thôi." Nàng có cảm giác Chance đang ở đây; nàng biết với từng chân tơ của mình.

"Vậy cũng được. Cô không phiền đợi ở đây chứ, tiểu thư?"

"Chắc chắn rồi," nàng thì thầm biết ơn.

Vị quản gia biến mất vào trong câu lạc bộ, trong khi Lidian đứng thẳng và quan sát khi người giữ cửa nhận vào thêm nhiều thành viên hơn. Vài phút sau nàng trông thấy bóng của một người đàn ông cao cao in trong khung cửa. Lường lự nàng gỡ bỏ mũ trùm đầu và bước về phía trước. Nàng nghe thấy giọng nói thân thuộc của Chance, phủ đầy với sự sững sờ.

"Chuyện quái quỷ gì... Lidian? Lạy Chúa tôi, anh không thể tin được là em ở đây!"

Anh trông quá đỗi đẹp trai, quá đỗi thân thương với mái tóc đen và gương mặt chạm khắc. Sau một năm chờ đợi và mộng tưởng, Lidian không thể ngăn mình quăng bản thân vào trong vòng tay anh. Nàng tựa má nàng lên bờ vai anh, những giọt nước mắt lăn dài từ hàng mi đen rợp. "Chance," nàng nói với nỗi đau đã phần nào nhẹ nhõm. "Chance, thực sự là anh rồi." Từ từ vòng tay anh siết lại quanh nàng, và nàng thốt thức trước cảm giác được ôm trong tay anh.

Khi cuối cùng anh cất tiếng, mùi rượu nồng nặc phả ra từ hơi thở của anh. "Chúa lòng lành, anh chưa bao giờ mong đợi chuyện này." Giọng rung rung thích thú bật lên trong tiếng nói của anh.

"Anh trở về từ chuyến du lịch từ khi nào vậy?" Lidian hỏi, vẫn ép sát mình lại với anh.

"Từ vài tuần trước."

"Sao anh không đến tìm em? Không có một lời từ anh, không có..."

"Làm cách nào em đến được đây?"

Lidian chăm chú nhìn anh. Liệu đó có phải là tưởng tượng của nàng, hay Chance trông có vẻ hơi ít chững diện hơn trước? Nàng đã nhớ anh còn to lớn hơn cả cuộc sống, cướp đi hơi thở của nàng với vẻ đẹp nam tính của anh... nhưng giờ anh dường như không quá đặc biệt đến vậy. Nhưng nàng vẫn muốn anh. Chance là tình yêu đầu tiên và duy nhất của nàng, và nàng khó có thể trách anh vì khoác lên mình nhiều vẻ cân đối của con người thay vì một vị thần trong trí nhớ nàng dành trọn cho anh.

"Em đang ở với gia đình De Gray," nàng nói với anh. "Anh phải đến thăm em, Chance. Chúng ta phải nói chuyện. Em rất nhớ anh, em đã đợi

anh..."

"Gia đình De Gray," anh cắt ngang, lấy làm quan tâm. "Làm sao lại có sự giao kết ấy?"

"Mẹ em và nữ bá tước là bạn cũ. Anh sẽ đến chứ, Chance?"

"Ừ, anh sẽ cố..."

"Khi nào?" Lidian bất chợt giận dữ và hổ thẹn vì nàng đang nài nỉ anh, lòng tự trọng của nàng như bị xé vụn.

"Anh không biết chính xác là khi nào. Anh là một người đàn ông bận rộn, cưng à. Sớm thôi, anh hứa đấy." Anh nhìn xuống mỉm cười với nàng và hôn khẽ lên đỉnh đầu nàng. "Hãy làm một cô gái ngoan nào, Lidian, và đi đi. Ở đây không có chỗ cho em đâu."

"Có lẽ..." Lidian bắt đầu, muốn anh đưa nàng về nhà, nhưng anh đã quay đi mất rồi. Làm sao anh có thể gạt nàng đi quá đột ngột, quá thờ ơ đến vậy? Anh đã đi vào trong câu lạc bộ, bỏ lại nàng trên bậc thềm. "Anh sẽ không đến," nàng thì thào. "Anh chẳng hề có ý định ghé thăm."

Lidian nghe thấy tiếng người gác cửa gọi nàng như thể vọng lại từ một nơi xa xăm nào đó, hỏi nàng có cần một chiếc xe ngựa để anh ta gọi cho nàng. Nàng lắc đầu và xuôi xuống những bậc thang. Điếng người nàng tiến đến con đường, chỉ muốn tránh ra xa khỏi thứ ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ câu lạc bộ. Những âm thanh rầm rầm dội lại bên tai nàng khi nàng cố gắng nhận thức sự thực nàng đã trông thấy Chance, đã nói chuyện với anh và đó không phải như bao giấc mơ mà nàng đã ấp ủ trong suốt bấy lâu. Anh không yêu nàng. Những gì hai người chia sẻ ít quan trọng với anh hơn với nàng rất nhiều. Bối rối, giận dữ, cay đắng cuốn lấy nàng vào một đợt triều dâng trắng bọt. Những âm thanh như sấm dội trở nên lớn hơn, và nàng lắc đầu nôn nóng khi nàng bước lên trước.

Ngay lập tức một thét tức giận vang lên, và nàng bị giữ trong một vòng kìm kẹp đến nhức nhối, kéo giật lại phía sau cho đến khi thăng bằng rời bỏ nàng và nàng bị lôi về một bên đường. Phía trước đôi mắt choáng váng của nàng, một cỗ xe ngựa với vài mã phu chạy rầm rập qua với tốc độ chóng mặt. Rất nhiều người giàu có thích được du hành với tốc độ biểu thị cho tầm quan trọng của bọn họ với vô số ngựa và những người theo hầu. Đó là một quang cảnh cực kì ấn tượng, mặc dù là một mối nguy không kể siết với bất cứ ai đủ đen đủi để vướng vào giữa đường của họ. Nàng đã suýt chút nữa thì bị nghiền nát – nàng đã quá mê mụ để chú ý đến sự lại gần của họ.

Quay đi theo bản năng khỏi cảnh tượng trước mặt, nàng nhận ra nàng đang bị ép chặt vào bộ ngực rắn chắc của một người đàn ông. Anh ta có mùi của xà phòng cao râu và vải lanh, và một chút rượu brandy. Giây thứ hai nàng đã nghĩ đó là Chance – anh đã theo sau nàng và kéo nàng ra khỏi con đường nguy hiểm – nhưng rồi nàng ngẩng đầu lên và nhìn vào người đó. "Ngài De Gray," nàng sùng sốt nói.

Gương mặt của Eric De Gray căng thẳng và xanh ngắt như tàu lá, đôi mắt anh ta lóe lên cơn giận lạnh buốt. Anh ta trông như thể anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đi giết người. "Cô bé ngốc nghếch," anh ta gay gắt quát, lắc lư xọc cả người nàng. "Em đang nghĩ cái chết tiệt gì thế hả?"

"Ngài De Gray," nàng hỗn hển, đôi bàn tay nắm lấy hai cổ tay cứng như thép của anh ta. "Ngài đang làm đau tôi..."

"Em tí nữa thì đi thẳng vào đường đi của chiếc xe ngựa," anh gầm lên. "Em có thể đã bị giết chết, và đau những chỗ khác trong khi em ở trên đường đó."

"Tôi chỉ không nghĩ," nàng gắng xoay sở, cố cắn chặt răng khi anh lắc nàng thêm lần nữa. Nước mắt lã chã rớt xuống từ đôi mắt nàng. "Đừng, Eric,... làm ơn..." Nàng không hiểu tại sao nàng lại dùng tên thánh của anh ta – điều đó chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí nàng. Nhưng dường như

nó tác động mạnh mẽ đến anh ta, khiến anh ta bình tĩnh lại ngay lập tức. Anh ta trở nên im lặng, nhìn chăm chăm xuống nàng khi anh ta tiếp tục siết lấy bắp tay của nàng.

Phải mất một lúc lâu trước khi anh ta cất tiếng. "Em ổn rồi." Đó không phải là một lời nhận xét hay một câu hỏi, mà là cái gì đó nằm ở đoạn giữa.

"Vâng." Lidian hạ thấp đầu xuống và cố gắng kiềm lại nước mắt. "Để tôi đi đi."

Cái siết của anh ta nơi lỏng, nhưng anh ta không hề thả nàng ra. "Tôi tình cờ ghé thăm câu lạc bộ tối nay. Derek Craven đã đến chỗ tôi vài phút trước. Hình như quản gia của anh ta đã nói với anh ta rằng có một cô gái tóc đen đứng trước cửa ra vào hỏi được gặp ngài Spencer. Tôi biết đó không thể là em, nhưng tôi vẫn quyết định ra xem, chỉ vừa đúng lúc. Vì cái của nợ gì mà em ở đây thế?"

"Bởi vì anh đã nói với tôi rằng Chane ở đây hầu hết các đêm."

"Trong số tất cả những điều khờ dại, liều lĩnh... tôi không nghĩ là em lại đủ ngốc để đến đây một mình!"

"À, tôi là thế đấy," nàng đáp trả, nhìn trừng trừng vào anh ta qua đôi mắt nhòe nhọt nước. "Và Chance đã xua tôi đi. Giờ thì tôi đã biết tất cả những lời hứa hẹn của anh ta đều là giả dối. Tôi hy vọng anh cảm thấy h..." Cụm từ hạnh phúc dường như không tài nào thốt ra, và nàng đã phải bậm chặt môi để khỏi phải vỡ vụn trong những tiếng thốn thức.

Lidian chờ anh ta cười khinh bỉ và tiếp tục nói với nàng rằng nàng ngốc đến chừng nào... nhưng thay vào đó nàng cảm nhận được cái vuốt thật khẽ của anh ta lên mái tóc nàng, rồi nàng nghe thấy một tiếng ping khi chiếc kẹp tóc của nàng rơi xuống lòng đường.

"Tóc em lúc nào cũng chực xõa xuống," anh ta lầm bầm, chơi với lọn tóc đen óng vừa mới được tự do. Tay của anh ta di chuyển xuống gò má nàng, những khớp tay trôi theo gờ cong mềm mịn. "Em có thứ sức mạnh xoay vòng Spencer, hoặc bất cứ người đàn ông khác nào mà em chọn, quanh ngón tay nhỏ bé của em. Em có biết điều đó không?"

"Ôi, đương nhiên là tôi có," nàng trả lời cay đắng, nghĩ rằng anh ta đang trêu chọc nàng.

Ánh mắt nàng bắt đầu dịu dần, trái tim cũng trở lại với nhịp điệu thường nhật của nó. Nàng bắt đầu thấy giống với mình hơn. Tránh mình xa khỏi De Gray, nàng chỉnh lại vạt áo và vuốt phẳng làn váy nàng. Khi nàng với tay chạm đến mái tóc, nàng phát hiện hầu hết những chiếc kẹp ghim đều đã tuột ra. Nàng kẹp chặt chúng lại, chào mừng bất cứ một cơn đau nhói nhỏ nào trên da đầu nàng.

"Xe ngựa của tôi đang đợi gần đây," De Gray nói khi anh ta quan sát nàng. "Tôi sẽ đưa em về nhà De Gray."

Lidian co rúm lại. Nàng không muốn đối diện với những giờ trần trọc trên giường, giày vò bởi những kí ức, tiếc thương và những cảm xúc không mong muốn. "Tôi sẽ chẳng thể nào ngủ nổi đêm nay," nàng lầm bầm.

Sau một lúc lâu im lặng, và rồi De Gray bất chợt đáp, "Nếu trong trường hợp đó, em có thể ở với tôi."

Nàng ngờ vực nhìn anh ta. "Ý anh là gì?"

Một vẻ trầm tĩnh, có chút chế nhạo đặt trọn trên gương mặt anh ta, nếu như anh ta đang dự tính một lời cầu hôn, anh ta hoàn toàn mong đợi ở nàng một câu từ chối. "Em có muốn một tối phiêu lưu không, tiểu thư Acland?"
OMG

Không có ai từng nói những lời như thế với nàng trước đây. Nàng đã chuẩn bị sẵn cho một lời lăng mạ, một lời tuyên bố mang tính xúc phạm – nhưng nàng không thể ngừng để bản thân cất tiếng hỏi. "Loại phiêu lưu nào thế?"

"Chỉ nho nhỏ thôi."

Nàng biết nàng nên từ chối ngay lập tức... thế nhưng sự cảm dỗ đồng ý lại quá mạnh mẽ. Ý nghĩ quay trở về nhà De Gray ngay lúc này, vẫn còn quá mới mẻ với sự thất bại tan nát của nàng, không hấp dẫn một chút nào. "Nếu mẹ tôi phát hiện ra tôi không có ở đó thì sao?"

"Em sẵn lòng mạo hiểm vì Spencer còn gì?"

"Phải, nhưng..." Lidian rơi vào im lặng, không thể tin nổi nàng đang lưỡng lự. Hãy bảo anh ta đưa mình thẳng về nhà, nàng nghĩ. Sau tất cả những chuyện xảy ra, mình nên biết thứ gì đến từ lòng tin với những gã đàn ông, không cần biết họ trông cầu khẩn thế nào. Nàng đang đứng ở vị trí không sẵn lòng nói không và cũng chẳng thể nói có. Nàng đặt trọn cái nhìn bất lực hướng lên anh ta, đôi lông mày của nàng nhăn lại thoái thác.

Thình lình De Gray bật cười và kéo thẳng lại áo choàng của nàng, rồi trùm chiếc mũ lên bảo vệ gương mặt nàng. "Đi với tôi," anh ta nói, quyết định thay cho nàng.

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Khu vườn lạc thú Vauxhall."

"Tôi đã nghe về nơi đó. Đó không phải là nơi có những cô gái làng chơi sao? Và những tên trộm nữa?"

"Tất cả các loại người mà em có thể tưởng tượng," anh ta nói, dẫn nàng về phía cả dãy dài những chiếc xe ngựa tư nhân đang đứng đợi bên ngoài

câu lạc bộ.

Lidian cùng lúc vừa cảm thấy lo lắng vừa lấy làm thích thú, tự hỏi làm sao nàng có thể bước đến ngã rẽ này trong cuộc đời nàng, đi đến Vauxhall với một người đàn ông nàng rõ ràng chẳng mấy quen biết, giữa đêm hôm khuya khoắt. "Tại sao họ lại gọi đó là 'khu vườn lạc thú'?"

"Có lẽ em sẽ tìm ra được nguyên do," anh ta trả lời với cái giọng trêu người.

"Trước khi tôi đồng ý đi với anh, anh phải hứa với tôi là anh sẽ cư xử như một quý ông."

Anh ta nhăn nhó cười rồi ra hiệu cho xe ngựa của anh ta. "Không giống với những người đàn ông khác quen biết em, tiểu thư Acland, tôi chưa bao giờ hứa những điều tôi không thể giữ lời."

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương 4

Với tất cả những lời thì thầm về sự suy đồi và những vụ bê bối kèm theo việc đề cập đến Vauxhall, Lidian chưa bao giờ thực sự chắc chắn đó là cái gì. Nàng nhanh chóng phát hiện ra một buổi tối ở Vauxhall, khu vực ở phía bắc Kensington Lane, chính xác giống như tham dự một bữa tiệc – bữa tiệc đáng kinh ngạc nhất mà nàng tưởng tượng được. Nàng chưa bao giờ đi giữa một đám đông toàn những con người thoải mái làm những điều họ muốn đến vậy: những nhà quý tộc, những công tử ăn diện, những quý bà, và những gái bán hoa. Nhạc nổi lên từ một dàn nhạc đồ sộ tràn ngập không gian trong khi những người bán thức ăn dạo bán kem, bánh pho mát, và bánh bích quy. Những hàng người ở các lều trò chơi nơi những tấm vé được bán ra để có cơ hội thắng được những món nữ trang rẻ tiền nhiều màu sắc.

Ngài De Gray trả một khoản phung phí gồm hai đồng ghinê cho mỗi một người để vào được khu vườn. Lidian cẩn thận tránh ánh mắt của bất cứ ai và đi sát bên cạnh De Gray. Dù sao đi nữa, tính tò mò mau chóng lấn át nàng, và nàng nhìn chăm chăm vào cảnh vật xung quanh với đôi mắt to tròn kinh ngạc. Khu vườn được đặt theo mô hình gồm năm làn đi bộ, một vài trong số chúng được che bởi những mái hiên và hai hàng cây trồng dọc theo hai bên đường, với lớp sỏi hoặc gạch trải dưới chân. Một làn gió đêm lạnh giá quất quanh người nàng, nàng rùng mình, rồi mừng vì hơi ấm từ chiếc áo khoác lông cừu dày của nàng.

De Gray dừng lại và mua một chiếc mặt nạ màu đen bằng nỉ cho nàng, tương tự với rất nhiều chiếc khác mà mọi người đang đeo. "Không một tiểu thư trẻ đứng đắn bị bắt gặp ở đây mà không có cái này," anh ta cộc lốc đảm

bảo với nàng, "cũng giống như những ông giồng dành một đêm xa khỏi những bà vợ, hay những kẻ ăn diện muốn xuất hiện một cách phô trương..."

"Anh không đeo một cái sao?" nàng hỏi, để cho anh ta buộc hai dải ni dăng sau đầu nàng. Anh ta quay nàng lại với anh ta, chỉnh lại chiếc mặt nạ cho đến khi nàng có thể nhìn qua hai khe mắt. "Chẳng có gì là bê bối nếu tôi bị nhìn thấy ở đây, tiểu thư Acland à. Em, mặt khác, sẽ bị hủy hoại." Để ý thấy ánh mắt Lidian lạc theo một người đàn ông đang bước đi với đĩa bánh bích quy trên tay, anh cười nhẹ. "Em hẳn phải rất đói rồi. Em hầu như chẳng đụng vào bữa tối lúc sớm của em."

"Tôi quá căng thẳng để có thể ăn. Tôi cứ nghĩ về..." Giọng của nàng lụi dần khi nàng nhớ lại nàng đã háo hức muốn gặp Chance như thế nào.

"Quên chuyện đó đi," anh ta đột ngột nói, rồi đẩy nàng hướng về vạt rừng, nơi đặt hơn một trăm ngăn ăn tối. Chúng được lấp đầy với những cặp đôi đang thưởng thức những đĩa thịt lợn muối, lưỡi lợn và thịt gà trong khi lắng nghe dàn nhạc. Âm nhạc lớn và rộn ràng, khiến tất cả những suy nghĩ về Chance đều tan biến khỏi tâm trí của Lidian. De Gray để nàng ngồi ở một ngăn, bên trong được sơn những bức họa bởi họa sĩ Fancis Hayman. Đám đông ngân nga và hát theo khi dàn nhạc chơi một giai điệu nổi tiếng.

Trước cử chỉ của De Gray, một người bồi bàn mang đến cho họ những đĩa thịt gà quay, thịt lợn muối lát mỏng, bánh ngọt và bánh kem được phủ những lớp kem và mút quả mọng. Lidian chú mục vào số thức ăn đáng khao khát ấy, rồi ngừng lại trong ngạc nhiên khi De Gray đưa cho nàng một ly rượu.

"Tôi không được phép uống rượu," nàng ngập ngừng nói.

De Gray hạ thấp miệng anh ta xuống tai nàng. "Tôi sẽ không nói đâu," anh ta bí mật nói, tông giọng thấp của anh ta làm một cơn rùng mình dễ chịu trườn dọc theo sống lưng của nàng. Nàng mỉm cười và chấp nhận ly

rượu, nhấp một ngụm nhỏ thứ rượu nho đỏ đậm đà. De Gray nài nỉ nàng dùng thêm thức ăn và trêu chọc nàng cho đến khi nàng không thể ngừng cười trước những lời tầm phào của anh ta. Nàng tựa vào hơi ấm tỏa ra từ bên cạnh anh ta với lòng tin tưởng mỗi lúc một tăng thêm. Cảm giác lạ lùng khi ở trong một nơi như thế này và chấp nhận sự ân cần rất đáng hãnh diện của một người đàn ông đẹp trai đã thổi một bùa mê đặc biệt lên nàng. Nàng muốn đêm nay đừng bao giờ kết thúc... Nàng đang ở giữa một giấc mộng say mê. Pháo hoa được bắn lên khi màn biểu diễn âm nhạc đi đến hồi kết, pháo sáng xoáy tròn tung lên bầu trời và ánh sáng rực rỡ sắc màu nổ tung trải rộng thành những đóa hoa chói lòa. Lidian thích thú ngắm nhìn trong khi đám đông hoan hô trước mỗi màn trình diễn mới.

Sau đó De Gray hộ tống nàng khỏi ngăn ăn tối và tản bộ với nàng về phía vạt rừng. "Tôi ước gì tôi có thể cảm giác như thế này mãi mãi," Lidian nói, vẫn còn ửng hồng bởi rượu và những trò giải trí.

"Cảm giác thế nào?" anh ta hỏi, mỉm cười trước sự kích động của nàng.

"Như thế tôi có những đôi cánh!" nàng đột ngột thở dài. "Dĩ nhiên, ngày mai thôi là tôi sẽ phải rơi tõm xuống mặt đất rồi."

De Gray dăm dăm nhìn nàng với đôi mắt xanh xám sẫm màu, và trong khoảnh khắc có một chút khát khao trong chúng. Lidian có cảm giác anh ta muốn nói điều gì đó với nàng, để cho nàng thấu hiểu điều gì đó quan trọng – và rồi điều gì đó đã giữ anh ta lại.

Cuối cùng anh ta trả lời bằng giọng điềm tĩnh, phá vỡ lời bùa mê. "Tối nay vẫn chưa kết thúc đâu." Ngừng lại trước một lều quay thưởng, anh ta trả vài đồng silinh cho nàng rút thăm. Trước sự thúc giục của anh ta, Lidian thò tay vào trong chiếc bát đựng những tờ vé và cuộn những ngón tay nàng quanh một tấm. Nàng rút nó ra và đưa nó cho người đàn ông trong chiếc lều.

"Một giải thưởng cho tiểu thư!" người đàn ông la lên, xem xét kỹ những con số trên tờ vé. Ông ta với tay ra sau chiếc quầy và mang trở lại một vật nhỏ cho nàng. Đó là một chiếc còi được sơn màu treo trên một dải ruy băng xanh.

Lidian quàng nó lên cổ nàng và lấy hơi thối cho đến khi nàng gây ra một âm thanh thét tai. Không màu mè De Gray bỏ chiếc còi khỏi đôi môi chúm chím và nhét vào trong áo khoác của nàng.

"Từ giờ, bất cứ khi nào tôi thổi còi, anh phải tuân theo tiếng gọi của tôi đấy nghe chưa," Lidian nói với tiếng cười giòn. De Gray mỉm cười và hơi cúi người. "Bất cứ khi nào, tiểu thư của tôi."

Nàng hồ nghi nhìn anh ta. "Anh sẽ không quên lời hứa của anh chứ?"

Anh ta chăm chăm nhìn xuống nàng và vén một lọn tóc nhỏ mắc vào phần cạnh chiếc mặt nạ của nàng. "Không bao giờ."

Lidian không phản đối khi anh ta trượt cánh tay thân thuộc quanh lưng nàng. Họ bước dọc theo một trong những làn đường, nơi những cặp đôi dạo bước cùng và ngược chiều và những người đàn ông trẻ dâm đãng liếc mắt những người phụ nữ vượt qua họ. Khi hai người đến gần cuối Đường tu hành, Lidian thoáng nhìn thấy hai dáng hình bện chặt lấy nhau, một người đàn ông và một người đàn bà đang hôn nhau cuồng nhiệt trong bóng tối. Nàng đỏ bừng mặt và liếc nhìn lên De Gray, người cũng đã nhìn thấy bọn họ. Lidian tự hỏi không biết đã có bao nhiêu người phụ nữ khác mà De Gray đã mang đến đây, và liệu anh ta có từng quyến rũ một cô gái quên đi những kiểm chế của cô ta để đi vào một trong những con đường khuất bóng đó chưa.

"Anh đã từng yêu bao giờ chưa?" Lidian bẽn lẽn hỏi, nhìn chăm chăm vào gương mặt chân phương nghiêng nghiêng của anh ta.

"Tôi đã từng cảm nhận vài điều gần với nó, một hoặc hai lần."

"Có lẽ ngày nào đó anh sẽ biết nó như thế nào," nàng nói bằng giọng thành thực nhất của nàng. Nàng nghe thấy một tiếng cười mắc trong cổ họng của anh ta. Tiếng nói của anh ta được phủ đầy chất thép. "Tôi hẳn cũng hy vọng thế." Họ ngừng lại trước một con đường hẹp nhất mà Lidian từng trông thấy. Nó trông tăm tối và tĩnh mịch, một đường hầm của bóng tối và những thảm lá xào xạc. "Đây được biết đến như Đường tình nhân," De Gray nói. "Bất cứ một người phụ nữ trẻ nào đủ ngốc nghếch muốn phiêu lưu thì đây là một khăn cầu thiết thực cho một vụ bế bối." Anh ta quay về phía nàng, một chân mày nhấc lên giễu, và rời ra hiệu về phía con đường. "Chúng ta đi chứ?"

"Tôi không biết," Lidian nói, thăm hỏi không biết anh ta muốn gì từ nàng. Có lẽ anh ta đang cố biến nàng trông có vẻ đại dột, vẻ nàng như một sinh vật rụt dè, ngờ nghệch. Nhưng nàng không thể nào đi vào một nơi như thế này với anh ta. Đã đủ tệ khi ở Vauxhall, nơi xa khỏi sự bảo vệ của mẹ nàng, rồi còn uống rượu... Nàng nên đặt dấu chấm hết ngay từ bây giờ. Nàng không biết chuyện gì đã đến với nàng khi nàng cư xử quá vô trách nhiệm đến vậy.

"Em sợ à?" anh ta dịu dàng hỏi.

"Đương nhiên là không rồi!" Lidian cố gắng cãi lý với bản thân. Chuyện gì tồi tệ nhất có thể đến được chứ? Anh ta có thể sẽ tiến tới... và rồi nàng sẽ mắng mỏ anh ta, và chuyện này sẽ đi đến hồi kết.

Nàng nhìn chăm chăm một cách liêu lĩnh xuống con đường, và anh ta bước theo nàng. Chẳng mấy chốc họ đi vượt qua một đôi khác, đang thì thào và trao nhau những nụ hôn, Lidian ngoảnh ánh mắt của nàng đi. Nàng bắt đầu cảm thấy căng thẳng mỗi lúc một lớn thêm khi họ đi sâu vào một vùng bóng tối dày đặc hơn, những tán cây đã chặn lại tất cả ngoại trừ một chút ánh sáng le lói hắt xuống từ bầu trời phía trên kia.

"Muộn lắm rồi," nàng bình luận. "Hẳn phải quá nửa đêm."

"Hai giờ, tôi đoán thế."

Nàng cố gắng nghĩ ra một chủ đề khác cho cuộc trò chuyện. "Anh sẽ tham dự buổi vũ hội của nhà Brimworthy vào thứ sáu chứ?"

"Tôi chưa cân nhắc."

Con đường trở nên hẹp hơn, riêng tư hơn, một thế giới khác xa khỏi thành phố Luân Đôn hối hả, bận rộn. Mất hết can đảm bởi sự tĩnh lặng, Lidian đột ngột hỏi, "Ngài De Gray, ngài không định tiến tới đây chứ?"

Anh ta bật cười, ngừng lại và quay nàng đối diện với anh ta. "Em thích tôi làm thế à?"

"Không, chỉ là... nếu anh làm thế, tôi thà để nó xong ngay bây giờ, thay vì lo lắng vì nó."

Giọng nói của anh ta mềm mại và thích thú. "Em là người phụ nữ ít kiên nhẫn nhất mà tôi từng gặp, tiểu thư Acland à."

"Tôi là một người cực kì kiên nhẫn. Chỉ là không ở những nơi dính đến anh thôi."

"Tại sao lại thế?"

"Anh khiến tôi quá... quá..." nàng lúng túng để tìm từ hợp lý và cuối cùng cũng ổn thoả với "khó chịu."

"Quả vậy." Nàng trông thấy hàm răng trắng của anh lóe lên trong bóng tối. "Thôi được rồi, trong tương lai tôi sẽ cố sao cho dễ thương hơn. Và bởi em dường như quá háo hức với sự lấn tới của tôi..." Anh cúi đầu xuống và trải một nụ hôn lên môi nàng, phớt nhẹ và dịu dàng như cái chạm của một cánh bướm. Lùi lại, anh mỉm cười với nàng. "Giờ thì cuộc phiêu lưu của em đã hoàn tất rồi đấy."

Lidian cười vui vẻ, được cam đoan lần nữa bởi cử chỉ vô tình của anh. "Cảm ơn anh," nàng nói, chân thành. Anh đã hoàn thiện một điều không thể, và làm xoay chiều một trong những đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời nàng thành một thứ gì đó thật sự thú vị. Ngày mai nàng sẽ vươn dậy được bản thân và tiếp tục bước đi trong đời nàng. Và từ giây phút này nàng sẽ không ngậm thờ nữa. Nàng sẽ không bao giờ để một người đàn ông lợi dụng nàng thêm một lần nào nữa.

De Gray chăm chú nhìn vào gương mặt ngẩng dần lên và khẽ chạm lên một dải tóc đu đưa trên thái dương của nàng. "Giờ tôi sẽ đưa em về nhà."

Sau khi anh mang nàng trở lại nhà De Gray trong xe ngựa của anh, Lidian đến phòng của nàng bằng con đường nàng đã rời đi, qua cửa của người làm và đi lên cầu thang phía sau. Không còn lâu nữa sẽ tới bình minh. Nàng biết nàng sẽ bị kiệt sức cho cả một ngày đang đến gần, nhưng nàng không quan tâm. Nàng cởi áo và trượt vào trong chiếc giường, kéo tấm chăn cao đến cằm nàng. Rồi đây này sẽ nghĩ về Chance, về anh ta trông như thế nào và tất cả những gì anh ta đã nói, nhưng giây phút này tâm trí của nàng đã được lấp đầy với pháo hoa và âm nhạc... và kí ức về đôi cánh tay của Eric De Gray bao quanh nàng. "Tôi sẽ gặp lại em sớm thôi," Eric đã nói với đôi mắt ánh vẻ trêu đùa khi họ chia tay tối nay. "Chỉ để chắc chắn rằng em sẽ hồi phục."

Nàng biết anh đang ám chỉ đến kinh nghiệm không mấy vui vẻ của nàng ở câu lạc bộ Craven tối nay và cảm giác của nàng về Chance. "Tôi có ý định sẽ hồi phục rất nhanh đấy," nàng đảm bảo với anh. "Tôi đã không còn chút ảo tưởng nào về đàn ông nữa rồi. Tôi sẽ không mắc một sai lầm tương tự như vậy nữa."

"Thật yếm thế," anh đã chế giễu, và rời xa nàng với một nụ cười nhả nhở trên môi.

Trong suốt tháng tiếp theo không hề có một lời từ Chance, mà Lidian cũng không chờ đợi chúng. Nàng trở nên yêu thích những khoảng thời gian được ở một mình, được ngẫm nghĩ về quá khứ của nàng và tại sao nàng lại quá dễ ngã lòng trước một người đàn ông như Chance, nhưng gia đình De Gray đã giữ cho nàng bận rộn liên miên với những bữa tiệc và những buổi hòa nhạc, những chuyến thăm buổi chiều, và đi dạo bằng xe ngựa qua công viên Hype Park. Nàng dần trở nên quen thuộc với những người bạn của Julia và Dollie xung quanh, hầu hết họ là những phụ nữ tài năng và đáng yêu. Mẹ của nàng dường như hạnh phúc hơn sau một khoảng thời gian dài, và Lidian nhận ra Elizabeth đã nhớ tất cả những hoạt động xã hội mà họ đã cùng tham dự nhất nhiều năm trước như thế nào.

Eric De Gray cứ vài ngày lại đến thăm, và thay vì cố gắng thờ ơ như mọi khi, Lidian thấy bản thân mình mong ngóng những lần anh đến. Trái tim nàng đập nhanh hơn mỗi lần nghe thấy giọng nói trầm của anh vang lên trong lối vào, và khi nàng ra để chào anh, nàng nhận ra được sự bạo dạn ngoài ánh mắt tăng bốc của anh khi anh đưa mắt nhìn xuống cả chiều dài thân thể nàng. Cách sử xử của anh với nàng thân thiện, trêu chọc và tương tự như mối liên hệ của anh với Dollie.

Vào một trong những lần ghé thăm của De Gray, anh nhàn nhã đi vào trong phòng khách với Dollie và Lidian, cùng em gái anh nhớ lại thời thơ ấu nghịch ngợm của họ, đặc biệt là lúc họ đã ăn trộm bộ cắt xén của người làm vườn và dùng những tài năng nghệ thuật mới nhú của họ để sửa sang lại hàng rào của khu vườn kiểu cách. "Edward tội nghiệp," Dollie la lên, cười rĩ rượi, "anh ấy đã bị trừng phạt cùng với hai đứa mình."

"Ngay cả khi anh ấy chẳng làm gì sao?" Lidian ngạc nhiên hỏi.

"Cha mẹ mình chưa bao giờ tách bạch rạch ròi giữa những đứa con của họ," Dollie trả lời. "Nếu một đứa nghịch ngợm, thì những đứa khác cũng lập tức bị té vào mông."

"Dù vậy Edward chưa bao giờ phàn nàn." Một nụ cười lơ đãng vắt qua gương mặt của De Gray. "Anh ấy là người chịu trách nhiệm, lúc nào cũng giúp đỡ bọn tôi thoát khỏi những lần khó khăn, chia sẻ những lần trừng phạt cùng với chúng tôi cho những gì mà anh ấy không hề làm."

"Anh ấy mới thật đáng mến chứ," Dollie kêu lên, mỉm cười khi cô chùi giọt nước chọt lăn khỏi khóe mắt. "Em nhớ anh ấy. Anh có thường nghĩ đến anh ấy không anh Eric?"

Nụ cười của De Gray nhòa đi, và anh nhặt một sợi len mềm rơi trên chiếc quần. "Luôn luôn." Anh giữ cho gương mặt ngoảnh đi và thay đổi chủ đề. "Hai em có muốn cưới ngựa với anh qua công viên Hype Park vào sáng mai không?"

"Ôi, có chứ ạ," Dollie trả lời ngay tắp lự.

Lidian do dự. Nàng cân nhắc đến một số lời khước từ nhưng cuối cùng đã chọn nói sự thật. "Cảm ơn anh, nhưng tôi chắc không đi được đâu. Tôi cưới ngựa không giỏi lắm." Đã rất nhiều năm kể từ khi nàng cưới một chú ngựa thuần chủng, và chắc chắn không gì có thể so sánh với một trong những chú ngựa ưu tú trong chuồng ngựa của nhà De Gray.

"Chúng tôi sẽ tìm một chú ngựa lành cho em," De Gray nói. "Có một con năm tuổi trong chuồng ngựa tên là Lady." Đôi mắt anh lấp lánh khi anh thêm vào. "Một cô nàng trầm tĩnh hơn và sẵn sàng hơn mà tôi từng gặp."

Dollie bật cười và lấy cố đấm thùm thụp vào anh cho lời bình luận trong khi Lidian khẽ lắc đầu. "Quần áo cưới ngựa của tôi đã cũ và không còn hợp thời nữa, bên cạnh đó..."

"Ôi, cứ lấy một trong những bộ của mình ấy!" Dollie kêu lên.

"Nhưng mình không thể..."

"Không tranh luận thêm nữa," De Gray êm ái nói.

Trước khi Lidian có thể đáp lời, Dollie đã rời phòng, vừa đi vừa nói, "Mình có thứ này, một bộ màu đen, vừa vặn, với một chiếc khăn quàng màu xanh da trời. Mình sẽ đi tìm ngay bây giờ!"

"Đợi đã," Lidian gọi với theo, nhưng dường như cô không hề nghe thấy. Bối rối, Lidian trao cho De Gray một nụ cười nhăn nhó. "Thôi vậy, hình như là tôi sẽ đi cưới ngựa với anh sáng mai rồi."

"Em sẽ thích nó."

Một khoảng lặng rơi trên đầu họ. Đây là cơ hội đầu tiên được nói chuyện riêng từ cái đêm ở Vauxhall. "Anh trai anh trông thế nào?" Lidian thành tình hỏi. "Tôi chưa bao giờ trông thấy một bức chân dung của anh ấy."

"Tôi có một bức vẽ ba chúng tôi – Edward, Dollie và tôi – khi chúng tôi nhỏ hơn rất nhiều. Đó là bức tranh ưa thích của mẹ tôi. Bà đã gỡ nó xuống năm năm trước khi anh ấy chết. Bà nói bà không thể chịu đựng nổi khi nhìn vào nó. Giờ nó đang ở dinh thự của tôi."

"Một ngày nào đó tôi muốn xem bức tranh ấy," Lidian nói mà không kịp suy nghĩ, để rồi đỏ ửng cả mặt. Nó nghe như thể nàng đang tranh thủ một lời mời vậy.

Anh bật cười trước vẻ không thoải mái của nàng. "Có thể sắp xếp được mà."

Nàng ngập ngừng và hỏi khẽ, "Chuyện xảy ra thế nào?"

Eric hiểu nàng đang nói đến cái chết của Edward. "Một tai nạn cưới ngựa. Anh ấy ngã trong một cú nhảy mà anh ấy không bao giờ nên thử." Anh đứng và đi quanh căn phòng, ngừng lại để xem xét những bức tượng nhỏ đặt trên mặt lò sưởi. Anh ngay lập tức liếc nhìn Lidian. Thật không dễ

dàng để nói về Edward, nhưng có gì đó trong đôi mắt nâu dịu của nàng đã cổ vũ anh tiếp tục. "Tôi nghĩ về anh ấy mọi ngày từ đó. Anh ấy và tôi gần như không thể tách rời. Chúa chứng giám tôi không bao giờ muốn thay thế vị trí của anh ấy. Lúc đó tôi..." Anh ngừng lại và khép tay quanh một bức tượng, những ngón tay của anh dịu dàng trên lớp sứ mỏng manh. "Tôi tự hỏi không biết tôi có dành phần đời còn lại của mình để trở thành một kẻ bắt chước đáng thương của Edward hay không."

"Chắc chắn sẽ không ai yêu cầu anh phải thế," nàng lầm bầm.

Eric nhún vai. "Edward được định sẽ là bá tước tiếp theo, quản lý các vấn đề trong gia đình và sinh những người thừa kế mà cha mẹ tôi mong muốn. Anh ấy được sinh ra để thực hiện những việc ấy, không phải tôi. Trong khi Edward luôn luôn đạt những điểm cao nhất ở trường và cư xử một cách đáng trọng, tôi dành thời gian để gây rối và đuổi theo những cô nàng ở quán rượu... Và giờ tôi thấy bản thân mình đang cố gắng sống sao cho xứng với những tiêu chuẩn cao quý chết tiệt mà anh trai tôi đặt ra." Nụ cười của Eric xoắn lại. "Một trong những người bạn cũ của tôi đã gọi việc mất đi Edward là 'một cú may mắn.' Tôi chưa bao giờ trông mong cái chết tiệt gì về của cải của gia đình hay tước vị. Tôi cảm thấy như thể không hiểu sao tôi đã đánh cắp tất cả những thứ đó từ anh ấy." Eric đặt bức tượng xuống trong khi một cơn sóng từ sức nóng khó chịu xây dần lên bên dưới cravat của anh. Anh không định nói nhiều đến thế... anh chưa bao giờ nói một cách thoải mái về Edward với bất cứ một ai. Cảm nhận được sự hiện diện nhỏ bé của Lidian đang kề bên, anh quay lại và phát hiện ra nàng đang đứng ngay sau anh.

Gương mặt nàng mềm lại với lòng trắc ẩn. "Nếu Edward không thể trở thành người chăm lo cho gia đình, tôi chắc anh ấy muốn anh làm thế. Và tôi biết mà không chút nghi ngờ rằng anh sẽ thực hiện rất tốt việc đó."

Eric đắm nhìn nàng trong im lặng. Lidian Acland không giống bất cứ một cô nàng ve vãn trẻ tuổi hay cười lách rích và nông cạn nào mà anh đã

gặp hoặc giống như những con sư tử thạo đời mà các bạn anh đã cưới. Nàng trung thực, chu đáo, và chân thành – và quá xinh đẹp khiến anh gần như đau đớn với nỗi mong muốn được có nàng. Phải thừa nhận nàng có nhiều thiếu sót, đáng kể nhất là tính ương bướng của nàng, nhưng đó chỉ là để cho cân bằng với những điều còn lại. Mọi thứ đã luôn đến quá dễ dàng với anh. Anh chưa bao giờ phải đợi bất cứ ai hay bất cứ điều gì trong cuộc đời anh, và giờ đây anh cuối cùng đang phải học cách kiên nhẫn. Lạy Chúa hãy ban cho con sức mạnh, anh nhắn nhủ thầm, khao khát được khum lấy đôi gò má căng mịn của nàng trong đôi tay anh và hôn nàng.

Thay vào đó, anh chạm nhẹ ngón tay vào cằm nàng trong một điệu bộ cầu thả. "Em có nghe gì từ Spencer không?" anh lầm bầm, cố gắng cũng tương tự như cách anh đã hỏi Dollie về một trong những người hâm mộ của em gái anh.

Hàng mi đen dày của nàng hạ thấp xuống. "Không. Tôi đã kể với mẹ tôi về anh ta, dấu vậy. Tôi đã báo với bà rằng tôi nghe được qua lời đồn đại rằng Chance đã trở về. Tôi nói rằng tôi không còn chút quan tâm nào tới anh ta thêm nữa... Bà an lòng, đương nhiên là thế, và nói rằng tôi xứng đáng hơn nhiều so với một kẻ như Chance." Ánh mắt nàng rơi xuống đôi bàn tay, những ngón tay xoắn lại với nhau. "Anh vẫn còn trông thấy anh ta ở câu lạc bộ của anh chứ?"

"Thi thoảng." Eric dẫn mình khỏi nói với nàng rằng Chance đã tự biến bản thân thành một tên ngu ngốc kiêu căng. Dường như hắn đã kiếm được danh tiếng như một thanh gươm vụt sáng trong thành phố. Thường xuyên có những tin đồn liên quan đến những mối quan hệ của hắn ta, những khoản nợ cờ bạc, và cả những cuộc đọ kiếm tay đôi vì một vài bà vợ của những nhà quý tộc. Theo những gì anh biết, vài người đàn ông đã yêu cầu được tôn trọng từ hắn ta kể cả những kẻ giống như Chance Spencer, mặc dù dường như luôn luôn có vài kẻ bánh chọe và những tên cặn bã lượn lờ

quanh hẳn. "Thật vậy sao, những điều em nói với mẹ em ấy?" anh hỏi. "Em không còn chút quan tâm nào đến hẳn nữa à?"

Lidian được miễn khỏi phải trả lời bởi sự cắt ngang đúng lúc của Dollie, báo rằng cô đã tìm được bộ đồ cưới ngựa hoàn hảo và Lidian phải đến để thử nó ngay lập tức.

Trong giới thượng lưu Luân Đôn không có gì thiết tha chờ đợi báo hiệu của mùa xuân hơn buổi vũ hội thường niên của quý ngài và quý phu nhân Blasedale. "Họ luôn mở một cuộc săn tìm châu báu," Dollie hỗn hển thông báo cho Lidian, "và tất cả các vị khách đều được đưa cho đầu mỗi giống nhau. Năm ngoái giải thưởng là một chuỗi hạt bằng ruby, và năm trước đó là một chiếc trâm cài kim cương! Đây là năm đầu tiên mình được cho phép tham gia. Không phải sẽ cực kì thú vị nếu cả hai chúng ta cùng tìm ra món châu báu đó sao?"

Lidian mỉm cười trước ý nghĩ đó. "Ừ, phải đấy – mặc dù mình sẽ nghi ngờ mình là người phát hiện ra nó."

"Chẳng ai biết được," Dollie nói, và dành toàn bộ buổi chiều để suy đoán thứ châu báu đó có thể là gì.

Tòa dinh thự vô duyên, khổng lồ của gia đình Blasedale dường như chiếm giữ cả một nửa phố Upper Brook với mặt trước làm từ đá granit và cẩm thạch tích cực được chạm đục các tiểu thiên sứ và các thiên thần. Rất nhiều đài phun nước được lấp đầy với tượng cá heo, những chú ngựa có cánh và các sinh vật không tưởng khác, trong khi mỗi bức tường đều được phủ lên những quang cảnh từ thần thoại hoặc lịch sử.

Lidian mặc chiếc váy đẹp nhất của nàng, chiếc váy xa tanh màu trắng xanh. Một chuỗi những hạt ngọc trai mượn từ phu nhân De Gray đã được kết lại qua mái tóc đen của nàng. Mẹ nàng và gia đình De Gray đã ca ngợi vẻ bề ngoài của nàng tối nay, nói rằng nàng chưa bao giờ lại đẹp đến

nhường vậy. Nhưng đánh giá của Eric De Gray mới là thứ mà nàng mong đợi nhất. "Có thể anh ấy sẽ đến," Dollie đã yên trí với nàng như vậy vào lúc sớm, và Lidian đã đan những ngón tay của nàng lại đầy hy vọng. Nàng không thể giải thích chính xác vì sao nàng lại muốn gặp anh quá nhiều như thế, ngoại trừ nàng đã chao đảo với sự đoán trước của nàng.

Chỉ trước khi gia đình De Gray đi đến buổi khiêu vũ, một hộp quà trắng tinh được đưa đến cho Lidian, chứa bên trong một đóa lan trắng phớt hồng hoàn hảo. Không có một lời nhắn nào trên tấm thiệp kèm theo, chỉ được chạm trở duy nhất với cái tên của ngài Eric De Gray. Bên dưới nụ cười quan tâm của toàn bộ gia đình, Lidian đỏ bừng mặt trong vui sướng và gắn chặt đóa lan vào thân áo của nàng.

Thỉnh thoảng nàng chạm vào những chiếc cánh mong manh của đóa hoa khi nàng nói chuyện với những vị khách khác trong buổi vũ hội. Họ tụ họp trong phòng khiêu vũ, đợi một lời thông báo từ phu nhân Blasedale. Ánh mắt của Lidian quét qua khắp căn phòng để tìm kiếm De Gray, nhưng không đem lại kết quả nào. Chỉ vừa khi nàng bắt đầu nghĩ rằng anh có thể đã quyết định không tham gia, anh xuất hiện bên cạnh nàng. Anh mặc một chiếc quần ống túm vào vàng sẫm, một chiếc áo khoác màu đen may rất khéo, và một chiếc cravat màu trắng. "Tiểu thư Acland," anh nói, đôi mắt anh bừng lên ấm áp, và anh nâng bàn tay đeo găng của nàng lên môi anh.

"Cảm ơn anh về đóa hoa lan," Lidian êm dịu nói. "Nó thật đẹp."

"Nó không sánh được với em." Anh chiếu ánh mắt lướt nhanh và gần như sở hữu lên nàng.

Nàng trao cho anh một nụ cười bẽn lễn. "Gia đình anh dường như nghĩ rằng anh đang dành sự chú ý cho tôi."

"Thế em nghĩ như nào, tiểu thư Acland?"

Nàng lưỡng lự và khẽ nói, "Tôi không chắc nữa."

Trước khi anh có thể trả lời, phu nhân Blasedale đã xuất hiện trước những vị khách đang tụ họp. Một chùm lông vũ màu đen được đính trên búi tóc xám của bà nhấp nhô vui nhộn khi bà cúi đầu ra hiệu cảm ơn tiếng vỗ tay của mọi người. "Xin chào mừng, các vị khách yêu quý, đã đến với buổi vũ hội thường niên của chúng tôi! Đêm nay chúng ta sẽ chia sẻ bữa tiệc thú vị và sau đó tôi hy vọng những con người trẻ tuổi sẽ khiêu vũ cho đến khi những đôi giày của họ mòn hẳn đi, nhưng ngay bây giờ... là cuộc săn tìm châu báu của chúng ta" Bà ngừng lại khi rất nhiều vị khách, đặc biệt là phụ nữ, vỗ tay tỏ lòng tán thành của họ. "Kho báu năm nay là một chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo." Bà mỉm cười khi bà nghe thấy những tiếng lầm rầm thỏa mãn. "Tôi sẽ không nói nhiều ngoại trừ một manh mối tặng cho các bạn để định vị nó. Khi các bạn tìm kiếm khắp dinh thự này, hãy mang trong tâm trí con số bốn." Bà giơ lên bốn ngón tay vừa ngắn vừa mập để thêm nhấn mạnh và cười rạng rỡ. "Chúc tất cả các bạn may mắn, và nếu bất cứ ai mệt mỏi vì cuộc săn lùng, làm ơn hãy gia nhập với bữa ăn nhẹ với chúng tôi để chúng ta có thể chờ cho đến khi kết thúc. Chúng tôi sẽ thông báo cho các bạn khi chiếc vòng tay được tìm ra bằng cách rung chiếc chuông này." Bà ra dấu về phía chiếc chuông lớn bằng bạc và kéo sợi dây thừng bằng lụa, phát ra một âm thanh du dương vang khắp căn phòng. "Cuộc truy tìm kho báu... bắt đầu!"

Các vị khách tỏa ra ngay lập tức, một người đàn ông ngừng lại để xem xét thanh chắn thứ tư trên cầu thang, một người khác cúi đầu vào bức tranh thứ tư trong phòng tranh, và những người khác đi nghiên cứu những đồ vật như là chiếc bình trà thứ tư trong bếp và căn phòng thứ tư trong một hành lang đặc biệt. Dollie đến bên Lidian, đôi mắt cô sáng bừng và kích động. "Đến đây đi cậu, phải nhanh lên thôi!" cô la lên. "Mình có vài ý tưởng về nơi cất giữ nó."

Lidian nhìn lên Eric. "Anh sẽ tham gia với chúng tôi trong cuộc săn kho báu chứ?"

Anh bật cười và lắc đầu. "Tôi cảm chắc rằng em và Dollie sẽ tìm ra chiếc vòng tay. Tôi sẽ tiêu tốn thời gian vào phòng bi-a với những người bạn..."

"Và đi ra với nồng nặc mùi thuốc lá và rượu brandy," Dollie xen vào, lắc đầu chê trách.

Eric trao cho em gái một cái nhìn ngây thơ, như thể bị cáo đã bị vu oan, và hướng thẳng về phòng bi-a.

Dollie hăm hở kéo Lidian ra khỏi phòng khiêu vũ. "Đi lên tầng thôi," cô nói. "Mình biết một hoặc hai thứ về phu nhân Blasedale. Bà ấy yêu công việc may vá, và bà ấy có một căn phòng thuê thùa đặc biệt cho sở thích ấy. Chiếc vòng tay có thể được giấu ở đó hoặc trong phòng trẻ. Gia đình Blasedale mê những đứa con và cháu của họ như điều đố."

"Mình sẽ xem xét trong phòng thuê thùa," Lidian nói.

"Vậy thì mình sẽ đến phòng trẻ."

Chia sẻ sự hăng hái của Dollie, Lidian nhanh chóng đuổi theo những bước chân của bạn khi họ bước lên cầu thang dài dằng dặc. Họ tách nhau ra ở trên đầu cầu thang và theo những nhiệm vụ riêng rẽ của mình.

Chỉ khi Eric vừa đến phòng chơi bi-a, giác quan thứ sáu đã thúc giục anh nhìn thoáng qua vai mình. Một dáng hình tóc đen lướt vào cả biển những cảnh tượng trước mắt anh, một người đàn ông bước qua lối vào đại sảnh.

"Lại đây làm một ly đi, De Gray," ai đó bên trong phòng bi-a gọi với ra. Đó là anh bạn George Seaforth của anh, gương mặt cậu ta ửng lên đối nghịch hẳn với mái tóc đỏ hoe của cậu ta. Eric ném một nụ cười lơ đãng về hướng của Seaforth. "Để sau đi. Mình tin là sau tất cả mình sẽ tham gia trò săn kho báu."

"Tôi đánh cược rằng cậu ta đang tìm kiếm thứ gì đó hơn là chiếc vòng tay," Seaforth bình phẩm, và kéo theo cả một tràng những tiếng cười khi Eric rời khỏi. Anh hướng đến lối vào đại sảnh và nhìn chăm chăm vào người đàn ông, người đã lên tới đỉnh cầu thang. Eric không thể chắc chắn bởi nét nhận diện của hắn ta, nhưng anh có một ý nghĩ đầy hứa hẹn. "Spencer," anh lầm bầm, hàm anh nghiêng chặt.

Định tìm kiếm trong phòng thuê của phu nhân Blasedale, Lidian liền lĩnh tiến vào bên trong và tỉ mỉ quan sát chiếc bàn gỗ nhỏ và những chiếc khung thêu hình tròn sắp xếp thành một hàng. Mỗi phần của công việc đều ở một giai đoạn hoàn thành khác nhau. Nàng kiểm tra bên dưới chiếc khung thêu thứ tư từ bên trái và chiếc thứ tư từ bên phải, và chẳng tìm thấy thứ gì bên dưới chúng. Tiếp đến nàng kiểm tra dưới những chiếc ổ đựng những cuộn chỉ lụa nhiều màu sắc được xếp ngăn nắp trên những chiếc ghế đầu và những chiếc ghế kê chân. Cho sự thất vọng của nàng, chiếc vòng tay không có ở đó. Khi nàng đi loanh quanh trong căn phòng, cố gắng nghĩ xem thứ gì nàng bỏ lại chưa kiểm tra, nàng chợt nhận ra có ai đó đang đứng ở ngưỡng cửa. Nàng quay về phía người xâm nhập với một nụ cười tò mò trên môi... cho đến khi nàng nghe thấy giọng nói.

"Thứ châu báu đáng giá duy nhất được tìm thấy trong nơi này là em." con đười ươi dẻo mỏ

Gương mặt nàng trở nên cứng nhắc, và nàng bất chợt cảm thấy lạnh buốt. "Anh muốn gì, Chance?"

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương 5

Chance trao cho nàng một nụ cười xấu xa, thứ anh ta luôn dùng để phù phép trên con đường để đạt được bất cứ thứ gì mà anh ta muốn. Sự có mặt ẩn tượng của anh ta, quá đen tối một cách tao nhã, dường như đã lấp đầy cả căn phòng. "Anh muốn nói chuyện với em."

"Quá muộn rồi," nàng nói trong tông giọng thấp. "Trước kia tôi có thể sẽ thích thú với những gì anh cần phải nói – giờ thì không còn nữa."

Anh ta cười nhẹ. "Đừng tức giận với anh nữa, bé cưng à. Em có đủ mọi quyền để buồn vì những hành vi trong quá khứ của anh, nhưng anh xứng đáng với một cơ hội được giải thích..."

"Anh chả xứng đáng với cái thá gì cả," nàng dữ dội nói. "Và tôi không cho một tí giá trị nào cho những lời giải thích của anh đâu."

"Không sao?" anh ta mỉm cười lần nữa, ánh mắt anh ta dường như đã khiến hơi thở của nàng trở nên bối rối, và nét ửng hồng dần lan trên gương mặt nàng. "Em không hề hờ hững với anh, Lidian, mặc dù em đã cố gắng rất nhiều để thuyết phục bản thân em về điều đó."

"Anh nói phải," nàng nói, đôi mắt nàng sáng rỡ. "Tôi không hề thờ ơ. Tôi căm thù anh bởi những gì anh đã lấy đi khỏi tôi."

Anh ta biểu lộ ra ngay tức khắc cái giạt mình. "Anh đã lấy đi thứ gì, xin em cứ nói?"

Nàng lắc đầu, từ chối giải thích. "Chỉ cần tránh xa tôi ra thôi. Tôi muốn sẽ không bao giờ phải gặp anh thêm nữa."

"Làm sao em có thể nói như thế? Em không nhớ những điều chúng ta đã chia sẻ sao? Chúng ta yêu nhau mà, Lidian."

"Tôi đã nghĩ vậy," nàng đáp, chùi đi giọt nước mắt nóng bỏng bất chợt lăn xuống gò má nàng. "Nhưng có vẻ như cả hai chúng ta đều yêu anh."

Anh ta gây một tiếng động nhẹ và di chuyển về phía trước, có ý định an ủi nàng. Lidian bước lùi lại, gần như vấp chân lên chiếc giỏ lớn đựng những cuộn chỉ. "Tránh xa tôi ra!"

"Hãy để anh nhắc em nhớ lại cảm giác giữa chúng ta thế nào, rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Bước vào vòng tay anh đi cưng." Anh ta dừng lại, dù sao đi nữa, khi anh ta thấy vẻ thay đổi trên gương mặt nàng và nhận ra nàng đang nhìn chăm chăm qua vai anh ta vào ai đó vừa mới đến.

Nếu nàng không quá rối loạn đến thế, Lidian có thể đã phá lên cười vào cái cách Chance xoay mòng mòng để thấy Eric De Gray đang đứng ở đây. Một cách vô ích Chance cố gắng đuổi anh ra. "De Gray," anh ta nói với cái giọng dễ chịu, đàn ông–với–với nhau, "như anh có thể thấy, anh vừa tình cờ xen vào một cảnh tượng riêng tư. Nếu anh không phiền rời đi..."

"Cút ra," Eric nói, gương mặt anh sắt lại như một lưỡi gươm.

Miệng của Chance trề xuống vì sốc. "Anh không hiểu..."

"Ra," Eric lặp lại, nhìn trừng trừng vào anh ta mà không chớp mắt.

Hoàn toàn mất hết can đảm, Chance bắt đầu một lời phản đối khác và ném một ánh nhìn hoang mang về phía Lidian. Nàng quay đi khỏi anh ta, chùi hai má ướt đẫm của nàng. Nàng nghe thấy tiếng bước chân anh ta bỏ đi, tiếng lách cách của chốt cửa khi cánh cửa được đóng lại. Nàng chưa bao

giờ từng cảm thấy hoàn toàn quá thất bại đến thế, quá mệt mỏi đến thế. Có lẽ sau đó nàng sẽ xấu hổ khi nhớ lại Eric De Gray đã chứng kiến cái cảnh tượng đáng xấu hổ này, nhưng lúc này đây nàng tê cóng. Với một tiếng thở dài run run, nàng nhìn lên Eric. "Cảm ơn anh," nàng thì thầm. "Nếu anh không phiền, tôi muốn được ở một mình trong vài phút."

Thật kỳ quặc, anh dường như giận dữ với nàng. "Đồ ngốc," anh thô lỗ nói, lơ đi yêu cầu của nàng. "Em biết thừa hẳn ta là một thằng khốn vô dụng. Tại sao em không thể bỏ hẳn?"

Lidian nhìn chăm chăm vào anh qua rèm mi ướt đẫm. "Chance đến với tôi đúng lúc tôi dễ bị tổn thương nhất. Anh ta đã dệt lên đủ kiểu những giấc mơ đẹp đẽ, và khiến tôi tin vào chúng. Và khi anh ta bỏ tôi, tất cả mọi thứ đều khô héo, và những gì còn sót lại ít hơn nhiều những thứ tôi có trước đây. Giờ tôi không còn tin vào óc phán đoán của bản thân tôi nữa." Nàng cố gắng giữ cho hàm của mình khỏi run rẩy và thất bại. "Tôi không biết tình yêu là cái gì nữa... Tôi đã nghĩ rằng tôi biết, và tôi đã sai. Tất cả những gì tôi chắc chắn là tôi không muốn đau khổ thêm một lần nào nữa."

"Tất cả mọi người đều đau khổ, dù sớm hay muộn. Em không thể cứ đây đọa bản thân vì em đã để một gã đàn ông phá hủy tất cả niềm tin của em được." Khi Lidian quay khỏi anh, Eric ngăn nàng. Anh đủ gần đến mức hơi thở ấm áp của anh chạm vào thái dương nàng, và nàng cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp từ cái ôm nghiêng chặt của anh. "Em không biết anh muốn quyến rũ em đến mức nào đâu," anh nói, giọng anh trầm và dữ tợn. "Anh có thể khiến em cảm nhận được những điều em chưa từng mơ đến... anh có thể khiến em quên đi tất cả mọi thứ ngoại trừ sự thăng hoa em cảm nhận được trong vòng tay anh. Nhưng anh sẽ không lợi dụng em. Điều đó sẽ khiến anh chẳng tốt đẹp gì hơn Spencer. Em sẽ phải đến với anh, Lidian, khi em cuối cùng cũng từ bỏ những ảo ảnh của em và quyết định điều mà em mong muốn."

Nàng giật lại trong khó chịu. "Không cần phải nói với tôi cứ như tôi là một đứa trẻ thế!"

"Em vẫn còn là một đứa trẻ, trong rất nhiều mặt. Nhưng điều đó không thể ngăn anh ngừng yêu em." oaaaaaaa...

Trí óc nàng trở nên trống rỗng, và đôi môi nàng hé ra trong sự sợ hãi không lời.

Eric nhìn đau đáu vào gương mặt không thể nắm bắt của nàng. "Anh đã có cảm giác đó từ giây phút chúng ta gặp nhau. Anh yêu em vì vẻ đẹp của em, trí thông minh của em, tính ương bướng của em, cái cách em chăm lo cho mẹ em và trang viên, và gánh vác trách nhiệm mà bất cứ cô gái nào khác cũng sẽ tránh xa khỏi nó. Anh yêu em vì tất cả những lý do ấy – và hàng nghìn lý do khác nữa mà anh vẫn chưa tìm ra hết được." Miệng anh nhả lại trong sự nhạo báng bản thân. "Anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh đứng bên em và giương mắt nhìn em siết chặt hai bàn tay vì một kẻ như Spencer. Hẳn chẳng có gì tốt đẹp – và em biết điều đó rõ hơn ai hết. Đã đến lúc thành thật với bản thân mình, và với anh rồi."

Vẫn còn mơ hồ và phòng thủ, Lidian cố gắng vật lộn để trả lời, nhưng Eric đã với tay ra và chạm những ngón tay của anh lên đôi môi nàng. Cử chỉ đó có thể dịu dàng, ngoại trừ gương mặt anh tối lại vì nôn nóng. "Anh không thể ở đây một mình với em," anh cầu nài. "Kiềm chế của bản thân anh đã đi đến giới hạn rồi."

"Đợi đã," nàng thì thào, nhưng anh đã hướng thẳng về phía cửa.

Ngay lúc đó Dollie lao vào trong căn phòng. "Lidian, cậu làm gì mà lâu thế? Mình vừa đến từ phòng trẻ, và..." Cô ngừng lại đột ngột trước cảnh tượng không mong chờ của anh trai cô. "Eric, tại sao anh lại ở đây? Anh quyết định tham gia với bọn em..." Giọng của cô nhỏ dần khi anh trai cô thành linh quay đi và cào tay qua mái tóc. "Ôi, trời ơi," Dollie phàn nàn,

cảm thấy hình như có sự căng thẳng đang bao trùm giữa họ. "Em hy vọng là hai người vẫn chưa cãi nhau."

Lidian cố ép bản thân nàng mỉm cười, mặc dù gương mặt nàng có cảm giác cứng ngắc với sự găng sức. "Mình thích gọi nó là 'cuộc thảo luận hăng say' hơn. Chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm chiếc vòng ngọc lục bảo chứ?"

"Không cần thiết đâu," Dollie trả lời. "Cuộc truy lùng kho báu kết thúc rồi."

"Họ đã rung chiếc chuông bạc rồi à?"

"Chưa... nhưng họ sẽ." Dollie hân hoan giơ cổ tay lên, trên đó lấp lánh sắc màu lỏng lẫ. Chiếc vòng ngọc lục bảo, hơi quá cầu kì so với một cô gái ở độ tuổi của Dollie, được cài quanh cổ tay cô. "Mình tìm thấy nó trong phòng trẻ, ở gần con búp bê nhỏ thứ tư trong nôi." Cô ngừng lại và hỏi tràn trề hy vọng. "Anh có nghĩ Mama sẽ để em đeo nó không?"

Eric liếc nhìn chiếc vòng. "Có lẽ khi em hai lăm tuổi," anh khô khan nói.

"Mình xuống tầng dưới và loan báo chiến thắng của em đi thôi," Dollie la lên, nắm lấy cánh tay của Eric. "Đi nào, Lidian!"

Lidian lắc đầu. "Mình sẽ xuống với cậu sau. Mình thích được yên tĩnh trong một lát để sắp xếp lại những suy nghĩ của mình."

Dollie bắt đầu định thuyết phục, nhưng Eric đã đẩy cô ra khỏi phòng mà không hề nhìn lại. "Có chuyện gì..." đến từ giọng nói yếu ớt của Dollie, nhỏ dần khi họ đi xa.

Lidian đưa tay nắm lấy phần gờ của cánh cửa, rồi đóng lại một cách cẩn thận. Nàng bước vô định quanh căn phòng nhỏ, tâm trí nàng hỗn loạn. Eric De Gray đã nói rằng anh yêu nàng. Nàng có cảm nhận được một niềm phấn khởi, nhưng nó nhanh chóng bị nỗi sợ hãi áp đảo.

Nàng đã sợ hãi từ khi Chance rời bỏ nàng – sợ rằng anh ta không hề yêu nàng và có lẽ nàng không hề xứng đáng để được yêu. Để mạo hiểm trái tim của nàng lần nữa và đối mặt với khả năng gặp phải nhiều đau đớn và chối bỏ hơn... ý nghĩ đó khiến nàng có cảm giác như thể nàng đang đứng chênh vênh trên một gờ đá, sẵn sàng để nhảy xuống khoảng không vô tận phía dưới. Lần đầu tiên nàng thừa nhận rằng tình yêu không che dấu của nàng dành cho Chance đã trở thành lời bào chữa hết thảy cho lần này để bảo vệ bản thân nàng khỏi tan vỡ trái tim. Nhưng nàng không thể để nỗi sợ hãi khiến nàng què quặt mãi mãi.

Lidian ngồi bên chiếc bàn may nhỏ và nhặt lên một cuộn chỉ rỗng, lăn tròn hình trụ bằng gỗ giữa đôi bàn tay nàng. Khi Eric ôm nàng vài phút trước, anh đã suýt chút nữa nghiền nát nàng trong vòng tay anh. Gáy của nàng gai lên trong kích động. Nàng đã muốn anh hôn nàng, đòi hỏi và chiếm hữu nàng với sự đam mê nàng nhớ lại lúc trước. Chất gỗ trở nên ấm hơn giữa hai lòng bàn tay nàng, và nàng tỏa nhiệt từ từ, nhận ra nàng đang nín thở. Là điều tự nhiên khi nàng cảm thấy được một lực hút với anh. Anh là người đàn ông đẹp trai không cường nổi. Nhưng cảm giác của nàng về anh sâu sắc hơn thế rất nhiều.

Nàng đã trông thấy anh bảo vệ và thương yêu gia đình anh và tất cả mọi người đều tin cậy vào anh thế nào. Anh không phải một người đàn ông nhận trách nhiệm một cách hời hợt, và anh dang hiến dử dội và hết mình với những người mà anh yêu. Nàng nhớ cái cách anh đã cứu nguy cho nàng cái đêm nàng đến câu lạc bộ Craven, và cái cách anh đã biến một trải nghiệm tăm tối thành một chuyến phiêu lưu tỏa sáng thế nào. Tôi sẽ không bao giờ hứa những lời mà tôi không thể giữ, anh đã nói với nàng như vậy, và nàng biết bằng cả trái tim rằng đó là sự thật. Hai năm tay của Lidian siết lại quanh ống chỉ khi một cảm giác gấp rút quét qua nàng. Nàng không nên để anh bỏ đi ngay lúc này. Nàng muốn được ở với anh, và nói với anh... nói với anh điều gì?

Nàng nâng bàn tay lên mái tóc nàng và chải mượt nó trong một động tác quần trí, nhét một lọn tóc tuột ra vào sau tai nàng. Trong cùng một lúc tất cả mọi thứ trở nên rõ ràng, như thể nàng đã nhìn chăm chăm vào bề mặt lay động của một chiếc ao và bất chợt nó trở nên tĩnh mịch và phẳng lặng. Nàng muốn nói với Eric sự thật: rằng nàng đã mơ về anh vào ban đêm, và gần đây những ý nghĩ về anh đã chiếm giữ mọi giây phút trôi qua của nàng. Nàng muốn biết tất cả những bí mật của anh và nói với anh tất cả những điều thầm kín của nàng. Đôi mắt nàng mở lớn, và cuống chỉ lặn khỏi bàn tay nàng. Nàng yêu anh – và điều đó khiến cho tất cả mọi thứ nàng từng cảm nhận về Chance dường như mịt mù và phù du như bóng tối. Làm sao nàng có thể không trông thấy điều đó trước đây?

Nàng đứng bật dậy, tuyệt vọng tìm muốn kiếm Eric và khiến anh hiểu được cảm giác của nàng thế nào. "Làm ơn, đừng để anh ấy đã ra đi mất rồi," nàng thì thầm lời cầu nguyện ngắn gọn, nhanh chóng ra khỏi căn phòng.

Chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo được phô ra cho tất cả mọi người trầm trồ, và trí thông minh của Dollie đã được tán dương cho đến khi cô trở nên đỏ rục vì sự xấu hổ rất đáng hài lòng. Âm nhạc vang lên từ phía dàn nhạc trong phòng khiêu vũ bắt đầu lan khắp không gian, và gia đình Blasedale tiến lên với một điệu van khoan thai, mời những vị khách gia nhập với họ. Không nhìn thấy bóng dáng của Lidian, Eric quyết định dứt khoát rằng anh nên ra về. Anh không còn lòng dạ nào mà đối mặt với cả buổi tối còn lại, trong khi Lidian cuối cùng đã quyết định lảng tránh anh.

Eric phái một người hầu đi lấy mũ và áo khoác ngoài cho anh, và một người khác đi gọi xe ngựa của anh. Không chậm trễ anh chuyển những lời chúc tốt đẹp của anh tới quý ngài và quý bà Blasedale, nói với họ rằng anh có một cuộc hẹn khác đã hứa tham gia. Họ ra chiều thất vọng, cố gắng thuyết phục anh ở lại, nhưng anh từ chối với một nụ cười tiếc nuối. Anh

bước ra khỏi lối vào sảnh lớn, đặt chiếc mũ đen tuyền lên đầu, và nâng vai để mặc vào chiếc áo khoác ngoài.

Cơn gió lạnh tạt thẳng vào khuôn mặt anh khi người gác cửa mở cánh cửa nặng nề phía trước. Eric bước ra ngoài và nghĩ rằng anh đã nghe một giọng nói êm dịu đằng sau anh.

"Thưa ngài."

Anh kinh ngạc khi phát hiện ra rằng Lidian đã theo anh, chỉ mặc mỗi chiếc váy lụa của nàng. Nàng bảo người gác cửa đóng cánh cửa lại và ôm hai cánh tay quanh mình khi nàng nhìn đăm đăm vào Eric. Đôi mắt đen của nàng tỏa sáng trên gương mặt xanh xao. Nàng dường như đang bồn chồn và nín thở, như thể điều gì đó sẽ lấy đi tất cả những ý chí của nàng để khiến nàng giữ lại tất cả những từ ngữ đang cuộn cuộn trong nàng.

"Chuyện gì thế?" anh hỏi, tiến lại phía nàng.

"Em phải nói chuyện với anh ngay bây giờ." Nàng đặt bàn tay lên cánh tay anh, những ngón tay của nàng bầu chặt vào áo choàng của anh. "Xin anh, hãy mang em đi với anh."

Ý tưởng này là không thể tưởng tượng nổi. Thanh danh của nàng sẽ là những mảnh vụn tả tơi trước khi đêm nay qua đi. Nàng phải đã tuyệt vọng mới có thể đưa ra một lời gợi ý như vậy. "Ngày mai anh sẽ đến thăm em ở nhà De Gray," anh nói, cố gắng đẩy nàng quay trở lại vào trong.

Lidian cự lại, lắc đầu và rùng mình khi một cơn gió mạnh thốc qua chiếc váy của nàng. "Gia đình chúng ta sẽ ở đó – họ sẽ không để chúng ta nói chuyện một mình đâu."

Eric cân nhắc những cơ hội của anh để tìm một nơi riêng tư khác bên trong dinh thự Blasedale và nhận ra điều đó cũng gần như không thể.

"Xe ngựa của anh," Lidian nảy ra trong khi anh cởi chiếc áo khoác ngoài và choàng nó lên quanh bờ vai của nàng.

"Không. Nếu ai trông thấy em vào xe ngựa với anh..."

"Em không quan tâm." Giọng nàng bình tĩnh nhưng ương ngạnh.

Anh thầm rủa. Họ càng đứng ngoài này tranh luận lâu hơn, thì cơ hội bị bắt gặp của họ càng lớn hơn. "Năm phút," anh cuối cùng cũng nói. "Rồi em sẽ trở lại bên trong và gia nhập cùng những người khác."

Nàng gật đầu, hai hàm răng va lập cập, anh dẫn nàng nhanh chóng lao như bay xuống những bậc thang và vào trong phần bóng tối đen đặc trong chiếc xe ngựa của anh. Vẻ mặt của người mã phu điềm tĩnh khi anh ta đóng cánh cửa nhỏ lại phía sau họ. Trong xe cũng lạnh, nhưng ít nhất hai người cũng được che chắn khỏi những cơn gió ù ù thổi phía bên ngoài.

"Nào," anh cầu nhàu, ngồi đối diện với nàng, "cái điều cần kíp chiết tiết gì khiến em sẵn lòng mạo hiểm thanh danh của em thế hả?"

"Anh đã đúng về Chance," nàng dụi dàng nói. "Anh ta là một tên vô lại, và em không bao giờ nên đặt lòng tin của em vào anh ta. Sau khi em mất cha và tiếp đó là Chance, em cảm giác như tất cả những người đàn ông em yêu bằng cách nào đó sẽ trượt ra xa khỏi em. Em không muốn mất thêm bất cứ một ai nữa, và bởi vậy em đã cố gắng bảo vệ bản thân em. Nhưng giờ em không có cơ hội nào nữa – em phải chấp nhận rủi ro hoặc em sẽ mất anh." Nàng ngưng lại, dồn tất cả can đảm để nói với anh sự thật. "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã bắt đầu yêu anh. Em đã không muốn thừa nhận nó... và em không nhận ra em quan tâm sâu sắc đến nhường nào cho đến tối nay." Đôi mắt nàng rục rờ, và miệng nàng run rẩy. "Em yêu anh," nàng lặp lại. "Anh là tất cả mọi thứ mà em hằng mong muốn."

Eric khao khát muốn tin nàng, nhưng lòng kiêu hãnh và tính cẩn trọng đã giữ anh lại. "Em không thể chắc chắn về điều đó. Vào lúc em không biết

điều gì là thực và điều gì không thực."

Nàng trượt vào khoảng trống bên cạnh anh, một bàn tay nhỏ, đeo găng ôm quanh phần gờ góc cạnh của quai hàm anh. Nàng nghiêng lại gần hơn, đôi môi mềm mại, kiếm tìm của nàng ấn lên môi anh. "Điều này có thật không anh?" nàng thì thầm.

Eric nhắm mắt lại, chiến đấu với sức kiềm chế của bản thân. Ở một mình với nàng trong một không gian nhỏ bé, riêng tư thế này là một lời xác nhận nguy hiểm. Anh đặt đôi tay quanh eo nàng, định sẽ đẩy nàng ra. Ngay lúc đó chiếc áo khoác ngoài rơi xuống sàn với một tiếng thịch nặng nề, và cơ thể phủ lụa, mảnh dẻ của nàng đã ở trong vòng tay anh. Hình ảnh đôi bờ vai và chiếc cổ để trần của nàng đã mở khóa cho anh. Hơi thở anh tắc nghẽn và máu bắt đầu sôi lên như sấm dậy trong tai anh.

"Em yêu anh," Lidian lặp lại, hai cánh tay của nàng trượt quanh cổ anh. "Em sẽ khiến anh tin em... Eric..." Điều gì đó hoang dã và ngoại đạo tăng lên trong nàng: nhu cầu được chiếm hữu anh và gắn kết ý chí của anh với nàng. Như thể trong cơn mơ, nàng nhận ra nàng đang gạt chiếc mũ khỏi đầu anh cho đến khi nó rơi xuống sàn. Nàng hôn lên đỉnh đầu của anh, sống mũi anh, bề mặt nghiêng nghiêng của má anh, cho đến khi anh khẽ rên lên và cướp đoạt đôi môi của nàng với anh. Anh cuồng cuồng hôn nàng, miệng anh rắn chắc và đòi hỏi, cả cơ thể to lớn của anh căng ra bên dưới nàng.

Môi anh trượt xuống cổ nàng, nếm nấp làn da mịn như tơ và mạch đập nhanh, run rẩy của nàng. Những ngón tay của anh lùa vào bên dưới đường viền cổ áo, ôm lấy bầu ngực trần, tròn căng của nàng cho đến khi phần núm nhỏ mềm mại sít chặt lại trong lòng tay anh. Anh dường như rất thích tiếng rên nho nhỏ phát ra từ cổ họng nàng, anh kéo miệng anh trở lại với miệng nàng, lưỡi anh trượt qua, hòa vào với lưỡi nàng trong những cử động đầy cảm xúc và nóng bỏng.

Lidian thở dốc khi anh chinh cho nàng tựa vào phần nam tính cứng cáp của anh, cho đến khi phần nam tính đó ép một cách thân mật lên cơ thể nàng. Khoái cảm nhức nhối leo thang nhanh chóng, nàng rung mình và đúc bản thân sát lại chặt hơn với anh, cho đến khi Eric rên lên và dứt miệng anh ra khỏi miệng nàng. "Lidian," anh cố gắng nói, kể cả khi đôi bàn tay anh chuyển động trên lưng và hông nàng, "anh không thể lấy nhiều hơn thế."

Nhìn chăm chú lên anh, nàng dám chải lại một vài lọn tóc rớt xuống trán anh. Gương mặt anh căng thẳng, đôi mắt tối lại và sáng lên với niềm khao khát. "Anh giờ hẳn phải tin em rồi," nàng nói, giọng nàng nghe như hơi sâu lắng hơn lúc thường.

Miệng anh nhăn nhó mím lại. "Anh đang bắt đầu," anh thừa nhận.

Nàng tựa đầu lên ngực anh, lắng nghe những tiếng đập dữ dội và đều đều từ trái tim anh. "Thế ngài có định cầu hôn tôi không thế, thưa ngài?"

"Không phải tối nay."

"Em sẽ đồng ý, nếu anh làm thế."

Eric đột ngột bật cười và hôn lên phần hõm dưới tai nàng. "Cô bé sốt ruột. Em không thể chấp nhận trước khi anh cầu hôn được."

"Khi nào?" nàng dai dẳng.

Anh nâng cằm nàng lên và nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ hồng của nàng, đôi mắt anh lấp lánh với niềm vui thích. "Khi anh tin chắc rằng em đã chắc chắn về những điều em mong muốn."

"Em đã nói với anh..."

Anh khiến nàng im lặng với một nụ hôn ngắn và với tay xuống để choàng chiếc áo khoác trở lại trên người nàng. "Em phải quay trở lại buổi

vũ hội," anh lầu bầu. "Với một chút may mắn, bọn họ sẽ không để ý thấy sự vắng mặt của em."

Elizabeth Acland được lấp đầy với niềm hứng khởi khi bà, Lidian và gia đình De Gray quay trở lại ngôi nhà sau buổi vũ hội của nhà Blasedale. Khi Elizabeth lần đầu tiên để ý thấy sự xuất hiện đáng ghê tởm của Chance Spencer ở buổi hội họp, bà đã phát ốm với sự kinh hãi cho rằng hẳn ta sẽ bám dính lấy Lidian và độc chiếm sự quan tâm của con gái bà trọn vẹn cả buổi tối. Nhưng Lidian dường như hoàn toàn không thèm để tâm đến hẳn ta, và con bà cũng không hề chia sẻ với hẳn một bản nhạc cùng nhau. Có lẽ cuối cùng Lidian đã xong chuyện với Chance và đủ trưởng thành để không bị lừa dối bởi sức hấp dẫn trơn như mỡ của hẳn nữa. Và nếu có xảy ra trường hợp đó đi chăng nữa, thì có lẽ Lidian sẽ trông thấy ở Eric De Gray trong một nguồn sáng mới.

Quá kích thích và thao thức để có thể ngủ yên, Elizabeth đi xuống cầu thang sau khi những người khác đều đã đi nghỉ. Bà quyết định sẽ uống một tách sherry và kín đáo suy ngẫm về những thay đổi bà trông thấy ở con gái bà. Niềm mong mỏi lớn lao nhất của bà là Lidian sẽ tìm thấy một người đàn ông tốt để kết hôn và có gia đình của riêng con bé một ngày nào đó. Thận trọng bà bước vào trong thư viện và hài hòng khi phát hiện ra vẫn còn một chút than đá cháy bập bùng trong lò sưởi.

Lại gần tủ búp phê, bà rót một cốc nhỏ rượu sherry và bước đến sưởi ấm mình trước ngọn lửa. Thở dài thỏa mãn và cô đơn, và nhìn lên trần nhà và nâng chiếc cốc của bà lên chúc mừng. "Em có cảm giác rồi mọi thứ sẽ ổn, John à," bà nói êm ả. "Lidian đã chín chắn và trở thành một người phụ nữ trẻ khôn ngoan và xinh đẹp. Anh sẽ rất tự hào đấy, anh yêu ạ."

"Chắc hẳn anh ta sẽ rất tự hào." Một giọng nói cất lên từ trong bóng tối làm bà giật nảy. Elizabeth nhanh chóng quay phắt lại, rượu sherry sóng sánh khỏi chiếc cốc rơi xuống tấm thảm. Bà trông thấy dáng hình của

Garrett De Gray ngồi trong một chiếc ghế bành lưng cao. Ông ta cầm cốc rượu brandy trong tay và nhấp chậm rãi.

Elizabeth trở nên đỏ bừng vì xấu hổ. "Ông dám theo dõi tôi như thế à!"

"Bất cứ thành viên nào trong gia đình cũng có thể nói với bà, rằng tôi đến đây tất cả các tối để kết thúc một ngày với rượu brandy."

"Ông uống quá nhiều rồi đấy."

"Phải," ông ta nói đều đều, và ngồi dậy khỏi chiếc ghế của ông ta để đón lấy chiếc cốc khỏi những ngón tay mất hết sinh lực của bà. "Cho phép tôi rót thêm rượu cho bà chứ, phu nhân Acland. Sherry phải không?"

"Không cần thiết nữa."

Ông ta lờ bà đi, bước lại gần chiếc tủ và rót rượu sherry từ một chiếc bình cổ thon bằng pha lê. "Giờ chúng ta đã trở thành một phần của chung một gia đình," ông ta lưu ý, "dường như việc đình chiến đã thành thủ tục mất rồi. Làm ơn ngồi đây với tôi và thưởng thức ngọn lửa đi."

"Tôi không muốn phá vỡ thói quen cá nhân của ngài, thưa ngài De Gray."

"Sẽ rất vui lòng với tôi khi chia sẻ sự bầu bạn của bà, thưa phu nhân. Mặc cho miệng lưỡi ghê gớm của bà, bà hơi bị khiến cho cảnh vật sinh động."

"Làm sao tôi có thể chống lại một lời tâng bốc như thế chứ?" Elizabeth hỏi khô khan, và chấp nhận cốc sherry từ ông ta. Bà ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh chiếc ghế của ông ta, nghiêm nghị sắp xếp lại tất cả những vật vấy của bà cho đến khi chúng hoàn hảo.

Garrett ngồi quan sát bà, nét mặt của ông ta không tài nào dò ra được. "Bà có thường xuyên nói chuyện với người chồng quá cố của bà không, thưa phu nhân?"

"Không, không thường xuyên lắm." Bà bắn về phía ông ta một ánh nhìn thách thức. "Dù sao đi nữa, tôi đôi khi thấy điều đó có thể an ủi phần nào."

"Có lẽ tôi cũng nên thử nói chuyện với Audrey vợ tôi." Ông ta cười nhẹ. "Mặc dù nếu cô ấy vẫn dõi theo tôi từ thiên đường trong hai năm qua, tôi ngờ rằng cô ấy sẽ cho tôi một bài giáo huấn ra trò."

"Tôi nghe nói bà ấy mất vì bệnh sốt phải không?"

Garrett gật đầu và uống một ngụm lớn brandy. "Còn chồng của bà?"

"Bệnh tim." Nàng ngừng lại và ngập ngừng thêm vào. "Tôi đã nghĩ tôi sẽ được già đi cùng với ông ấy. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ mất ông ấy ở tuổi đời sớm như vậy."

"Vâng." Đó là lần đầu tiên họ chia sẻ một ánh mắt thông hiểu, và Elizabeth nhận ra rằng Garrett De Gray có một đôi mắt đặc biệt, với màu đen đậm ánh cà phê. "Giờ con gái bà sẽ sớm được chăm sóc," ông ta nói chậm chậm, "bà đã hình dung về tương lai bà thế nào chưa thưa bà?"

"Dành phần đời còn lại trong thanh bình, ở vùng quê."

"Rất thú vị," ông ta lãnh đạm bình luận, xoay xoay rượu brandy trong chiếc cốc của ông ta.

"Thế ngài định làm gì, thưa ngài? Lưu lại trong ngôi nhà của anh trai ngài cho đến cuối đời sao?"

Ông ta trông vừa lấy làm thích thú lại vừa khó chịu. "Không, cô bạn lười ong chích bé nhỏ của tôi ạ. Tôi sẽ mua một ngôi nhà khi tôi sẵn sàng. Trong

lúc này tôi khát khao được ở bên gia đình của Edgar."

Ngay lập tức Elizabeth cảm thấy hối tiếc vì lời bình luận sắc nhọn của bà. "Tôi không trách ông," bà nói. "Tôi chắc chắn rằng vô cùng khó khăn để sống một mình – và họ là những con người tuyệt vời, theo cách riêng của Edgar hay Julia cũng vậy."

Ông ta mỉm cười trước lời tuyên bố của bà. "Tôi rất vui được đề nghị bà một lời mời, thưa phu nhân."

Bà cứng người lại, tự hỏi lời mời của ông ta liệu có giống với lời đề nghị khiếm nhã ông ta đã mời chào bà khi lần đầu tiên bà đến gia đình De Gray này hay không.

"Bất cứ khi nào bà vui lòng," ông ta tiếp tục, "bà có lẽ nên ngồi với tôi ở đây để uống một tách rượu trước khi đi ngủ."

Elizabeth nghiêng đầu cảm ơn và kín đáo liếc nhìn ông ta qua thành chiếc cốc pha lê. "Có lẽ tôi sẽ tham gia với ông một tối nào đó... nếu ông nỗ lực trở nên dễ thương hơn."

"Tôi có thể làm thế," ông ta nói, và mỉm cười với bà – không phải bằng cái cách xác láo ông ta thường thể hiện mà là với những nét thân thiện ánh lên trong đôi mắt ông ta.

Elizabeth ngạc nhiên với bản thân bằng cách chấp nhận lời mời của Garrett De Gray, không phải một mà tới vài lần, cho đến khi việc ngồi lại với ông ta đã trở thành một thói quen hàng đêm. Phần còn lại của gia đình không hề biết đến những cuộc gặp gỡ kín đáo của họ, và một thỏa thuận ngầm lập nên giữa hai người rằng họ sẽ tiếp tục giữ cho tình bạn mới nảy nở này trong vòng bí mật. Không hiểu sao những cuộc chuyện trò của họ đã chuyển từ những hồi tưởng về cuộc hôn nhân của hai người với Audrey và John thành những cuộc thảo luận mật thiết xa hơn nữa về tuổi thơ của họ,

những cảm xúc cá nhân, những điều họ thích và những điều họ không thích.

Trong bóng tối tĩnh lặng, được chiếu sáng bởi ngọn lửa nhỏ duy nhất trong lò sưởi, đã trở nên dễ dàng với Elizabeth để bộc lộ những điều về bản thân bà mà bà chưa bao giờ thú nhận lúc ban ngày. Garrett cũng để lộ những điều tương tự, cho phép bà biết đến phần riêng tư trong người ông ta, vài điều mà chỉ một vài người mới có đặc quyền trông thấy. Ông ta vô cùng khác so với chồng bà. John lúc nào cũng là một quý ông, trầm tĩnh và tinh tế, với những bản tính hòa nhã nhất. Garrett, bằng việc so sánh, đã kể cho bà nghe những câu chuyện về quá khứ của ông ta, những câu chuyện rực rỡ sắc màu và thi thoảng có chút tục tĩu. Ông ta sở hữu nét đặc trưng đậm chất đàn ông phàm tục đã gợi trí tò mò nơi bà cũng nhiều như đã khiến bà choáng váng.

Elizabeth nhận ra bản thân bà đã thích thú những buổi thư giãn riêng tư đó quá nhiều. Hai đêm trước, dù sao đi nữa, bà đã quyết định sự thân mật của họ đã đi quá giới hạn. Bà đã trở nên háng hái với mô tả của ông ta về Paris, thành phố bà luôn mơ được ghé thăm, đến mức bà đã kêu lên mà không kịp suy xét, "Ôi, tôi muốn được ngắm nhìn nó biết bao nhiêu!"

"Ngày nào đó tôi sẽ chỉ cho bà," ông ta đáp lại, rất là bình thản như thể đó là nơi có thể tìm thấy ở cuối con đường, thay vì ở trong một đất nước xa lạ. Cả đêm sau khi họ từ biệt, Elizabeth đã tự hỏi ý của ông ta là gì. Có phải ông ta đang ngấm ngầm cho rằng họ sẽ đi du ngoạn đến đó cùng nhau không? Làm sao ông ta có thể liệt bà vào cùng hạng với những người bạn khác giới lăng lơ của ông ta? Một quả phụ khát tình – đó chắc chắn là điều ông ta nghĩ về bà. Hừm, bà không thể cho phép sự hiểu lầm như thế tiếp tục tiếp diễn. Tối hôm sau bà đã ở trong căn phòng của bà thay vì tham gia cuộc chuyện trò về đêm với ông ta, và trong nhiều giờ bà đã phải trăn trọc nằm đổ giấc ngủ.

Sáng hôm sau bà gặp Garrett khi họ cùng hướng đến cầu thanh lớn để đi dùng bữa sáng. Bà đứng lại ngay lập tức khi bà trông thấy ông ta, cảm thấy lúng túng khủng khiếp.

"Phu nhân Acland," ông ta nói với vẻ mặt không đọc được. "Bà đã không tham gia với tôi tối qua."

Elizabeth đứng giữa hành lang và gượng trả lời. "Vâng, tôi... tôi có cảm giác cuộc trò chuyện vào lúc muộn của chúng ta đã trở nên hơi quá riêng tư. Thế nên tôi quyết định sẽ thôi không đến nữa."

Ông ta nhíu mày và nhìn chăm chăm vào bà trong một lúc lâu. "Tôi hiểu rồi."

Elizabeth cảm thấy cần phải giải thích thêm. "Tôi rất thích các cuộc bàn luận của chúng ta, thưa ngài. Thực ra thì tôi đã trông đợi nó hàng đêm, dù sao đi nữa..." bà ngừng lại, thậm hỏi làm sao để thanh minh cho đủ.

Ông ta bước lại gần hơn, làm bà giật mình bằng cách với lấy tay bà. Những ngón tay to lớn, ấm áp của ông ta siết lấy ngón tay bà khiến bà run lên một cách kì quặc. "Phu nhân Acland," ông ta trầm nói, "làm ơn hãy nói với tôi nếu bằng cách nào đó tôi đã xúc phạm đến bà."

"Không đâu, thật vậy đó," Elizabeth trả lời, bất ngờ thở khan. Lúc này ông ta đang đứng ngay bên cạnh bà, mùi hương của ông ta vương vấn quanh bà, làn da trắng mờ tương phản với sắc ngăm ngăm trên bàn tay của ông ta. Giọng ông ta trở nên dịu dàng khác thường, và dường như ông ta đã lựa chọn từng câu chữ vô cùng cẩn thận. "Hãy để tôi cam đoan với bà, thưa phu nhân, rằng tôi đặt bà ở vị trí đáng kính nhất. Tôi quý trọng tất cả những tâm sự của bà, những như tôi hy vọng bà quý trọng những tâm sự của tôi."

"Đương nhiên rồi," Elizabeth cố gắng nói, nâng ánh nhìn của bà lên gặp ông ta.

Đôi mắt ông ta sâu thăm thẳm và ấm áp. "Đừng cướp đi của tôi sự bầu bạn của bà, thừa phụ nhân. Tôi sẽ nhớ vô chừng hình ảnh gương mặt bà vào cuối mỗi ngày mất thôi.":lol: 2 chú cháu nhà này...

Elizabeth đỏ mặt như một thiếu nữ mới tốt nghiệp trường nữ sinh. Bà gật khê đầu đồng ý với ông ta và bám lấy cánh tay ông ta khi ông ta đề nghị hộ tống bà đến phòng ăn sáng. Một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí bà – liệu John có phản đối bà kết giao với một người đàn ông như thế này không? Không, bà dứt khoát, thoáng nhìn lên gương mặt nghiêng nghiêng mạnh mẽ của Garrett Ge Gray. John có lẽ còn quý ông ta. Garrett là một người đàn ông tốt, dù cho có hơi lỗ mãng và trực tính đi chăng nữa. Bên trong vẻ ngoài đó là một người tốt bụng và đáng tôn trọng: chính nỗi cô đơn đã khiến ông trở nên thô ráp như vậy.

Không lâu sau buổi vũ hội của nhà Blasedale, Lidian, Dollie và phần còn lại trong gia đình De Gray đã tham dự một buổi chèo thuyền và chuyến du ngoạn ngoài trời trên sông Thames, được tổ chức bởi những người bạn thân quen. Đó là một ngày mùa xuân rạng rỡ, cơn gió nhẹ thổi là là mặt nước và khiến những lá cờ treo trên thuyền rung lên một cách vui mắt. Những người phụ nữ ăn trưa với những lát thịt quay mỏng điểm thêm một chút sa lát trong khi rất nhiều những người đàn ông khác choán chỗ trên những con thuyền khác nhau trên mặt nước.

"Anh Eric, chú Garrett và Papa đâu rồi í nhỉ?" Dollie lơ đãng hỏi, đi thơ thẩn với Lidian qua một dãy những chiếc lều nhiều màu sắc như trong lễ hội. "Họ đã ở trên một trong số những con thuyền chưa nhỉ?"

Lidian lắc đầu. "Mình tin họ vẫn ở trên bờ, ở giữa nhóm thảo luận về các vấn đề chính trị ấy."

Dollie tạo một âm thanh khẽ giễu. "Anh Eric đã từng kể với mình rằng khi những người đàn ông giả bộ đang bàn về các vấn đề chính trị, là họ thường nói về những người phụ nữ."

Lidian mỉm cười. "Mình không hề ngạc nhiên." Nàng nhìn thấy hình ảnh một hàng những người bắn cung phía sau những căn lều, và theo dõi khi một vài người phụ nữ thành thạo bắn mũi tên vào các tấm bia bằng gỗ khô.

"Cậu có muốn thử không?" Dollie hỏi, chú ý đến vẻ quan tâm của nàng. "Nó không khó như nó có vẻ thế đâu."

Trong nửa giờ tiếp theo hoặc hơn, Dollie cố gắng dạy cho Lidian kỹ năng bắn cung trong khi cả hai người không thể ngừng cười trước những mũi tên bay toán loạn của nàng. Sau khi bắn trượt tấm bia hết thảy các lần, Lidian đưa cây cung cho Dollie với một nụ cười nhăn nhó. "Mình tốt hơn là nên dừng bây giờ thôi, trước khi mình lỡ xiên phải ai đó." Nàng nâng bàn tay phủ lấy chiếc còi tí xíu mà nàng quyết định đeo nó quanh cổ từ ngày hôm đó. "Mình đeo thứ này để gặp may mắn, nhưng mình e là nó không được hữu hiệu cho lắm. Tạ ơn chúa vì bắn cung không phải là một kỹ năng mà phải cần dùng trong tất cả mọi ngày trong cuộc đời này."

"Dù vậy nó vui mà." Dollie khớp một mũi tên lên cây cung và cẩn thận ngắm. Vừa lúc đó có một quý ông trẻ đẹp trai lại gần cô, và Dollie đã trông thấy anh từ đuôi mắt của mình. Cô bắn mũi tên đi, chủ tâm để nó chệch xa tấm bia ngắm. "Ngài Bolton," cô e thẹn nói, "ngài có thể giúp tôi ngắm bắn được không? Tôi dường như không thể thành thạo việc này."

Lidian muốn cười phá lên. Dollie cực giỏi trò bắn cung và có thể bắn trúng hồng tâm bất cứ khi nào cô ấy muốn. "Mình tin rằng mình sẽ lại chỗ của mẹ mình," Lidian nói, mỉm cười khi nàng bước đi.

Băng qua phía sau một chiếc lều, nàng tận hưởng cơn gió mát thổi qua gương mặt và cổ họng nàng. Nàng mặc một chiếc váy len màu xanh và một chiếc áo choàng mỏng, mái tóc đen của nàng được cuốn và ghim lại phía sau gáy nàng.

"Lidian."

Nàng quay lại phía âm thanh phát ra từ giọng của một người đàn ông. Cho sự ngạc nhiên của nàng, nàng trông thấy Chance Spencer đang đứng ở đó. Hắn mặc bộ quần áo tối màu và một chiếc cravat bằng lụa màu đen với một chiếc kẹp trang trí bằng kim cương và vàng. Chiếc quần ống túm của hắn được may quá bó, phô bày cả một đồng những cơ bắp đàn ông như một con công đực phô bày chùm lông đuôi của nó vậy.

Hai hàng lông mày của Lidian nhíu lại. "Anh đang làm gì ở đây?"

"Anh đến để gặp em," hắn ung dung nói.

Một nụ cười khinh miệt chạm trên môi nàng, và nàng bắt đầu bước vượt qua hắn ta mà không thềm nói một lời. Hắn tóm lấy cổ tay nàng trong một cái siết chặt. "Em không thể thực sự có ý định bước tránh khỏi anh," hắn nói. "Không khi tất cả đàn bà ở Luân Đôn này đều muốn anh."

Nàng lắc đầu sửng sốt trước sự vênh vang của hắn ta và rút cổ tay nàng ra.

Hắn không chịu thả nàng. "Khá là ấn tượng," hắn nhận định, "khi chiếm được một gã mang họ De Gray. Với tất cả sự giàu có và địa vị xã hội mà một người đàn bà thềm muốn. Hắn có biết em là của anh trước rồi không, em yêu?"

"Tôi chưa bao giờ là của anh."

"Chuyện đó có thể chữa được," hắn đáp. Trước khi nàng có thể phản ứng, hắn đã lấy tay bịt mồm nàng và khóa cánh tay còn lại quanh eo nàng. Hắn lôi nàng đi với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc trong khi nàng vùng vẫy để tự giải thoát mình. Chance kéo nàng vượt qua một hàng cây, ra khỏi tầm nhìn từ bữa tiệc chèo thuyền. Có một chiếc xe ngựa thuê đang đợi trên con đường gần đó. Lơ mơ Lidian nghĩ rằng nàng đã nghe thấy tiếng Dollie gọi tên nàng, nhưng đó có lẽ chỉ là một tiếng dội lại từ trái tim đang đập điên cuồng của nàng.

Không khách sao, Chance xô nàng vào trong chiếc xe ngựa và ra hiệu cho người đánh xe. Chiếc xe bắt đầu lắc lư và ngay lập tức chuyển động trên đường, mang nàng xa khỏi gia đình nàng và những người bạn. Đổ sập trên chiếc ghế đối diện Chance, Lidian thở hỗn hển vì bị lẳng nhục và sợ hãi. "Tại sao anh lại làm thế?"

Chance đang tự mãn muốn điên cả người. "Đơn giản thôi, em yêu," hắn điềm nhiên trả lời. "Anh muốn một cuộc đấu tay đôi với De Gray."

Nàng chăm chăm nhìn anh ta trong sự hoang mang. "T... tại sao?"

"Em hẳn phải nghe nói đến cái tiếng anh đang tạo cho mình ở Luân Đôn. Tất cả những người quan trọng đều nghe đến tên anh, nhưng anh vẫn chưa nhận được sự tôn trọng mà anh xứng đáng. Những gã đàn ông như De Gray nhìn qua mũi xuống anh và cười khinh bỉ rằng anh không có chỗ trong bọn họ. Thế nên, anh lập một kế hoạch để sửa lại nó."

"Bằng việc bắt cóc tôi à?"

"Chính xác. Khi đã lan rộng cái tin anh đã làm tổn hại đến em, De Gray sẽ thách đấu với anh. Anh đã trở nên rất giỏi với những thanh kiếm, em biết không. Anh đã học được kỹ thuật đánh kiếm ở một bậc thầy vĩ đại ở Châu Âu. Anh cũng mới giết một người đàn ông trong một cuộc đấu năm nay, một lão địa chủ tầm thường nghĩ rằng cần phải động đậy để bảo vệ cho thanh danh của vợ lão." Một nụ cười khoe khoang ngoác rộng trên mặt hắn. "Khi anh chiến thắng một ai đó giàu có và đáng kính trọng như De Gray, tất cả mọi người sẽ nể sợ và thán phục anh – và anh sẽ trở thành một trong những người đàn ông được hoan nghênh nhất ở Luân Đôn."

Lidian trừng trừng nhìn hắn như thể hắn đã mất trí. "Anh sẽ hủy hoại tôi, và gây thương tích hoặc giết người đàn ông mà tôi yêu, đơn giản chỉ để nâng cao danh tiếng cho anh à? Chúa tôi, đây không phải một trò chơi, Chance!"

"Cả cuộc đời là một trò chơi," hắn nói nhẹ bẫng.

"Anh không phải đàn ông," Lidian nói qua kẽ răng của nàng. "Anh chẳng là cái thá gì ngoại trừ một tên đom đóm đáng hèn nhát. Tấn công một người phụ nữ mà anh đã từng tự nhận mình yêu là việc hèn hạ nhất, đê tiện nhất..."

"Anh đã yêu em." Hắn cười khùng khục và lắc đầu, như thể nàng là một đứa trẻ. "Lidian, em không hiểu tí gì về bản tính của đàn ông sao? Anh nói thật tất cả mọi thứ anh nói với em."

"Vậy tại sao anh lại hứa những lời mà anh chưa bao giờ giữ? Tại sao anh lại tự nhận anh muốn tôi và rồi không bao giờ trở lại với tôi?"

Chance nhún vai. "Thời gian trôi đi... và anh đã quên mất em đáng mê say như thế nào. Nhưng anh có quan tâm đến em, theo đúng kiểu của anh."

"Theo đúng kiểu của anh hả?" Lidian ngậy người lặp lại. Một tràng cười giòn giã nổ ra từ cổ họng của nàng. "Chúa ơi, tôi đúng là con ngốc mà!" Nàng trợn mắt nhìn hắn với cơn tức giận lạnh lẽo khiến nụ cười của Chance héo đi, hắn vắn mình một cách không thoải mái. "Mang tôi trở về đi," nàng nói.

"Anh e là anh không thể làm thế."

Giọng nói của Lidian rất êm dịu. "Nếu anh gây hại đến ngài De Gray bằng bất cứ cách nào, tôi chắc chắn anh sẽ phải trả giá. Nếu anh xúi giục anh ấy thách đấu với anh, và anh ấy không giết được anh... tôi sẽ làm. Tôi thề trên chính mạng sống của tôi rằng tôi sẽ làm."

Chance ngó đăm đăm vào nàng vì sửng sốt, và rồi hắn bật cười. "Đúng là một cô bé tàn bạo! Anh chưa bao giờ ngờ rằng có thứ cảm xúc như thế trong em. Những lời hứa thực sự đã có một quãng nghỉ rất thú vị."

Lidian điềm tĩnh ngồi lại trên ghế của mình, cầu nguyện trong tâm lặng rằng Dollie có thể đã thoát nhìn thấy Chance ép nàng vào trong chiếc xe ngựa.

HẸN ƯỚC

Lisa Kleypas

dtv-ebook.com

Chương Kết

Nói chuyện với một vòng những người bạn xung quanh, Elizabeth ngạc nhiên khi Dollie De Gray tiến lại phía bà với gương mặt tái xanh căng thẳng và kéo bà sang một bên. "Cô Elizabeth," cô thúc bách lầm rầm, "có chuyện không ổn rồi. Là Lidian... cháu nghĩ bạn ấy đang gặp rắc rối."

Elizabeth cứng người vì lo lắng đột ngột trào lên. "Sao thế? Nói với cô nhanh lên Dollie!"

"Một phút trước cháu đã trông thấy bạn ấy rời buổi tiệc với ai đó."

"Với ai? Anh trai cháu phải không?"

Cô gái bồn chồn lắc đầu. "Một người đàn ông tóc đen ạ. Cháu nghĩ có thể đó là ngài Spencer. Anh ta đẩy bạn ấy vào trong chiếc xe ngựa thuê của anh ta, và họ lờ cháu đi khi cháu hét lên gọi họ."

"Chúa ơi," Elizabeth nói, trở nên trắng bệch. Rõ ràng tên Spencer đó sẽ đặt Lidian vào tình trạng bị làm tổn hại. Chuyện này phải được giải quyết một cách nhanh chóng và thận trọng. "Dollie, cháu phải tìm anh cháu cho cô và nói với anh cháu ngay lập tức."

"Vâng, cô Elizabeth." Dollie vội chạy đi.

Elizabeth trân người đứng như tượng, với nỗi lo sợ cho con gái bà, không thể nào tin nổi một tai họa như thế này có thể sập xuống. Sau một hoặc hai phút trôi qua, bà nhận ra một người đàn ông đang bước đến bên bà. Bà nhìn thoáng lên và kêu khẽ khi trông thấy gương mặt khó dò của

Garrett De Gray. "Spencer mang Lidian đi mất rồi," bà ấp úng bắt đầu, và ông đã siết chặt lấy tay bà để khiến bà an lòng.

"Tôi đã ở với Eric khi Dollie nói với nó," ông bình tĩnh nói. Họ bước đến một lùm cây nhỏ, nơi họ có thể dễ dàng nói chuyện mà không trở thành mục tiêu quan sát dễ dàng của người khác. "Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, Lizzie. Eric đã đuổi theo rồi, và nó sẽ chăm sóc cho con bé."

"Nếu Chance Spencer hủy hoại con gái tôi, tôi sẽ... tôi sẽ bắn chết hắn ta," bà thì thào.

"Tôi sẽ bắn hắn cho bà," Garrett nói mà không tỏ chút nét cười.

Ông quá mạnh mẽ, quá can trường và quá quan tâm, khiến Elizabeth gần như đánh mất sự căng thẳng choán hết những cảm xúc của bà. "Tôi đã nghĩ Spencer cuối cùng cũng đã ra khỏi cuộc sống của hai mẹ con tôi."

Garrett nhú mày. "Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng Lidian lại sai lầm khi bỏ đi với một gã đàn ông như Spencer."

"Con bé là một cô gái ngoan hiền!" Elizabeth nổ bùng lên trong tức giận để bảo vệ cho con gái bà. "Tôi đã dạy dỗ con bé với những đức tính cao quý nhất, và con bé luôn luôn cư xử một cách trung thực và biết nghĩ đến mọi người." Những giọt nước mắt lăn xuống gò má bà. "Và nếu ông không tin điều đó, thì cả ông lẫn cả gia đình ông đều đáng bị nguyên rủa."

Garrett kéo bà vào trong vòng tay ông, ôm bà tựa bên bờ ngực rộng. "Tôi tin em," ông nói, bằng chất giọng dịu dàng ông có lẽ đã dùng để an ủi một đứa trẻ sợ hãi. "Nín đi, Lizzie. Em đã hoàn thành một cách tuyệt vời với con bé – con bé gần như hoàn hảo như em vậy. Nín đi, đừng khóc nữa."

Nhưng Elizabeth không chút cố gắng thử ngăn lại những giọt nước mắt của bà. Lần đầu tiên trong rất nhiều năm kể từ khi chồng bà qua đời, bà đang để một người đàn ông ôm bà, dỗ dành bà... và cảm thấy điều đó đúng

đắn một cách lạ lùng. "Ông đang cố biến tôi thành kẻ ngốc," bà buồn bực nói. "Ông chắc chắn không hề nghĩ rằng tôi hoàn hảo."

Ông chạm khê khớp ngón tay lên gò má ướm đẫm của bà, đón lấy một hoặc có lẽ là hai giọt nước mắt. "Lát nữa tôi sẽ nói với em chính xác điều tôi nghĩ, Lizzie à. Sau khi con gái em được an toàn trở về, em và tôi sẽ có một cuộc thảo luận dài về chúng ta."

"Liên quan đến cái gì thế?"

"Chuyện này, và cả những chuyện khác nữa."

Trước khi Elizabeth có thể phản ứng lại, Garrett cúi xuống và chiếm lấy miệng bà với một nụ hôn tàn phá. Khi ông nâng đầu lên, bà vẫn quá kinh ngạc để có thể cất lời.

"Ô... ông," bà lắp bắp, "là gã đàn ông xấu xược nhất, trơ... trơ trên nhất mà tôi từng gặp... dám mang chuyện đó ra vào lúc như thế này..."

"Phải, tôi biết." Ông thò tay vào trong áo khoác để tìm chiếc khăn tay. "Em cầm lấy và lau mũi đi."

Bà vâng theo, vẫn nhìn chăm chăm vào ông với đôi mắt to tròn như chiếc cúc áo. "Ông thật đáng hổ thẹn, Garrett ạ," bà nói, giọng bà nghệt lại giữa miếng mảnh lạnh hình vuông. "Con gái tôi đã đúng – ông cần được sửa đổi đến tàn tệ."

"Chỉ từ duy nhất em thôi," ông nói và ôm bà sát lại. "Đừng lo lắng," ông lẩm bẩm, "Eric sẽ bắt kịp được con bé đúng lúc."

"Tránh xa cái cửa sổ ra," Chance nói khi Lidian nhìn chăm chăm ra phía ngoài. "Chẳng có gì để nhìn... và chẳng có ai sẽ giúp em đâu."

Lidian lờ hẩn đi, nghiêng ra phía ngoài khung cửa sổ của chiếc xe ngựa kín mít và nhìn không dứt vào cảnh tượng bỏ lại dần phía sau họ. Trái tim nàng lờ mất một nhịp khi nàng trông thấy một người đang liêu lĩnh phi ngựa hết tốc lực lại gần phía họ, khoảnh cách rút lại một cách nhanh chóng. Đó hẳn phải là Eric, nàng nghĩ, và hét lên, điên cuồng vẫy cánh tay để thu hút sự chú ý của anh. Thành linh nàng cảm thấy cái siết chặt của Chance trên cánh tay nàng, giật mạnh nàng vào trong chiếc xe ngựa. Lidian đổ nhào trên ghế và trừng trừng thỏa mãn nhìn hẩn. "Anh sai rồi," nàng hỗn hển. "Anh ấy đang đến vì tôi – và anh ấy sẽ khiến anh trả giá."

Chợt nhận ra hẩn sẽ mất đi thời cơ để ép buộc nàng, Chance giật dừ thúc lên trần xe để báo hiệu với gã đánh xe. "Đừng dừng chiếc xe vì bất cứ lý do gì," hẩn gào lên.

Nhưng không đến một phút sau, có một âm thanh dội lên phía bên ngoài, tiếng móng ngựa vang rền và chiếc xe bắt đầu chậm lại. Lidian cố gắng nhìn qua khung cửa sổ một lần nữa, nhưng Chance đã đẩy nàng về chiếc ghế. "Cấm cử động!" hẩn quát.

Cỗ xe ngừng hẩn và chònh chành, và ngáp lập tức cánh cửa bị giật tung ra. Lidian hấp tấp lao mình vào người đàn ông đang với tay vào phía trong tìm nàng. Nàng thở nhẹ nhõm khi nàng cảm nhận được cái ôm cứng rắn của Eric trên eo nàng, nhẹ nhấc nàng xuống con đường.

"Tạ ơn Chúa," nàng nói như muốn khóc, choàng hai cánh tay quanh người anh. Anh nghiêng chặt lấy nàng trong một cái ôm ngấn, và thả nàng ra, ánh mắt anh cào tung trên nàng. "Em ổn mà," nàng nói, mỉm cười nhìn lên anh. Nàng nâng tay lên gương mặt anh, cố gắng quả quyết với bản thân rằng anh là thật. Là Eric... nhưng anh mang lên vẻ mặt mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đây, quá lạnh lẽo và nguy hiểm như muốn giết người khiến nàng do dự. Đôi mắt màu xanh xám của anh chai cứng như đá lạnh khi anh nhìn Chance bước xuống khỏi chiếc xe ngựa.

Nụ cười của Lidian nhòa đi, và nàng phá vỡ sự im lặng bằng giọng nói ấp úng. "Hắn ta... muốn thách đấu với anh."

Chance cố gắng gọi về một nụ cười vênh vác như xưa. "Tao phải nói rằng đã có đủ xúi giục cho chuyện đó, có phải vậy không De Gray?"

"Không có trận thách đấu nào hết," Eric nói mượt mà. "Mặc dù tao sẽ rất lấy làm thích thú được xắt mày thành từng mảnh nhỏ, tao sẽ không để tên của nàng bị hủy hoại."

"Vậy làm sao chuyện này dàn xếp..."

Trước khi câu nói kết thúc, Eric đã với lấy Chance trong một bước dài nhanh chóng. Những năm đắm của anh liên tiếp tung ra không thương xót trong khi Chance rú lên kháng cự và cố gắng che chắn lấy thân. Hai người bọn họ khóa nhau trong trận đánh và ngã sang một bên của con đường, chửi rủa và gào lên trong giận dữ. Eric táng một cú khiến đầu Chance đập xuống mặt đất và tiếp tục đánh hắn một cách nhẫn tâm, không hề ngừng lại kể cả khi Chance bắt đầu mất dần ý thức.

Lidian lao đến phía anh, khẩn nài gọi tên anh. "Eric, em xin anh... anh phải dừng lại thôi!"

Eric ngừng lại, thở một cách khó nhọc khi anh trừng trừng nhìn vào gương mặt nát bươm của Chance. "Đừng bao giờ lại gần nàng thêm nữa," anh nặng nề nói, "hoặc tao sẽ kết thúc việc tao bắt đầu tối nay."

"Không bao giờ," Chance rên rỉ, đôi mắt rách góc của hắn bật mở.

Eric chùi hai nắm tay vương máu lên áo khoác của Chance và đứng dậy. Chance từ từ ngồi lên, rên rỉ khi hắn nhón tay chạm lên gương mặt mình.

"Em biết anh sẽ đến vì em," Lidian nói với một nụ cười ngập ngừng. Eric liếc nhìn nàng không cảm xúc và dẫn nàng đến chiếc xe ngựa. Nàng vâng

theo cái đẩy của anh để vào chiếc xe và tự hỏi tại sao anh lại trông dữ tợn đến thế.

"Anh sẽ không quay lại bữa tiệc chèo thuyền," anh nói. "Em sẽ phải quay lại đó một mình."

"Gì... gì cơ ạ?" Lidian hoàn toàn bối rối. "Anh... anh dường như tức giận với em. Eric, anh không nghĩ đây là lỗi của em, phải không anh? Anh không thể tin rằng em tự nguyện đi với hắn được!"

"Anh không biết nên tin vào điều gì," anh lạnh nhạt nói.

"Em yêu anh, không phải Chance!"

"Không lâu trước đây em sẵn sàng từ bỏ bất cứ thứ gì để được ở với hắn ta."

"Nhưng giờ mọi thứ khác rồi. Em nghĩ anh hiểu." Nàng trèo ra khỏi chiếc xe khi anh bước dài về phía chú ngựa màu hạt dẻ anh đã cưỡi đến đây. "Anh đi đâu thế?"

"Anh không biết," anh nói qua vai. "Lúc này anh không quan tâm."

Đau đớn, sợ hãi, âu lo, Lidian cố gắng nghĩ làm sao để thuyết phục anh ở lại với nàng. Anh phải được hiểu rằng nàng yêu anh, muốn anh nhiều đến chừng nào, đủ để nàng sẽ không bao giờ tự nguyện đi bất cứ nơi đâu với Chance Spencer. "Anh phải nghe em..."

"Bây giờ anh không có tâm trạng để nói chuyện."

Nàng không tin vào mắt mình khi dõi theo anh nắm lấy dây cương và dễ dàng nhảy lên mình ngựa.

"Eric!" nàng gọi, nhưng anh dường như không nghe thấy. Ngay lúc đó nàng nhớ đến chiếc còi nàng đeo trên cổ. Anh đã từng hứa sẽ đến với nàng

bất cứ khi nào nàng dùng nó. Nàng dò dẫm với thứ đồ vật nhỏ xinh và cố gắng đặt nó lên môi nàng. Dùng tất cả sức lực, nàng thổi cho đến khi nó rít lên một tiếng còi nhưc óc.

Eric khựng lại trước âm thanh đó. Chậm chậm anh quay đầu lại, và ánh mắt họ khóa chặt với nhau. Lidian không dám thở khi anh lại gần nàng. Anh nhìn trừng trừng vào nàng với cảm xúc buồn bực, tức giận và cả một chút thích thú le lói. "Em muốn cái chết tiệt gì thế hả?"

"Ở một mình với anh."

Căng thẳng dựng cao dần trong sự im lặng theo sau nó. "Để sau đi," Eric cuối cùng cũng nói.

"Ngay bây giờ," nàng nhẹ nài.

Anh trầm ngâm nhìn nàng trong một chốc. Sau cùng anh với tay xuống, và nàng níu lấy cổ tay kéo căng của anh. Những ngón tay của anh khép lại quanh cánh tay nàng, và anh kéo nàng lên yên ngựa ngồi phía trước anh.

Nhẹ nhõm lấp đầy Lidian khi nàng cảm thấy cánh tay anh vòng qua người nàng, ôm nàng chắc chắn khi anh thúc ngựa bước đi. Họ không nói với nhau trong vài phút tiếp theo, mỗi người đều lạc bước trong những câu hỏi và những suy ngẫm riêng tư của mình. Khi kết thúc chuyến hành trình ngắn ngủi, Eric ghìm cương trước một dinh thự trang nhã với mặt trước đặt một bức tượng nữ thần Athena màu ngà.

"Nhà của anh à?" Lidian hỏi.

Anh gật đầu, xuống ngựa và giúp nàng xuống. Một người hầu xuất hiện để dắt chú ngựa trong khi Eric hộ tống Lidian vào trong với một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy khuỷu tay nàng. Bên trong tòa nhà tỏa bầu không khí mát mẻ và trong lành, những bức tường sơn màu kem và vàng nhạt, với đồ nội thất kiểu Pháp và những tấm rèm màu vang đỏ và vàng. Lidian hơi ấn

tượng bởi một người quản gia điềm tĩnh và hai người hầu bởi họ đã lịch sự đi làm việc của mình và giấu bất kì một dấu vết ngạc nhiên khi ông chủ của họ mang về đây một cô gái không có người đi kèm.

Eric đưa nàng đến hũy phòng riêng của anh, một phòng tiếp khách được trang trí với lụa màu kem và xám đen, với phòng ngủ được nhìn thấy qua khung cửa.

"Sao?" Anh nghiêng về phía nàng một cái nhìn xem xét, nâng một nhánh lông mày khi anh đợi nàng cất lời. Nhưng vẻ mặt trông đợi, hơi giễu cợt của anh xóa sạch đi khi Lidian cởi áo choàng và tháo chiếc cúc đầu tiên trên vạt trên chiếc váy của nàng. Căng thẳng khiến những ngón tay nàng trở nên vụng về, nhưng nàng đã tiến đến chiếc cúc thứ hai và sau đó là cái tiếp theo. Nàng ngừng lại để xem xem anh có đang dõi theo nàng hay không và phát hiện ra nàng đã dành được trọn vẹn sự chú ý của anh.

"Chance đã ép em đi với hắn," nàng nói, tháo tiếp một chiếc cúc khác. "Chuyện xảy ra quá nhanh đến mức em không có cơ hội để báo động cho bất cứ ai. Em không có lựa chọn nào trong trường hợp đó." Vạt trên bắt đầu chùng xuống khỏi bờ vai trắng nõn của nàng. Một cách cẩn thận nàng tháo sợi ruy băng màu xanh khỏi cổ nàng, và thả chiếc còi xuống sàn. "Chance là một gã đàn ông phù phiếm, độc ác và nông cạn, và em đúng là con ngốc khi từng nghĩ rằng em yêu hắn ta. Anh là người duy nhất em muốn... người đàn ông duy nhất em tin tưởng, đem lòng yêu và khát khao." Nàng rút tay ra khỏi thân áo, phần cơ thể phía trên của nàng chỉ được che phủ bằng một tấm áo lót mỏng manh để lộ bóng mờ của khe ngực và hai đầu ngực của nàng. Ánh mắt của Eric ghim chặt lấy nàng.

Nhận thấy anh có vẻ đang thở khó khăn, Lidian đủ can đảm để rút những chiếc ghim khỏi tóc nàng. Cả một dòng sông lụa đen óng trải xuống bờ vai, gợn sóng cho đến eo nàng. "Em muốn cho anh thấy chính xác em cảm nhận về anh thế nào," nàng nói. "Sau ngày hôm nay sẽ không còn thêm nghi ngờ nào nữa."

Eric băng qua căn phòng và đón lấy thân hình bé nhỏ của nàng vào vòng tay anh, ôm siết cơ thể mượt mà như lụa của nàng tựa vào cơ thể căng thẳng, khuấy động của anh. Anh cúi đầu xuống vai nàng và đặt môi lên gờ cong trắng mịn. "Lidian," anh khàn khàn nói, "tình yêu ngọt ngào của anh... em không phải làm chuyện này."

"Anh cuối cùng cũng tin em rồi sao?"

"Ừ." Anh buông một tiếng thở dài thườn thượt và lùa bàn tay vào trong mái tóc óng ả của nàng. "Em không phải chứng tỏ điều gì cả." Anh ngừng lại và miễn cưỡng thêm vào, "chúng ta có thể đợi cho đến khi kết hôn."

"Nếu đó là lời cầu hôn, em chấp nhận," nàng thì thầm, hôn lên tai anh. Bạo dạn nàng kéo tay anh xuống ngực nàng, bên dưới lớp áo phủ mỏng manh.

Eric rên lên và nâng niu sức nặng căng tròn, cái chạm của anh dịu dàng và cháy bỏng. Miệng anh xoắn lại trong nụ cười tự nhạo. "Quý bắt cái sự chờ đợi này đi," anh lẩm bẩm, kéo chiếc váy của nàng trên phần đường còn lại xuống cơ thể nàng và gỡ chiếc áo lót khỏi nàng. Lidian run rẩy với kích thích khác thường khi nàng đứng khóa thân trước mặt anh, đỏ rục từ đầu đến chân. Eric bít miệng anh lên nàng trong khi bàn tay kiếm tìm trên bờ ngực và hông nàng.

Sốt sắng anh trút quần áo khỏi người, ném chúng xuống sàn và nâng Lidian lên trong vòng tay anh. Bế nàng vào trong phòng ngủ, anh hạ nàng xuống tấm khăn trải giường bằng nhung và kéo căng cả cơ thể cao ngất của anh lên nàng. Anh phủ lên ngực nàng những nụ hôn, ngừng lại để cắn nhẹ vào phần đỉnh nhạy cảm và kéo chúng vào sâu trong miệng anh. Rùng mình với khoái cảm, nàng vượt dọc những múi cơ rắn chắc trên lưng anh và kéo nàng lại gần anh hơn, kinh ngạc bởi vẻ đẹp và sức mạnh từ thân thể anh. Anh lẩm bẩm những lời yêu đương và ca tụng khi anh yêu nàng, vật

lộn để kìm nén cảm xúc của anh. "Anh muốn em quá lâu rồi, Lidian... cố gắng quá cực khổ để trở nên kiên nhẫn..."

"Giờ anh không phải kiên nhẫn," nàng thì thầm, chạm vào vòm ngực anh. Nó cứng rắn và trơn mượt như cẩm thạch, ấm dần lên dưới gam bàn tay nho nhỏ của nàng. Nàng cảm nhận được nhịp đập của trái tim anh và sửng sốt bởi nàng có thể tác động đến anh sâu sắc nhường vậy. Bàn tay anh di chuyển trên bụng nàng đến phần mẹn màng giữa hai đùi, hơi thở nàng nghẽn lại khi nàng cảm giác sự vuốt ve thân mật của những ngón tay anh ở đó. Đôi mắt anh là thứ ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ trong xanh, giữ ánh nhìn của nàng khi anh chạm vào nàng bằng những cách nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng. Anh đẩy hai đùi nàng rộng ra và hạ hông xuống, bắt đầu tiến vào nàng. Có một cú đẩy mạnh, ướm át thăm dò ở nơi tâm điểm của nàng, và rồi một cú đẩy sâu đến bất ngờ. Nàng cong người vì đau và kinh ngạc, nhưng anh đã thăm thì với nàng và hôn nàng, vuốt ve nàng cho đến khi nàng thư giãn bên dưới anh.

Họ hòa nhập hoàn toàn, cơ thể và trái tim ép sát vào nhau khiến họ tưởng như mình đã hòa thành một hai vì hai thân thể tách rời. Lidian vòng tay quanh cổ anh, dâng hiến hết mình cho anh.

Anh nhìn đau đáu vào gương mặt nhỏ nhắn của nàng và vuốt lại mái tóc với bàn tay run run. Dấn sâu hơn vào người nàng, anh bắt đầu nhịp điệu khiến đôi môi nàng hé mở những âm thanh không rõ tiếng. Nàng níu lấy anh, quấn quại bên dưới anh trong nhu cầu mỗi lúc mỗi tăng, mở mình rộng hơn cho anh, cho đến khi tất cả tình trạng căng thẳng vỡ òa trong sức mạnh rung động của đỉnh điểm.

Một lúc lâu sau đó, nàng ngọ nguậy trong vòng tay anh và uể oải nói, "Gia đình chúng ta sẽ lo lắng. Em với anh phải đi..."

Eric ấn môi lên đỉnh đầu của nàng. "Anh đã gây tổn hại đến em."

"Một cách vô vọng," Lidian đồng ý, vạch một đường lên ngực anh. Đôi môi nàng cong lại với nụ cười. "Em hy vọng cuối cùng anh đã bị thuyết phục em yêu anh nhiều đến chừng nào."

"Thuyết phục anh nữa đi," anh thì thầm, và kéo nàng sát lại.

"Con trông tuyệt đẹp," Elizabeth nói, chấm nhẹ chiếc khăn tay ren lên khóe mắt. Họ cùng nhau đợi trong một căn phòng nhỏ phía sau nhà thờ trong khi các vị khách đến dự lễ cưới ổn định chỗ ngồi. Lidian vuốt lại tà váy cưới, làm từ những lớp lụa trắng điểm bạc. Phần cổ áo xẻ xuống và tay áo phồng được hoàn thành bởi lớp bạc óng ánh, và mạng che mặt là một lớp lụa trong suốt đơn giản được gắn với mái tóc nàng với những bông hồng bạch.

"Con ngờ rằng mẹ sẽ sớm làm chuyện này với chú Garrett," Lidian nói.

"Còn để xem đã," Elizabeth nghiêm nghị trả lời.

Lidian bật cười. "Tất cả mọi người đều biết hai người tôn thờ lẫn nhau rồi, Mama. Con hy vọng mẹ sẽ không bắt chú ấy đợi quá lâu."

Elizabeth đáp lại nụ cười của nàng. "Chúng ta dường như rất hợp nhau," bà thừa nhận. "Và mẹ rất mừng khi con đã nhờ ông ấy dẫn con xuống bệ thờ trong vị trí của cha con, Lidian."

Có một tiếng gõ cửa vang lên, và Elizabeth đi đến mở nó ra. Bà nói rộng cửa đủ để có đủ chỗ cho Garrett De Gray bước vào, người trông cực kì đẹp trai trong chiếc áo choàng lễ phục màu đen và chiếc quần ống túm màu bơ.

Garrett mỉm cười trước cảnh tượng Lidian trong bộ váy cưới lộng lẫy của nàng. "Cháu trai của chú sẽ bị kinh hoàng trước vẻ đẹp của cháu khiến nó khó có thể cất lời được mất thôi."

"Anh ấy tốt hơn là nên nói được," Lidian nói với một cái nhú mày cười cợt. "Ít nhất đủ lâu để nói lời thề của anh ấy."

"Eric nhờ ta mang cái này lại cho cháu." Garrett đưa cho nàng một chiếc hộp nhung nhỏ.

Lidian ngạc nhiên nhận món quà. Không có gì có thể làm nàng hài lòng hơn món quà cưới anh đã trao cho nàng: lời hứa sẽ khiến trang viên của gia đình nàng lấy lại toàn bộ vẻ đẹp hoa lệ xưa cũ của nó. Niềm vui tràn ngập, nàng đã ném mình vào vòng tay anh. "Nếu như anh biết em đã mơ được trông thấy Acland Hall như trước kia thế nào," nàng đã nói, và trải những nụ hôn trên gương mặt anh. "Đó là điều tuyệt vời nhất em có thể thỉnh cầu... ừm, điều thứ hai."

"Thứ gì là đầu tiên?" anh dịu dàng hỏi.

"Anh," nàng đáp với một nụ cười, nhìn đắm đắm lên anh với đôi mắt sáng lấp lánh.

Khi Lidian mở chiếc hộp nhung, Garrett thoáng nhìn về phía Elizabeth với sự thán phục rõ ràng. Ánh mắt ông chu du trên thân hình gọn ghẽ của bà, phủ lên một chiếc váy lụa màu đào. "Anh chắc chắn là không nói hai bọn em rời nhau ra," ông lẩm bẩm.

Elizabeth đảo tròn con mắt. "Thị lực của anh hẳn phải yếu rồi."

Lidian nhìn vào trong chiếc hộp và nâng chiếc còi bằng vàng khối lên, được đính với những viên kim cương và được treo trên một sợi dây dài bằng vàng. Nàng mỉm cười, hiểu ý nghĩa của nó là gì, và vội vàng hôn lên nó.

"Một thứ đồ trang trí bé nhỏ tuyệt vời," Elizabeth nói, nhìn chăm chăm một cách kì quặc vào chiếc còi. "Nhưng chắc chắn con không thể đeo nó với chiếc váy cưới của con được đâu, cưng à."

"Con sẽ mang nó theo cùng với những bông hoa để cầu cho sự may mắn." Lidian nhặt bó hoa của nàng lên và trượt cánh tay qua khuỷu tay của Garrett. "Cháu đã sẵn sàng," nàng nói, và mẹ nàng ôm nàng trước khi bước ra để nhập vào giáo đoàn.

Đợi với Garrett ở phía sau nhà thờ, Lidian trầm tĩnh nói với ông. "Cháu hy vọng chú có những ý định đáng trọng với mẹ cháu, chú Garrett à."

"Chú e là thế đấy," ông giải bày. "Những người đàn ông họ De Gray dường như có khá nhiều say mê với những người phụ nữ nhà Acland thì phải."

"Tạ ơn Chúa vì điều đó," nàng nói với nụ cười và bước cùng ông đến bệ thờ, nơi Eric đang đứng đợi nàng.

Hết.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tóm Tắt](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương Kết](#)